

Làm Khốc Bảo Chủ Túc Giận

Contents

Làm Khốc Bảo Chủ Túc Giận	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	30
5. Chương 5	39
6. Chương 6	45
7. Chương 7	52
8. Chương 8	58
9. Chương 9	65

Làm Khốc Bảo Chủ Túc Giận

Giới thiệu

Thân là thiên kim thủ phủ Hàng Châu, Trình Tịnh Tuyết không chỉ có gia thế làm người ta ca ngợi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-khoc-bao-chu-tuc-gian>

1. Chương 1

Hàng Châu, dựa vào sông nước, cảnh sắc tú lệ.

Tại đây vào giữa tháng ba xuân về trăm hoa đua nở, sau giữa trưa vạn dặm sáng sủa không mây, từ đáy lòng người ta vốn nên cảm thấy ấm áp, nhưng giờ này khắc này, vài nha hoàn trong nhà Trình Định Nghiêu ở thủ phủ Hàng Châu, lại không hên mà đồng dạng sợ run cả người.

Ánh mắt các nàng lặng lẽ nhìn phía “Đầu sở” – hại các nàng cảm thấy rùng mình

Đó là một người nam tử cao lớn, ước chừng hai mươi ba tuổi, là khách quý của lão gia.

Dưới sự dẫn dắt của Thạch thúc tổng quản Trình gia, nam tử kia mới cất bước vào cửa lớn Trình gia, mà phía sau của hắn có hai gã tôi tớ đi theo phía sau.

Nhìn vẻ mặt nam nhân kia thông dong mà trầm ổn, thoạt nhìn một chút cũng không giống như khách tới chơi, cứ như là vương giả đi tuần lãnh địa.

Vài nha hoàn từ xa xa nhìn hắn, nhin không được khe khẽ nói nhỏ.

“Hắn chính là bảo chủ Lãnh Diễm Bảo – Quân Chấn Tiêu sao?”

“Khẳng định đúng rồi! Hôm nay người khách quý mà lão gia mở tiệc chiêu đãi không phải là hắn sao?”

“Hắn bộ dạng rất tuấn tú, thoạt nhìn thật sự là vĩ ngạn bất phàm!”

Lời vừa nói ra, vài nha hoàn bên cạnh lập tức gạt đầu phụ họa như giã tỏi.

Nam nhân trước mắt kia, có thân hình cao lớn hơn so với nam tử tầm thường, một thân quần áo màu trắng nhìn như nho nhã, nhưng hơi thở lạnh lùng của hắn lại phát ra không chút che giấu.

Trừ bỏ ngoài hơi thở lạnh như băng, dáng vẻ phảng phất như đến từ địa ngục kia của hắn cũng có hiệu quả khiến lòng người kinh sợ, nhưng gương mặt và hình dáng của hắn rõ ràng so với những nam tử các nàng từng gặp qua quả thật rất xuất sắc.

Theo lý mà nói, một người nam tử cao lớn tuấn mỹ bất phàm giống như hắn, hắn là rất dễ dàng trở thành đối tượng khiến cho nữ nhân vừa gặp đã thương.

Chỉ tiếc, dáng vẻ bên ngoài của hắn quá mức lạnh lùng cứng rắn, vẻ mặt lại quá nghiêm khắc, thoạt nhìn có một câu cần phải nhớ bất cử ngôn tiểu*, bộ dáng khó có thể thân cận. (* đại khái là biểu tình nghiêm túc không cười cợt, nói năng thận trọng)

Một thân áo trắng kia lại xứng với hơi thở nghiêm khắc của hắn, khiến cho cả người hắn như là một đoàn hàn khí, đừng nói là tới gần hắn, chỉ từ xa xa nhìn hắn, cũng khiến cho người ta có cảm giác như là bị một cỗ gió lạnh mãnh liệt quét vào mặt thổi qua người, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi các nàng bị “đông lạnh” run.

Nếu như bị mất lạnh của hắn thoáng nhìn, nói không chừng thật sự có thể làm tổn thương người do giá rét!

“Thật không biết tùy tùng bên cạnh hắn, tại sao không bị khí thế lạnh lùng của hắn dọa cho sợ chạy?”

“Có khả năng sớm đã thành thói quen rồi.”

“Hai ngày trước ta nghe nói, hắn cùng Nhã Vân cô nương của Tiêu gia ở thành đông đã có hôn ước nha! Không biết Nhã Vân cô nương tại sao có dũng khí gả ột phu quân lạnh lùng nghiêm khắc như vậy?”

“Nói không chừng Nhã Vân cô nương là nữ tử nhiệt tình như lửa, không chỉ có không sợ hắn, còn có thể hòa tan khối hàn băng ngàn năm này!”

“Ha ha, vậy trước hết nàng phải không để bị tổn thương do giá rét thì mới được!”

Khi bọn nha hoàn khe khẽ nói nhỏ cùng vụng trộm đánh giá, Quân Chấn Tiêu tiếp tục bước đi trầm ổn, đi vào từng tròng rường cột chạm trở trong nhà.

Đây cũng không phải lần đầu tiên hắn đến Hàng Châu, nhưng là lần đầu tiên nhận lời mời của Trình Định Nghiêu ở thủ phủ Hàng Châu, đến Trình gia làm khách.

Hắn biết Trình Định Nghiêu cùng mình vốn không có giao tình sở dĩ lại thịnh tình mời, tuyệt đối có quan hệ với việc hắn là bảo chủ “Lãnh Diễm Bảo”.

Nói đến địa vị “Lãnh Diễm Bảo” ở phương Bắc, cho dù dùng câu “Không người không biết, không người không hiểu” để hình dung, cũng không phải khuếch đại quá đáng.

Hơn mười năm trước, hắn có vị tổ phụ được trời cho thông minh hơn người, chỉ trong thời gian vài năm ngắn ngủn tạo thành tiếng tăm lẫy lừng tại phương bắc, hơn nữa một tay sáng lập nên “Lãnh Diễm Bảo”, sau lại có vị thúc phụ tài năng xuất chúng vào triều làm quan, đã được triều đình trọng dụng.

Vài năm sau, lại có vị cô cô vào cung làm phi, bởi vì tính tình dịu dàng, dung mạo tú lệ, do đó đã được Hoàng Thượng sủng ái.

Bởi vì quan hệ với triều đình vô cùng tốt, hơn nữa việc làm ăn không ngừng khuếch trương khắp nơi, khiến cho thanh thế “Lãnh Diễm Bảo” như mặt trời ban trưa, uy danh lan xa.

Ba năm trước đây, vốn dĩ phụ thân đang làm bảo chủ rất tốt, vì hoàn thành giấc mộng mang nương dạo chơi tứ hải, sau khi đem “Lãnh Diễm Bảo” giao cho hần, liền cùng nương khởi hành đi khắp nơi.

Hần tuổi còn trẻ đã gánh vác trọng trách, quả nhiên cũng không phụ kỳ vọng của cha, không chỉ đem “Lãnh Diễm Bảo” để ý rất tốt, tiếng tăm cũng càng lúc càng tốt.

Lần này hần đến Hàng Châu một chuyến, không phải vì bàn việc làm ăn, lại càng không phải để dạo chơi, tất cả đều là vì sắp đến tiệc mừng thọ nương ở “Lãnh Diễm Bảo” vào cuối tháng.

Nương hần vẫn rất thích hương liệu đến từ Tây vực, cái loại hương khí có mùi nồng đậm này có thể khiến cho tâm tình nương sung sướng, từ đó lộ ra nụ cười.

Vì muốn cho nương một kinh hỉ, thời gian này hần vẫn tìm kiếm hương liệu đặc thù khắp nơi, muốn làm lễ vật mừng thọ đưa cho nương, tạo niềm vui cho nàng.

Thời gian trước, hần biết được Trình Định Nghiêu ở thủ phủ Hàng Châu vừa lấy được một số hương liệu trân quý hiếm có, mùi hương rất độc đáo, nương khẳng định sẽ yêu thích.

Vì thế, hần chủ động liên lạc cùng Trình Định Nghiêu, biểu đạt ý nguyện hy vọng có thể mua lại một số hương liệu kia.

Trình Định Nghiêu thân là người làm ăn, vốn dĩ số hương liệu kia là dùng để mua bán kiếm tiền, nay đã có người mua tìm tới cửa, hần đương nhiên không có đạo lý cự tuyệt, hơn nữa đối phương lại là bảo chủ “Lãnh Diễm Bảo” Quân Chấn Tiêu đỉnh đỉnh đại danh, khiến cho hần kinh hỉ không thôi.

Trình Định Nghiêu vốn dĩ luôn thích kết giao bằng hữu, lần này có cơ hội có thể kết bạn với bảo chủ “Lãnh Diễm Bảo”, đương nhiên không muốn bỏ qua, vì thế liền nhiệt tình mời Quân Chấn Tiêu đến Hàng Châu làm khách, thuận tiện giáp mặt nói chuyện việc mua bán hương liệu.

Quân Chấn Tiêu trời sanh tính lạnh lùng ác liệt, chỉ có công việc, mới có thể nhập vào đầu khiến hần đặt hết toàn bộ tâm tư, về phần những chuyện linh tinh của người khác, hần cũng không muốn lãng phí tâm tư trên những việc dư thừa đó.

Đối với việc Trình Định Nghiêu nhiệt tình mời, hần kỳ thật cũng không cảm thấy hứng thú như vậy, nhưng là vì thay nương lấy được hương liệu, hần vẫn đến đây.

Hần tính dùng thời gian ngắn nhất cùng Trình Định Nghiêu bàn bạc giá cả thỏa đáng, sau đó lập tức mang theo hương liệu trở về “Lãnh Diễm Bảo”, thậm chí ngay cả vị hôn thê đã có hôn ước kia hần cũng không định gặp mặt một chút.

Nghe đến Tiêu Nhã Vân, mày của hần không khỏi cau, vẻ mặt toát ra một tia phiền chán.

Năm trước khi cha mẹ hần đang trên đường dạo chơi ở thành Hàng Châu, trong lúc dạo trên hồ đột nhiên gặp phải giông tố lớn, thuyền bất hạnh bị sét đánh trúng mà vỡ tan, tình huống rất nguy cấp.

May mắn lúc ấy vợ chồng Tiêu thị ở trên thuyền hoa ngay gần đó, thấy tình huống kia, đúng lúc vươn tay trợ giúp, đem cha mẹ đang gặp rủi ro nhanh chóng cấp cứu.

Sau, cha mẹ cùng vợ chồng Tiêu thị trò chuyện với nhau thật vui, lại đối nữ nhân yêu quý Tiêu Nhã Vân của bọn họ rất có hảo cảm, vì thế tự động chủ trương đặt ra hôn sự, hần cũng bởi vậy mặc danh kỳ diệu* có vị hôn thê. (* không thể hiểu được, không giải thích được)

Ở dưới sự thúc giục không ngừng của cha mẹ, mấy tháng trước hần từng tới Hàng Châu, gặp qua Tiêu Nhã Vân một lần.

Đối với nữ tử văn tĩnh đoan trang kia, hẳn không có cảm giác đặc biệt gì, đối với nàng tuy rằng cũng không chán ghét, nhưng cũng không có cảm giác thích thú gì, cái loại cảm giác này giống như là ở trên đường thấy một nữ tử xa lạ, trong lòng hoàn toàn không có nửa điểm gợn sóng kích thích.

Một đối tượng như vậy, hẳn thật sự không thể tưởng tượng tình cảnh cưới nàng về nhà làm thê tử, bởi vậy trong lòng hắn đã hạ quyết tâm muốn giải trừ hôn ước, dù sao hôn nhân là chuyện trọng đại của cả đời người, chọn thê tử ít nhất cũng phải là đối tượng chính mình thật tình thích mới được.

Vì thế, hắn quyết định ở trên yến thọ của nương, trước đưa lên hương liệu trân quý tạo niềm vui cho nương, lại thừa dịp thời điểm tâm tình cha mẹ rất tốt, thuận thế đưa ra quyết định muốn giải trừ hôn ước của hắn.

Quân Chấn Tiêu một bên ở trong lòng tính toán kế hoạch, một bên đi theo phía sau tổng quản Trình gia đi tới, bỗng nhiên, bên tai truyền đến một đạo tiếng nói nữ nhân yêu kiều thanh thúy, đánh gãy suy nghĩ của hắn.

Hắn không tự giác dừng lại cước bộ, nghe thấy thanh âm kia của nàng giống như tiếng chuông bạc dễ nghe, nhưng ngữ khí của nàng lại để lộ ra không thoải mái –

“Đây là cái gì? Những thứ này là ai đưa tới?”

“Vòng ngọc mẫu đơn này, là Sở công tử riêng sai người đưa tới.”

Một nữ tử khác mở miệng trả lời, nghe qua hẳn là nha hoàn.

“Ta không lấy!”

“Cái kia thì sao? Đây là tơ lụa thượng đẳng nhị thiếu gia của Ngũ gia sai người đưa tới, nghe nói giá trị xa xỉ, muốn tặng cho tiểu thư may bộ đồ mới.”

“Ta không cần!”

“Còn có cái này, sáng sớm hôm nay, Trương thiếu gia ở thành đông đưa tới ngọc trân, nghe nói đây là Trương thiếu gia riêng dặn dò Lưu sư phó chạm trổ, vì tiểu thư tỉ mỉ tạo ra.”

“Không có hứng thú!”

“Còn có –”

“Đủ, mặc kệ còn có cái gì, ta cũng không quản là Trương gia, Lý gia, Vương gia hay là Lâm gia đưa tới, hết thấy trả về, tất cả ta đều không lấy!”

Tiếng nói thanh thúy kia lộ ra không kiên nhẫn, biểu hiện cảm xúc của chủ nhân rất không tốt, nhưng nha hoàn bên cạnh dường như đã sớm thành thói quen, không chỉ có không khẩn trương bất an, thậm chí còn nhin không được phát ra tiếng cười khê.

“Tiểu thư tuy rằng vẫn không lấy, nhưng các vị thiếu gia, công tử trong thành, mỗi ngày vẫn không ngừng mà đưa lên các thứ lễ vật họ lo lắng chọn lựa không biết rốt cuộc cuối cùng công tử nhà ai có thể đả động tâm đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu – tiểu thư Tịnh Tuyết của chúng ta đây?”

“Tâm của ta dễ dàng bị mua chuộc như vậy sao?” Tiếng nói dễ nghe hừ hừ.

“A, không phải là kì trân dị bảo, mới có thể khiến cho tiểu thư động lòng chứ?” Nha hoàn vừa cười vừa hỏi.

“Kì trân dị bảo? Có lẽ vậy!”

Các nàng vừa đi, vừa nói chuyện với nhau, thanh âm càng lúc càng gần, cuối cùng hai chủ tớ ở trong sân nhà gặp Quân Chấn Tiêu, đối mặt lẫn nhau.

Quân Chấn Tiêu nhìn nữ tử hồng y đi ở đằng trước liếc mắt một cái, chỉ thấy đối phương là một cô nương ước chừng mười bảy tuổi, có mỹ mạo kinh người.

Trên mặt trái xoan như phấn điều ngọc mài* kia, có ngũ quan xinh đẹp tuyệt luân, mà da thịt của nàng trắng nõn thủy nộn, thoạt nhìn vô cùng mịn màng, hơn nữa dáng người nàng kiều nhỏ lại linh lung có thần thái, quả thật là một mỹ nhân thực dễ dàng làm cho nam nhân thần hồn điên đảo. (* ý nói khuôn mặt như được điêu khắc mài dũa tỉ mỉ)

Chỉ tiếc, một mỹ nhân chim sa cá lặn như vậy, lại có tính tình làm người ta không thể gật bừa.

Theo dõi thoai vừa rồi của nàng cùng nha hoàn, không khó biết nàng được rất nhiều người theo đuổi, mỗi ngày vất óc tìm mưu kế đưa lên các loại lễ vật, đối nàng hiển dâng ân cần to lớn, chỉ cầu được ưu ái của nàng.

Đối với tâm ý theo đuổi của người khác, nàng đương nhiên là có tự do không tiếp nhận, nhưng mà thái độ thật sự nàng biểu hiện ra ngoài, lại làm cho hần không dám khen tặng.

Vừa rồi nàng chính mồm nói, chỉ có kì trân dị bảo mới có thể đả động lòng của nàng, xem ra trả về lễ vật, kiên trì không tiếp nhận theo đuổi, chính là nàng giả bộ, diễn trò lạt mềm buộc chặt.

Mục đích nàng làm như vậy là muốn khiến cho đối phương áp dụng hành động càng tích cực, thậm chí không tiếc dâng lên nhiều lễ vật kì trân dị bảo quý giá hiếm có hơn nữa?

Hần luôn luôn đối với thiên kim tiểu thư cao ngạo tự phụ, điêu ngoa kiêu căng không có nửa điểm hảo cảm, mà hành vi nàng đem người theo đuổi đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy, lại làm cho hần phản cảm cực kỳ.

Đang lúc trong lòng Quân Chấn Tiêu lưu lại đánh giá cực kém với vị nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp trước mắt này, Thạch thúc tổng quản ở một bên mở miệng thay hai người giới thiệu –

“Quân bảo chủ, vị này là tiểu thư của nhà ta. Tiểu thư, vị này là bảo chủ Lãnh Diễm Bảo – Quân Chấn Tiêu, Quân bảo chủ.”

“Thì ra là Quân bảo chủ, cửu ngưỡng đại danh (ngưỡng mộ đại danh đã lâu).”

Trình Tịnh Tuyết tự nhiên rộng rãi chào hỏi, bởi vì biết nam nhân trước mắt này là khách quý cha chờ mong đã lâu, nàng cong lên khóe miệng, giơ lên một chút mỉm cười thân mật.

Vốn dĩ vừa rồi nàng muốn tạm thời ném việc không thoả mái ra sau đầu, nhưng dư quang trong khóe mắt lại vừa vắn thoáng nhìn thấy trên tay nha hoàn Hỉ Nhi bên cạnh còn bưng những thứ kia, khiến cho đôi mắt xinh đẹp của nàng xẹt qua một chút bất đắc dĩ.

Thân là thiên kim của thủ phủ Hàng Châu, lại có dung mạo chói mắt, tươi cười sáng lạn, dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp, khiến cho nàng có được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu, đồng thời cũng trở thành mục tiêu theo đuổi của các vị công tử trong thành.

Đối với sự theo đuổi xua như xua vịt này, nàng một chút cũng không có cảm giác sung sướng, càng không có cảm giác thụ sủng nhược kinh*, ngược lại, nàng còn cảm thấy rất phiền phức. (được yêu thích mà sợ hãi, có cảm giác vừa mừng vừa lo)

Đối với nàng mà nói, nếu nam nhân đang cố gắng theo đuổi, lấy lòng của mình vừa vắn cũng là đối tượng trong lòng nàng yêu thích, vậy tất cả đương nhiên thập phần tốt đẹp.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại là – nàng đối với những nam nhân này một chút cảm giác động tâm cũng không có!

Nếu đối với bọn họ vô tình, hành động tích cực theo đuổi quá đáng này, quả thực chính là ác mộng đáng sợ.

Nàng một chút cũng không muốn bị người theo đuổi giống như ngôi sao cùng mặt trăng quay chung quanh!

Trên thực tế, nàng sở dĩ không muốn nhận lấy lễ vật bọn họ đưa lên, chính là không hy vọng khiến cho bọn họ sinh ra chờ mong không thực tế.

Bất đắc dĩ là, từ chối khéo léo của nàng chẳng những không dứt ý niệm theo đuổi của bọn họ, ngược lại còn khơi dậy vọng chinh phục của bọn họ càng mãnh liệt, cứ hai ba ngày lại đưa lễ vật càng lúc càng quý trọng, cho rằng có thể dùng giá trị xa xỉ của nó đến đả động lòng của nàng.

Kỳ thật, so với những thứ quý trọng cao sang đó, “Kì trân dị bảo” thực sự vô giá trong lòng nàng, là tình cảm sâu đậm thật lòng, là hai trái tim yêu nhau.

Nói thật lòng thì bây giờ, nàng đương nhiên cũng khát vọng có thể giống những người con gái khác đã có người trao khăn, có được chỗ gửi thân tốt, gả cho nam nhân có thể hiểu được và quý trọng mình.

Nàng không hy vọng nam nhân bởi vì gia cảnh nàng giàu có cùng mỹ mạo hơn người, liền đối với nàng xua như xua vịt, phảng phất chỉ cần có thể có được nàng, dường như đã có thể hưởng tất cả nam nhân khắp Hàng Châu khoe ra.

Tâm tư như vậy ở trong mắt nàng quả thực cảm thấy cực kỳ nông cạn.

Tuy nàng còn trẻ tuổi, cũng không biểu hiện nàng là một nữ tử kiến thức nông cạn, nàng biết mỹ mạo chỉ là phù du thôi, cho dù nữ tử xinh đẹp như hoa thì sao chứ, khi lớn tuổi sẽ càng ngày càng giảm đi.

Nếu người vì sắc đẹp mà nói lời yêu, đó thật sự là việc đáng buồn cực kỳ.

Cho nên, trừ phi đối phương yêu lòng của nàng hơn yêu mỹ mạo của nàng, mới có khả năng dẫn động lòng nàng, mà tình cảm như vậy mới là thứ mà nàng mong muốn.

Quân Chấn Tiêu đương nhiên không rõ tâm tư Trình Tịnh Tuyết, mà theo đối thoại vừa rồi của nàng cùng nha hoàn, hẳn thực tự nhiên cho rằng nàng chính là cố ý nâng lên giá trị con người, muốn dùng việc này có được càng nhiều ân cần, lấy lòng, cùng với lễ vật càng quý trọng mà thôi.

Ánh mắt của hắn bởi vậy càng lạnh thêm, vốn dĩ trên bộ mặt nghiêm nghị của hắn đã đủ lạnh lùng, giờ phút này thoạt nhìn lại càng tăng thêm một ít.

Trình Tịnh Tuyết hơi ngạc nhiên, nàng chưa từng gặp qua một người “Lạnh” như vậy.

Hắn thoạt nhìn quả thực giống như là dùng hàn băng ngàn năm điều tạc ra, cả người bao phủ bởi một cỗ hơi thở lạnh như băng, điều này khiến cho lòng của nàng bỗng nhiên dâng lên một cỗ xúc động, muốn thân thủ sờ sờ hai má của hắn, xem thử có phải thật sự lạnh giống như băng tuyết hay không?

Bỗng ý thức ra chính mình có ý niệm vớ vẩn trong đầu, Trình Tịnh Tuyết thiếu chút nữa nhịn không được bật cười thành tiếng.

Đương nhiên, nàng không thật sự động thủ, bởi vì giờ phút này vẻ mặt hắn biểu hiện rằng – người rảnh rỗi chó đến gần!

Trình Tịnh Tuyết cười cười, đối với thái độ lạnh lùng xa cách của Quân Chấn Tiêu một chút cũng không để ý đến, bởi vì cả ngày bị phần đông người theo đuổi dây dưa, nàng hiện tại thứ không cần nhất chính là có thêm nhiều ánh mắt ái mộ nữa.

Có thể ở cùng một người nam nhân bộ dáng giống như “Băng”, kỳ thật cũng không có gì không được.

“Đi thôi, Hỉ Nhi, ta đã đồng ý với Y Như cùng nàng tâm sự nói chuyện phiếm rồi, cần phải đi thôi.” Trình Tịnh Tuyết nói với Hỉ Nhi. Y Như mà nàng nói là bạn cùng trang lứa với nàng, nhà ở gần nhau, hai người cảm tình cũng không tệ lắm. “Còn có, người đem vài thứ trên tay kia trả về cho chủ nhân của chúng, biết không?”

“Được, Hỉ Nhi biết.”

Trình Tịnh Tuyết hướng Quân Chấn Tiêu gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi, mà Quân Chấn Tiêu cùng tùy tùng của hắn dưới sự dẫn dắt Thạch thúc tổng quản, tiếp tục hướng về đại sảnh đi đến.

Vài ngày sau, vừa vặn là mười lăm tháng ba.

Trình Tịnh Tuyết có nha hoàn Hỉ Nhi bên cạnh làm bạn xuất môn, muốn đến một ngôi chùa hương khói cường thịnh* ở gần đó dâng hương, khấn cầu Bồ Tát phù hộ cả nhà thân thể an khang. (*ý chỉ ngôi chùa này rất được mọi người tin tưởng, quanh năm hương khói không ngừng)

Bởi vì trước kia khi nàng xuất môn, cha chẳng những muốn nàng ngồi kiệu, còn phái vài gia phó, thị vệ đi theo, bảo hộ cho sự an toàn của nàng, mà đoàn người chậm rãi như vậy, kết quả chính là những người bên ngoài từ rất xa vừa nhìn thấy đoàn người rầm rộ như vậy, thì biết ngay người trên đường là nàng.

Không được bao lâu, những người ngưỡng mộ nàng sẽ nghe thấy tin tức mà chạy tới, sau đó, nàng sẽ giống một đóa hoa nhỏ bị một đám ong mật nhanh chóng vây quanh, hầu như khó có thể thoát thân.

Trải qua vô số lần “giáo huấn thâm thống”, những lần xuất môn sau đó nàng chẳng những không ngồi kiệu, cũng không mang theo nhiều gia phó, thị vệ, miễn ình trở thành “mục tiêu” quá mức rõ ràng, có ý đưa kết

quả xuống mức thấp nhất, những nơi bình thường có thể khiến cho nàng bị “vây quanh” trước đây, giờ cũng cho nàng cảm giác tự tại hơn.

Hai chủ tớ các nàng bước chậm ở trên đường, gió xuân thổi nhẹ nhàng, ánh nắng ấm áp, làm cho tâm tình của nàng lúc đó rất vui vẻ.

Vốn dĩ nàng nghĩ rằng hôm nay hẳn là cũng giống vài lần trước, có thể không bị những người theo đuổi dây dưa giữ lại, chỉ tiếc, hôm nay vận khí của nàng thật sự không tốt.

“Tĩnh Tuyệt! Tĩnh Tuyệt!”

Nghe thấy phía sau có người kêu nàng, Trình Tĩnh Tuyệt ngừng bước, nhìn lại.

Người đến là nhị thiếu gia của Ngũ gia – một trong số những người theo đuổi nàng, Trình Tĩnh Tuyệt không khỏi kiềm chế xúc động nhũn mỳ, ở trong lòng thở dài.

“Ngũ thiếu gia.” Nàng dùng ngữ khí khách khí mà xa lạ chào hỏi.

“Gọi ta Cánh Cương thì tốt rồi, làm gì khách khí như vậy?”

Trình Tĩnh Tuyệt không đáp lời, tươi cười lại càng trở nên cứng ngắc một chút.

Nàng thật sự không thích đeo mặt nạ hư tình giả ý, nhưng mà hẳn cũng không làm hành động gì thật sự quá đáng, chỉ là hành động theo đuổi tích cực một ít mà thôi, cho nên nàng cũng không khiến cho vẻ mặt mình quá tốt, muốn hẳn cách mình xa một chút.

“Tơ lụa ngày hôm qua ta sai người đưa tới, tiểu thư không thích sao?” Ngũ Cánh Cương quan tâm hỏi. “Có phải màu sắc cùng hoa văn của vải không hợp ý tiểu thư hay không?”

“Không, kỳ thật không liên quan đến màu sắc và hoa văn.....”

Trình Tĩnh Tuyệt còn chưa hỏ hỏ mà giải thích tâm ý chính mình, Ngũ Cánh Cương lại như cũ tiếp tục nói –

“Không sao, ta đã bảo Trang lão bản đem tất cả tơ lụa thượng đẳng đang có chuẩn bị tốt, ta sẽ đi chọn lựa lại một lần nữa..... Nếu không, chúng ta cùng nhau đi đến đó đi, tiểu thư cũng có thể tự mình chọn lựa?” Hẳn thừa cơ đưa ra lời mời, hy vọng có thể cùng tiểu mỹ nhân có một chút cơ hội hiếm có ở chung.

“Không, ta đang muốn đi chùa dâng hương!”

“Như vậy sao..... Vậy không bằng ta bồi tiểu thư cùng đến đó dâng hương đi!”

Vừa nghe qua đề nghị hưng trí bừng bừng của Ngũ Cánh Cương, Trình Tĩnh Tuyệt chỉ cảm thấy mình sắp điên rồi.

Vì sao hẳn luôn không chịu hiểu nàng đang uyển chuyển cự tuyệt? Chẳng lẽ thật sự muốn nàng đem lời tuyệt tình cương quyết nói ra hết sao? Nhưng điều này dường như lại rất đả thương người.

Nhìn vẻ mặt Ngũ Cánh Cương tràn ngập chờ mong, Trình Tĩnh Tuyệt cắn chặt răng, quyết tâm chắc chắn, ngữ khí kiên định cự tuyệt nói: “Không cần phiền toái, ta cùng Hỉ Nhi đi với nhau được rồi, không cần bắt kì ai làm bạn.”

“Hả? Nhưng là ta –”

“Di? Đây không phải Trình cô nương sao? Thực khénha!”

Một thanh âm đột nhiên vang lên, đánh gãy lời Ngũ Cánh Cương còn muốn kiên trì bồi nàng cùng đến nơi dâng hương.

Nhưng mà, Trình Tĩnh Tuyệt cũng không bởi vậy cảm thấy “được cứu vớt”, vì nam tử đột nhiên tới gần, chính là người ngày hôm qua đưa tới vòng ngọc mẫu đơn lại bị nàng trả trở về – Sở Lực Hoàng!

“Trình cô nương, vòng ngọc mẫu đơn ngày hôm qua đưa đến..... Có phải cô nương cảm thấy trên đó hoa mẫu đơn kia chạm tro không đủ mỹ hay không?” Sở Lực Hoàng hỏi.

“Ách? Không, đóa mẫu đơn kia rất đẹp.” Trình Tịnh Tuyết không chút do dự nói. Đóa hoa mẫu đơn trên vòng ngọc được chạm trổ trông rất sống động, vô cùng xinh đẹp.

Vấn đề là, nàng trả về vòng ngọc cùng với hoa mẫu đơn kia có đẹp hay không cũng không có một chút quan hệ nào, mà là nàng không muốn nhận sự theo đuổi của hắn, cho nên đương nhiên không thể nhận lấy lễ vật hắn tặng!

“Không, ta nghĩ cô nương nhất định là không hài lòng đóa hoa kia, mới có thể trả về. Không sao, ta đã bảo thợ khác chạm trổ hoa lan, Trình cô nương khí chất xuất chúng, ta nghĩ chỉ có lan trong rừng vắng mới xứng với cô nương.” Sở Lực Hoàng nói xong, vẻ mặt biểu hiện ra hắn đối với chủ ý sửa thành chạm trổ hoa lan của mình thật sự đắc ý.

Trình Tịnh Tuyết không khỏi suy sụp kiên nhẫn, miễn cưỡng tươi cười đều nhanh sắp chống đỡ không được, hơn nữa nàng nhìn thấy Lâm công tử hai ngày trước gặp đưa nàng châu báu trang sức lại bị trả về cũng xuất hiện ở trước mắt, cũng bởi vì thấy nàng mà lộ ra vẻ mặt kinh hãi, nàng nhất thời có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Hiện tại là tình hình gì?

Chẳng lẽ là gần đây nàng không cẩn thận phạm vào sai lầm gì, cho nên lão thiên gia cố ý tìm cơ hội muốn trừng phạt nàng sao?

Bằng không, vì sao nàng chỉ đơn thuần muốn đi đến chùa dâng hương, lại bị những người nhiệt liệt theo đuổi này nhanh chóng trông thấy?

Nhìn những người trước mắt mang một đôi mắt kỳ vọng có thể có được sự ưu ái của nàng kia, Trình Tịnh Tuyết thật sự rất muốn hai tay chống hông, giống người đàn bà chanh chua chửi đổng đưa ra lời mắng nhiếc với toàn bộ bọn họ, muốn bọn họ từ nay về sau cách xa nàng một chút – nếu thật sự làm như vậy, nàng tin tưởng nhất định thực thoải mái, cũng nhất định có thể khiến cho cuộc sống của nàng từ nay về sau thanh tịnh rất nhiều.

Nhưng mà nghĩ cũng chỉ là nghĩ, Trình Tịnh Tuyết biết chính mình không thể làm như vậy.

Hơn nữa, những người này cũng không phải xuất phát từ ác ý dây dưa.

Còn nữa, nàng cũng phải bận tâm đến mặt mũi của cha, tóm lại không thể khiến cho người ta cho rằng Trình Định Nghiêu ở thủ phủ Hàng Châu sinh ra một nữ nhi không hiểu lễ giáo, mạnh mẽ mãnh liệt được?

Chỉ là..... Thường xuyên bị những người theo đuổi nhiệt liệt vây quanh giữ lại như vậy, thật sự khiến người ta phiền không thể chịu được.

Rốt cuộc có phương pháp nhất劳永逸 gì có thể giải quyết chuyện này không? (* một lần cực khổ nhưng lại có thể bình yên mãi mãi)

Đang lúc Trình Tịnh Tuyết hãy còn hết sức phiền não, khóe mắt dư quang bỗng nhiên thoáng nhìn thấy khách điểm phía trước có một thân ảnh cao lớn đi ra từ cửa chính.

Chăm chú nhìn kỹ, người nam tử có khí thế khiến cho người ta sợ hãi, trên mặt phẳng phát viết chữ “Chớ có đến gần” khối băng lãnh khốc này, đó không phải là bảo chủ “Lãnh Điểm Bảo” Quân Chấn Tiêu ngày hôm qua tới nhà mình làm khách sao?

Mắt thấy một bên người qua đường vì kinh sợ khí thế ác liệt lạnh như băng của hắn, phẳng phát giống như sợ bị tổn thương do giá rét đều vòng qua hắn mà đi, đột nhiên linh quang trong đầu của nàng chợt lóe.

Có rồi!

Nàng nghĩ được một biện pháp, có lẽ có thể giải quyết vấn đề những người theo đuổi này!

Trình Tịnh Tuyết dấy mắt xẹt qua một tia sáng minh mẫn, vẻ mặt cố ý giả bộ biểu tình kinh hãi.

“Di? Đó không phải Chấn Tiêu sao?”

Nàng không chỉ mở miệng dùng tiếng nói thanh thúy kiều ngọt kêu gọi, thậm chí còn cong lên khóe miệng, giơ lên một chút mỉm cười ngọt ngào làm người ta hoa mắt thần trí mê muội.

Quân Chấn Tiêu nghe thấy có nữ nhân vô cùng thân thiết kêu to tên của hắn, kinh ngạc dừng cước bộ.

Hắn vừa quay đầu nhìn, lập tức nhận ra nữ tử trẻ tuổi hướng phía hắn nở rộ tươi cười xinh đẹp, đúng là mỹ nữ thủ phủ Hàng Châu – Trình Tịnh Tuyết.

Quân Chấn Tiêu mi tâm nhíu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Hắn cùng Trình Tịnh Tuyết lúc đó bất quá chỉ gặp mặt một lần thôi, ngay cả bằng hữu cũng không phải, vì sao nàng lại dùng ngữ khí vô cùng thân thiết như vậy kêu tên của hắn?

Ánh mắt Quân Chấn Tiêu lướt qua cái đầu kiêu nhỏ của Trình Tịnh Tuyết, khi dừng lại trên thân vài người nam nhân thoát nhìn như đã bị đá kích không nhỏ ở phía sau nàng, ánh mắt bỗng trở nên lạnh hơn.

Hắn đã hiểu, nàng là cố ý khiến cho những người đó hiểu lầm.

Linh ngộ này vừa mới xét qua trong lòng, Trình Tịnh Tuyết đã bước nhanh đi đến bên cạnh của hắn, thân thiết gần gũi ôm lấy khuỷu tay của hắn, động tác kia không chút do dự, có vẻ như đã làm vô số lần từ trước.

“Thật khéo nha! Không thể ngờ sẽ được gặp huynh ở nơi này, thật tốt!” Khóe miệng của nàng loan ra độ cong hoàn mỹ, tươi cười trên mặt tựa như một đóa hoa nhỏ tươi sáng.

Nàng cố ý ở trước mặt những người theo đuổi này, biểu hiện ra một bộ dáng ái mộ đối với Quân Chấn Tiêu, hy vọng khiến cho những người đó nghĩ rằng nàng đã có người trong lòng, tiện đà từ bỏ ý niệm theo đuổi nàng trong đầu.

Việc “lựa chọn” Quân Chấn Tiêu, nguyên nhân chính là nàng thấy nam nhân này đối với mình cũng không có hứng thú gì, sẽ không khiến mình có nhiều hơn một người theo đuổi trên chợ.

Trừ lý do đó ra, ngày hôm qua Quân Chấn Tiêu mới đến trong nhà làm khách, cha còn đồng ý đem hương liệu bán cho hắn, xem trên phương diện tình cảm đó, đây chỉ là giúp nàng một việc nhỏ, hắn là không ảnh hưởng toàn cục chứ?

Hai người bọn họ đứng ở cùng một nơi, thoát nhìn nam tuấn, nữ mỹ, xứng đôi vô cùng, mà cả người Quân Chấn Tiêu tản mát ra hơi thở ác liệt lạnh khốc không tốt, quả nhiên khiến cho những nam nhân đó sắc mặt như gặp nạn, không có dũng khí tiến lên, đành phải hướng nha hoàn vẫn còn đứng lại thám thính tin tức –

“Hỉ Nhi, người nam nhân kia cùng Tịnh Tuyết..... Bọn họ.....”

Hỉ Nhi tuy rằng cũng đối với hành động đột ngột của chủ tử cảm thấy kinh ngạc, nhưng nàng không hổ thân là nha hoàn bên cạnh Trình Tịnh Tuyết, rất nhanh đã hiểu được tâm tư chủ tử.

Nàng đồng tình nhìn vài vị công tử bên cạnh, ngữ khí uyển chuyển nói: “Kỳ thật tiểu thư chúng ta sớm đã có ý trung nhân, cho nên mới khéo léo từ chối sự theo đuổi của chư vị công tử.”

Nghe xong lời Hỉ Nhi nói, trong nội tâm mấy nam nhân kia chịu đả kích không ít, nhưng mà nhìn lại hình ảnh Quân Chấn Tiêu cùng Trình Tịnh Tuyết đứng chung một chỗ, lại không thể không thừa nhận bọn họ thoát nhìn thật sự rất xứng đôi.

Nếu giai nhân đã có người trong lòng, bọn họ cho dù không cam lòng thì như thế nào, dường như cũng chỉ có thể bỏ cuộc mà thôi.

Sau khi hiểu được “sự thật” tàn khốc này, một đám người bọn họ tựa như trong nhà có tang, suy sụp ủ rũ xoay người rời khỏi.

Thấy mưu kế của mình thành công, Trình Tịnh Tuyết không khỏi âm thầm đắc ý sự thông minh của mình.

Tâm tình nàng sung sướng ngẩng đầu, đang định hướng về Quân Chấn Tiêu nói lời cảm tạ, lại thiếu chút nữa bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhanh chóng đông cứng.

Chắc chắn, hắn thoát nhìn rất khó chịu, nhưng mà nàng cũng không thật sự đối với hắn làm ra chuyện gì thực sự có lỗi, chẳng qua là “mượn” hắn làm người trong lòng của nàng một chút mà thôi, đối với hắn lại không có tổn thất to lớn gì, có tất yếu..... buồn bực như vậy không?

“Còn có việc gì sao?” Quân Chấn Tiêu tiếng nói đậm mạc không mang theo độ ấm, ánh mắt lạnh lùng liếc nàng vẫn kéo tay của mình liếc mắt một cái.

“Không có.” Trình Tịnh Tuyết lập tức buông hẳn ra, nói: “Thực sự rất có lỗi, nhưng bất luận như thế nào, cảm ơn sự giúp đỡ của công tử.”

“Lần sau không được lấy chuyện này làm cớ nữa, ta không muốn trợ Trụ vi ngược*.” (* giúp vua Trụ làm điều bạo ngược... ở đây ý Tiêu ca là không muốn giúp người xấu làm điều ác...mà người xấu ở đây là chỉ Tuyết tỷ ak...>_<)=“”>

“Công tử nói cái gì?” Trình Tịnh Tuyết khơi mào đuôi lông mày, trên mặt hiện lên một tia hoang mang.

Trợ Trụ vi ngược? Nghiêm khắc lên án như vậy tại sao có thể dùng trên người nàng?

“Cô nương cố ý khiến cho những người đó hiểu lầm trong lòng cô nương đã có người thương, không phải là do muốn bọn họ vì theo đuổi cô nương mà trả giá càng nhiều, cố gắng lớn hơn trước kia nhiều nữa, để thỏa mãn lòng ham mê hư vinh của cô nương sao?”

Nghe xong lời hắn nói, Trình Tịnh Tuyết khiếp sợ trừng lớn mắt, làm sao cũng không tưởng tượng được chính mình thế nhưng sẽ bị xuyên tạc thành nữ nhân nông cạn lại quá đáng như vậy.

“ Không phải như vậy!” Nàng buồn bực phản bác.

“Theo ý ta thì chính là như vậy.” Quân Chấn Tiêu lạnh lùng nói.

Theo lời ngày hôm qua nàng chính mồm nói chỉ kì trân dị bảo mới có khả năng đả động lòng của nàng, hơn nữa hôm nay cố ý làm hành động khiến cho người ta hiểu lầm, tất cả biểu hiện đó kết luận chính là như vậy.

“Cô nương biết mình có được mỹ mạo khiến cho nam nhân ái mộ, bởi vậy lợi dụng việc bọn họ muốn theo đuổi cô nương mong có thể có được lòng cô nương, đem bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay, chuyện này không liên quan gì đến ta, đừng đem ta kéo xuống nước, ta không muốn trở thành công cụ bị cô nương lợi dụng.”

Trình Tịnh Tuyết kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt hèn mọn kia của hắn, ngữ khí khinh miệt, còn có phán đoán tự cho là đúng, khiến cho nàng không khỏi nổi cơn giận dữ.

Đáng giận! Nam nhân này dựa vào cái gì nói nàng như vậy? Thì ra đường đường là bảo chủ “Lãnh Diễm Bảo”, cũng chỉ là một người tự đại, vô lễ lại tự cho là đúng xú nam nhân!

“Nghe đây, ta chỉ nói một lần – ta cho tới bây giờ vốn không muốn nhận sự theo đuổi của những người đó! Làm bộ ái mộ với công tử, chỉ là vì khiến cho bọn họ hoàn toàn hết hy vọng, đừng nữa dây dưa mà thôi.”

Nhìn dung nhan thính nộ cùng mắt đẹp bốc hỏa kia của nàng, Quân Chấn Tiêu trong nháy mắt có chút kinh ngạc.

Không thể tưởng tượng được nàng nóng giận, cả người giống một đoàn hỏa bàn chói mắt, làm cho tâm thần của hắn trong nháy mắt mê huyễn.

Nhìn nàng thật sự rất tức giận, đôi mắt vì lửa giận mà càng thêm sáng rực nhìn không ra nửa điểm dối trá, chỉ nhìn thấy tràn đầy phẫn nộ vì bị xuyên tạc.

Chẳng lẽ..... Hắn thật sự hiểu lầm nàng sao?

“Dù sao ta đã xin lỗi, tin hay không tùy công tử, sau này gặp lại..... Không, sau này không cần gặp lại!” Nói giận đùng đùng, sau khi nói xong Trình Tịnh Tuyết quay đầu bước đi.

“Hi Nhi, chúng ta đi!”

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, nghĩ đến khuôn mặt tức giận của nàng, trong lòng Quân Chấn Tiêu nảy lên một cổ tư vị phức tạp, có vẻ như tâm luôn luôn kiên cường lạnh như băng của hắn, thỉnh thoảng bị lửa giận của nàng nhanh chóng thiêu hết một góc.....

2. Chương 2

Lần này Quân Chấn Tiêu đến Hàng Châu, nhiệm vụ chính yếu là muốn mang hương liệu trân quý về, đưa cho nương làm lễ vật mừng thọ.

Khi hần cùng Trình Định Nghiêu gặp mặt thương lượng xong, thuận lợi lấy được hương liệu với giá hợp lý. Vốn dĩ hần tính lập tức khởi hành trở về “Lãnh Diễm Bảo”. Kết quả lại đột nhiên nhớ tới việc mà muội muội Quân Ngưng Nhi của hần nhờ làm hộ trước khi hần xuống Hàng Châu.

Cái cô gái nhỏ rảnh rỗi kia, nghe nói châu hoa* ở Hàng Châu được làm đặc biệt tinh xảo, bởi vậy ngàn dặm dò, vạn công đạo, muốn hần cần phải thay nàng chọn lựa một ít trang sức xinh đẹp mang về. (*ngọc trai được khắc thành hình các loại hoa văn)

Căn cứ theo thám thính của hần, bên cạnh ven hồ dương liễu có một cửa hàng bán trang sức châu hoa cũng lịch sự tao nhã, được các thiên kim tiểu thư rất ưu ái, việc làm ăn vô cùng tốt.

Vì thế, ngày hôm nay sau khi dùng xong ngọc thiện, Quân Chấn Tiêu phân phó cho tôi tớ bên cạnh đi làm chuyện khác, rời khỏi khách điểm ngủ trọ tự mình đi tìm, lững thững hướng về phía hồ mà đi.

Trên đường đi, cả người hần tản mát ra hơi thở không tốt, mọi người không tự chủ nhường đường cùng hần bảo trì một đoạn khoảng cách “an toàn”, có vẻ như nếu quá thân cận với hần sẽ gặp phải phiền toái gì đó.

Quân Chấn Tiêu không phải không phát hiện ra tình huống như vậy, chỉ là hần cũng không để ý đến, bởi vì hần sớm đã quen người khác đối với hần tôn kính cùng sợ hãi.

Từ nhỏ, cá tính hần chính là như vậy, lạnh lùng, nghiêm cẩn, đậm mạc gần như lạnh như băng.

Bình thường hần rất lạnh lùng thần nhiên, thái độ khi làm việc lại gần như nghiêm khắc, bởi vì hần cho rằng chỉ có thật sự nhập toàn bộ công việc vào đầu, mới là thái độ phụ trách mà bản thân cần phải có.

Đối với việc người bên ngoài kính sợ, hần cũng không cảm thấy có gì không tốt, ít nhất là bất luận hần làm chuyện gì, hạ mệnh lệnh gì, đều dễ dàng được người khác đồng ý nghe theo

Hần bước đi với bộ pháp trầm ổn, theo hướng ven hồ đi đến, đang lúc hần vừa nghĩ trước khi trở về “Lãnh Diễm Bảo” còn có chuyện gì phải xử lý nữa không, bỗng nhiên thoáng nhìn xa xa có một thân ảnh rất quen mắt.

Hần giật mình, tập trung nhìn vào, lập tức nhận ra nữ tử kiều nhỏ kia chính là Trình Tịnh Tuyết.

Từ lần trước sau khi ở trên đường chia tay trong không khí không vui đã được hai ngày

Trong hai ngày này, không biết vì sao, trong đầu hần ngẫu nhiên sẽ hiện lên thân ảnh của nàng, hồi tưởng lại vẻ mặt khi nàng tức giận, còn có khi nàng tức giận trừng mắt hần, đôi mắt kia do tức giận mà càng xinh đẹp.

Từ trước tới nay chưa bao giờ có nữ nhân nào làm nhiễu loạn nỗi lòng của hần như nàng, nhưng hần chỉ cho rằng đây thuần túy là vì hần cảm thấy chính mình có thể thật sự hiểu lầm nàng, mới có thể canh cánh đem nàng để ở trong lòng, cũng không phải bởi vì đối với nàng sinh ra tình cảm khác thường gì.

Quân Chấn Tiêu thu hồi tầm mắt, không tính tiến lên chào hỏi cùng Trình Tịnh Tuyết, nhưng mà khi hần thoáng nhìn thấy một người nam tử thần sắc âm trầm lặng lẽ theo đuôi nàng, mày không khỏi nhíu lại.

Nam nhân kia là ai? Muốn làm cái gì?

Cước bộ Quân Chấn Tiêu chần chờ trong chốc lát, không tự giác lặng lẽ tiếp cận về hướng bọn họ.

Trình Tịnh Tuyết một chút cũng không phát hiện chính mình bị người khác theo dõi, thẳng đến khi ở phía sau nàng vang lên một tiếng nói trầm thấp “Tịnh Tuyết cô nương.”

Nàng nhìn lại, nhận ra đối phương là Ngũ Cánh Cương, người lúc trước từng nhiệt liệt theo đuổi nàng.

“Ngũ công tử, có chuyện gì không?” Nàng giơ lên một chút mỉm cười khách khí, trong lòng nhin không được âm thầm đoán hần muốn làm cái gì?

Hai ngày trước nàng đã ở trước mặt của hắn, làm bộ mình đã có người trong lòng, mà lúc ấy hắn cũng đã suy sụp rồi đi, hắn là phải đối với nàng hết hy vọng mới đúng nha.....

Nghĩ đến sự kiện lúc trước kia, trong đầu Trình Tịnh Tuyết lại không tự giác hiện lên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng cứng rắn kia của Quân Chấn Tiêu, điều này làm cho tâm tình của nàng trong nháy mắt trở nên không tốt.

Hừ, cái người đáng giận đáng bị tên xuyên thấu kia, xú nam nhân tự cho là đúng, lại có thể hiểu lầm nàng như vậy! Tốt nhất nàng cùng hắn đời này đều không cần phải gặp lại!

“Tịnh Tuyết cô nương, tại sao chỉ có một mình trên đường vậy?” Ngũ Cánh Cương quan tâm hỏi.

“Đột nhiên thân thể Hỉ Nhi không thoải mái, ta để cho nàng đi về nghỉ ngơi trước.” Trình Tịnh Tuyết giải thích đơn giản.

Vốn dĩ nàng cùng Hỉ Nhi muốn đi đến một cửa hàng bán trang sức châu hoa ven hồ, tính chọn lựa muốn tặng cho Hỉ Nhi một chiếc khăn tay làm quà mừng sinh nhật, không thể ngờ được Hỉ Nhi đang đi nửa đường lại đột nhiên bị tiêu chảy.

Mất thấy sắc mặt Hỉ Nhi trắng bệch, một bộ dáng cực khổ khó chịu, nàng thật sự không đành lòng để cho Hỉ Nhi tiếp tục chịu thống khổ, nhanh chóng quyết định muốn Hỉ Nhi trở về nhà trước.

Vốn dĩ nàng cũng tính cùng trở về, nhưng lại nghĩ các nàng đã sắp đến cửa hàng ven hồ, cứ như vậy quay trở về vậy chẳng phải là uổng công chuyến đi này hay sao? Nàng do dự trong chốc lát, nghĩ rằng hiện tại là ban ngày ban mặt, vùng này lại là nơi nàng rất quen thuộc, nàng nhanh chóng đến cửa hàng chọn lễ vật rồi trở về, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng.

Không thể ngờ được, Hỉ Nhi vừa mới rời đi không bao lâu, nàng liền gặp gỡ Ngũ Cánh Cương, thật sự rất không may.

Nghe thấy câu trả lời của nàng, này giờ vẫn lặng lẽ đứng ở chỗ rẽ trong lòng Quân Chấn Tiêu có chút kinh ngạc.

Không thể ngờ được nàng đối với nha hoàn rất săn sóc, hoàn toàn bất đồng với thiên kim tiểu thư điều ngoa kiêu căng, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác trong ấn tượng của hắn.

Nếu đổi thành những thiên kim tiểu thư được nuông chiều thành hư khác, chỉ sợ là mặc kệ nha hoàn thân thể không thoải mái ra sao, đều cứng rắn phải có người đi theo hầu hạ.

“Ngũ công tử, ta còn có chút việc, đi trước một bước.”

Mất thấy Trình Tịnh Tuyết xoay người muốn chạy, Ngũ Cánh Cương nhanh chóng ngăn cản nàng.

“Đợi chút! Ta còn có chuyện chưa nói xong.”

“Có việc gì mời nói?” Trình Tịnh Tuyết tính tình nhẩn nại hỏi.

“Tịnh Tuyết cô nương, ta đã thám thính qua, ngày đó người nam nhân ở trên đường kia, là bảo chủ “Lãnh Diễm Bảo” Quân Chấn Tiêu, đúng không?”

“Đúng thì sao?” Trình Tịnh Tuyết hỏi lại.

Chỉ cần nghĩ đến Quân Chấn Tiêu hiểu lầm về mình, trong lòng nàng sẽ tự động sinh khí.

May mắn trong lúc đó bọn họ không có việc gì cùng gặp lại, mà hắn nếu đã thuận lợi mua được hương liệu mong muốn từ trong tay cha, hẳn là rất nhanh sẽ trở về “Lãnh Diễm Bảo” thôi.

Nghĩ đến hai người ở rất xa nhau, đời này đại khái không có khả năng có cơ hội gặp lại, thật sự là việc không thể tốt hơn được!

“Nhưng mà kia nam nhân không đáng để cô nương yêu!”

Ngữ khí Ngũ Cánh Cương kích động đánh gãy suy nghĩ của nàng, cũng khiến tâm của nàng nhú lại, không quá thích thái độ tự cho là đúng này của hắn.

“Chỉ cần ta cảm thấy đáng giá, vậy đã đủ.”

“Hắn sớm đã có vị hôn thê !” Ngũ Cánh Cương lại reo lên.

“A? Thật vậy sao?” Trình Tịnh Tuyết kinh ngạc ngẩn người.

“Đương nhiên là thật ! Vị hôn thê của hắn, chính là khuê nữ của Tiêu gia ở trong thành, Tiêu Nhã Vân!”

Nghe xong lời Ngũ Cánh Cương nói, Trình Tịnh Tuyết rốt cục lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra Quân Chấn Tiêu đã có vị hôn thê, khó trách ngày đó bị nàng đem trở thành người trong lòng, hẳn lại tức giận như vậy, đại khái là sợ sự tình phiền phức rơi vào trong tai vị hôn thê, sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết?

Được rồi, căn cứ vào lý do này, nàng có thể lý giải thái độ không được thân thiện mà Quân Chấn Tiêu đối với nàng ngày đó, nhưng là đối với việc xuyên tạc một phía cùng sự hiểu lầm kia của hắn, trong lòng của nàng vẫn như cũ khó có thể tiêu tan.

Nhưng mà, mặc kệ thế nào, việc đó cũng không thay đổi quyết định không chấp nhận sự theo đuổi của Ngũ Cánh Cương với nàng.

“Đó là chuyện của ta với hắn, không cần nhọc lòng Ngũ công tử lo lắng.” Giọng nói kiên định trả lời của nàng, chính là không muốn lại khiến cho Ngũ Cánh Cương dấy lên nữa điểm hy vọng.

Sắc mặt Ngũ Cánh Cương lúc xanh, lúc trắng, không thể ngờ được chính mình theo đuổi Trình Tịnh Tuyết lâu như vậy, vì nàng hao hết tâm tư, kết quả lại bại bởi một người nam tử đã có hôn ước!

Thật đáng giận! Cơn giận này hẳn thật sự nuốt không trôi!

“Nam nhân kia điều kiện cho dù có tốt đến mấy thì sao, đều không thay đổi được chuyện hắn đã có hôn ước, chẳng lẽ cô nương cam tâm làm tiểu thiếp hắn sao? Tịnh Tuyết, nếu cô nương nguyện ý theo ta, ta có thể cam đoan đời này tuyệt đối không nạp thêm tiểu thiếp, chỉ chuyên sủng một mình cô nương!”

Đối mặt với lời thổ lộ nhiệt liệt khẩn thiết này, Trình Tịnh Tuyết chẳng những không có cảm giác thụ sủng nhược kinh gì, ngược lại cảm thấy như là có khối đá to nặng nề đặt ở trong lòng, khiến cho nàng khó có thể thừa nhận.

“Ngũ công tử, tâm ý của công tử ta thực cảm động, nhưng ta thật sự không có cách nào đón nhận.”

“Vì sao? Chẳng lẽ những việc ta cố gắng làm còn chưa đủ sao? Vậy cô nương nói đi, cô nương muốn làm sao mới có thể vừa lòng? Chỉ cần cô nương mở miệng, bất luận cô nương muốn cái gì, cho dù là có phải đem hết tất cả khả năng, ta cũng nhất định làm thay cho cô nương tới cùng! Tâm ý này của ta, chẳng lẽ còn không thể đánh động cô nương sao?”

Trình Tịnh Tuyết thở dài, biết chính mình khó cùng hắn đem mọi chuyện giải thích rõ ràng, không thể nói rõ.

“Ngũ công tử, bất luận công tử có đưa cho ta đồ vật quý trọng như thế nào đi nữa, cũng không thể nào đã động đến tâm của ta, ta cũng tuyệt đối không thể nhận lấy, bởi vì ta..... Ta không thích công tử, đối với công tử không có cảm giác động tâm, làm sao có thể miễn cưỡng mình ở cùng một chỗ với công tử được?”

Ai, từ hành động trả về những lễ vật hắn đưa trước đây của nàng, hẳn nên hiểu được tâm ý nàng chứ, chính hắn cố tình nhìn không ra, nàng cũng thực bất đắc dĩ nha!

Đứng ở chỗ rẽ Quân Chấn Tiêu nghe thấy được lời nói này, khuôn mặt tuần tú xẹt qua một chút biểu tình phức tạp.

Thì ra hắn thật sự hiểu lầm nàng !

Chỉ nghĩ đến sự tức giận của nàng ngày đó, một cổ xin lỗi liền nảy lên trong lòng, cũng khiến cho hắn ở trong lòng tính toán nên bù lại sai lầm của chính mình như thế nào.

“Người không thích ta? Đối với ta không có cảm giác động tâm sao?” Thanh âm Ngũ Cánh Cương sắc nhọn, hung tợn như là hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật như vậy.

“Đúng vậy, thực xin lỗi.” Trình Tịnh Tuyết thành tâm thành ý nói.

Tuy rằng nàng chưa từng cố ý khoe khoang phong tình, cố ý câu dẫn Ngũ Cánh Cương yêu thương nàng, nhưng dù sao sự cự tuyệt của nàng quả thật làm tâm của hắn bị thương, đối với việc này nàng vẫn cảm thấy có chút áy náy.

Ngũ Cánh Cương hung hăng trừng mắt nhìn nàng, chỉ cần nghĩ đến những việc ân cần cùng lấy lòng từ trước tới nay của mình đối với nàng tất cả đều đổ hết xuống sông, loại tình cảm ái mộ này nháy mắt chuyển đổi vì phần nộ, oán hận cùng với không cam lòng.

“Người không biết phân biệt tốt xấu, ánh mắt sinh trưởng ở trên đỉnh đầu, xú nữ nhân! Người nghĩ rằng chính mình có thể vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp sao? Nói cho người biết, là vì hiện tại người đủ xinh đẹp, ta mới có thể muốn người! Nếu đợi đến vài năm nữa, người lớn tuổi sắc suy, cho dù cầu ta nạp người làm tiểu thiếp, ta cũng không cần!”

Nghe xong lời nói này, Trình Tịnh Tuyết không tự nhiên lại bị chọc giận, đồng thời không khỏi cảm thấy may mắn chính mình không chấp nhận một người nam nhân nông cạn lại tự đại như vậy.

“Yên tâm đi, cho dù ta lớn tuổi sắc suy, cũng sẽ không đi cầu xin người.” Nàng lạnh lùng nói. “Ta nghĩ chúng ta đều không hài lòng, như vậy đừng tiếp tục dây dưa.”

Trình Tịnh Tuyết xoay người muốn chạy, không ngờ Ngũ Cánh Cương lại đem nàng ngăn lại, mà vẻ mặt trên mặt hắn cũng bỗng dưng trở nên có chút dữ tợn.

“Lão Tử hao hết tâm tư, tìm nhiều thời gian cùng tâm lực theo đuổi người như vậy, kết quả ngay cả một chút ngon ngọt cũng không được thưởng đến, việc này bảo ta làm sao có thể cam tâm?”

“Người muốn làm cái gì?”

Trình Tịnh Tuyết cảnh giác lui từng bước, bị thần sắc điên cuồng trên mặt hắn nhanh chóng hù dọa.

Nàng nhìn tả hữu xung quanh, phát hiện rõ ràng bốn bề vắng lặng, điều này khiến cho nàng không khỏi âm thầm kêu gào ở trong lòng.

“Người..... Người đừng làm điều xằng bậy, nếu không ta sẽ kêu to !” Nàng mở miệng cảnh cáo, ý đồ dọa nam nhân không có hảo ý trước mắt này.

“Kêu to? Hừ! Nếu người không sợ bị người khác thấy người quần áo không chỉnh tề, cảnh xuân tiết lộ ra ngoài, thì cứ việc ngăn yết hầu kêu to đi!” Ngũ Cánh Cương nói xong, bỗng nhiên bước một bước dài tiến lên, phút chốc vươn tay, muốn hung hăng xé rách vạt áo Trình Tịnh Tuyết.

Quân Chấn Tiêu bởi vì đang ở chỗ rẽ, tuy rằng không thấy hành động của Ngũ Cánh Cương, nhưng theo dõi thoại vừa rồi của bọn họ, cũng không khó đoán ra ý đồ của tên kia.

Ngay lúc sắc mặt hắn trầm xuống, thời điểm tính hiện thân cứu giúp, bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng nam nhân kêu rên thống khổ

“Ai nha! Đau đau đau..... Đáng giận..... Người ! Nữ nhân hỗn trướng này.....”

Trình Tịnh Tuyết thở dồn dập, nhìn nam nhân trên đất đau đến lăn lộn, đôi mắt xinh đẹp vẫn chứa đầy kinh hãi cùng tức giận.

Cũng may trước kia trong lúc vô ý nàng từng nghe thấy vài người gia phó tụ hội nói chuyện phiếm cười vui, nhớ rõ bọn họ vừa vặn nhắc tới điểm yếu ớt chí mạng nhất của nam nhân, chỉ cần không cẩn thận bị va chạm đến, đau đớn kia thật đúng là sẽ khiến một người nam nhân thống khổ.

Vừa rồi trong đầu của nàng đột nhiên hiện lên chuyện này, lại thoáng nhìn thấy một bên góc tường có cái chối, vì thế không chút do dự liền nắm cái chối lên, hung hăng hướng về điểm yếu ớt chí mạng nhất của Ngũ Cánh Cương mà đánh.

Thấy hắn đau đến lăn lộn trên mặt đất, xem ra lời các gia phó nói là thật sự. Cũng may mắn là thật, nếu không hậu quả nhất định không thể tưởng tượng được, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử, luận khí lực nàng căn bản không có khả năng có thể địch nổi Ngũ Cánh Cương.

“Không thể ngờ được Ngũ công tử lại là người như vậy! Nếu về sau ngươi lại có hành động quá đáng, ta cam đoan toàn Hàng Châu đều biết hành vi man rợ của ngươi!”

Sau khi Trình Tịnh Tuyết để lại câu nói, không chút do dự ném cái chổi, xoay người rời đi. Hiện tại nàng thật sự không muốn lại tiếp tục nhìn gương mặt khiến người ta buồn nôn của Ngũ Cánh Cương, thứ hai nàng cũng sợ hấn rất nhanh sẽ khôi phục, nếu hấn lại tiến đến thêm lần nữa, nàng không nắm chắc còn có thể thuận lợi thoát thân.

Bởi vì nàng quá mức tức giận, tâm tình cũng vì thiếu chút nữa chịu nhục mà kinh hách vẫn chưa hồi phục lại, bởi vậy hoàn toàn không phát hiện Quân Chấn Tiêu đứng ở góc, cứ như vậy đi ngang qua trước mắt hấn.

Quân Chấn Tiêu từ chỗ ẩn thân bước ra từng bước, nhìn Ngũ Cánh Cương vẫn té trên mặt đất liếc mắt một cái.

Nhìn thấy tên kia một bên che khổ hạ của chính mình, một bên lăn lộn kêu rên trên mặt đất, hấn không khó đoán ra rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Quân Chấn Tiêu hừ lạnh một tiếng, trong lòng tuyệt không thương xót tên bị trừng phạt đứng tội này.

Hấn thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn bóng dáng Trình Tịnh Tuyết.

Vừa rồi thoáng nhìn, nếu thật sự hấn không nhìn lầm thì đôi mắt xinh đẹp kia của nàng dường như mơ hồ lóe lẹ quang.....

Quân Chấn Tiêu nhíu nhíu mày, một cỗ cảm xúc lo lắng tự động phát sinh, khiến cho hấn có điểm không yên lòng.

Do dự trong chốc lát, hấn cất lên bộ pháp, hướng theo phương hướng vừa rồi nàng rời đi đến.

Từ lúc không chế được Ngũ Cánh Cương mà thoát đi xong, sắc mặt Trình Tịnh Tuyết tái nhợt, bộ pháp chậm rãi vô hồn, một đường hướng phía hồ dương liễu đi đến.

Đầu của nàng trống rỗng, trong lòng một mảnh hỗn loạn, hầu như không thể ý thức được chính mình đang đi đến nơi nào, cảm xúc cả người còn chưa từ trong chuyện vừa rồi bình phục lại như cũ.

Hốt hoảng đi trong chốc lát sau, nàng hơi lấy lại tinh thần một chút, mới phát hiện mình đang đi tới ven hồ dương liễu.

Nàng đứng lặng dưới tàng cây ở một gốc cây dương liễu, nhìn nước hồ êm ả, hy vọng tâm tình có thể bình phục lại nhanh một chút.

Chẳng qua, ở giờ phút yên tĩnh này, trong đầu nàng lại không thể khống chế tái diễn tình cảnh vừa rồi Ngũ Cánh Cương có ý đồ khi dễ mình, điều đó khiến cho nàng càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

Nếu vừa rồi nàng không đúng lúc nắm cái chổi lên để phản kích, đem Ngũ Cánh Cương nhanh chóng áp đảo trước, chỉ với khí lực của nàng, tuyệt đối không thể ngăn cản được một người nam nhân gần như phát cuồng.

Mà ý đồ của Ngũ Cánh Cương thực rõ ràng, hấn muốn xé quần áo của nàng, muốn khinh bạc, phi lễ nàng!

Nàng nhịn không được nghĩ vạn nhất..... Vạn nhất vừa rồi nàng không công kích để tránh khỏi bàn tay kia, vậy hiện tại nói không chừng nàng đã bị Ngũ Cánh Cương mặt người dạ thú khi dễ !

Cảm giác cả người bỗng dưng thấy lạnh nẩy lên trong lòng, khiến cho nàng nhịn không được rung mình một cái.

Ở trong lòng của nàng, vẫn cho rằng bản tính của người hấn là đều thiện lương, mà nàng cùng Ngũ Cánh Cương lại không oán không thù, chẳng qua là vì nàng cự tuyệt theo đuổi của hấn, thế nhưng hấn liên tính thương tổn nàng để báo thù?

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt dữ tợn đáng sợ vừa rồi của Ngũ Cánh Cương, nỗi khiếp sợ của Trình Tịnh Tuyết vẫn còn tồn tại.

Nàng nhắm mắt lại, liên tục hít thở vài ngụm không khí, cố gắng muốn xóa bỏ hình ảnh không thoải mái trong đầu kia.

Một lát sau, nàng thật vất vả mới cảm thấy cảm xúc chính mình đã dần dần bình tĩnh trở lại, không thể ngờ rằng mới vừa mở mắt, đột nhiên một trận gió mạnh nổi lên, đem khăn tay trên người nàng thổi bay.

“A!”

Nàng hô nhỏ một tiếng, đó là cái khăn tay nàng thích nhất!

Trình Tịnh Tuyết sốt ruột thân thủ muốn chụp lại, kết quả chẳng những không thể bắt được khăn tay, ngược lại trượt chân một cái, cả người bùm một tiếng ngã vào trong hồ!

“Cứu..... Cứu mạng.....”

Khi Quân Chấn Tiêu đi đến ven hồ dương liễu, nhìn thấy chính là một màn này.

Vẻ mặt hấn khiếp sợ, không thể tin được điều chính mình nhìn thấy ! Nháy mắt tiếp theo, hấn thi triển khinh công, không chút do dự thả người bay vút lên, đem thiên hạ trong hồ vớt lên, mang đến bên bờ.

“Cô nương ngu ngốc này đang làm cái quỷ gì vậy?”

Nghe thấy hấn kinh sợ gầm nhẹ, Trình Tịnh Tuyết cả người ướt đầm chặt vật ngắc đầu.

Khi nàng phát hiện thì ra người ra tay cứu nàng là Quân Chấn Tiêu, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà hấn đột nhiên tức giận lại khiến cho nàng khó hiểu.

Càng quá đáng là, nàng ngã vào trong hồ thiếu chút nữa ngập đầu đã đủ thảm, thế nhưng hấn còn dùng loại ngữ khí nổi giận đùng đùng này mắng nàng “Ngu ngốc”?

Xú nam nhân đáng giận! Không phải là không có lương tâm chứ!

Nàng nhú mày, muốn nói cái gì đó, nhưng mà mỗi lần mở miệng lại ho không ngừng.

“Công tử..... Khụ..... Khụ khụ khụ..... Khụ khụ.....”

Thấy nàng ho khó chịu, ngay cả nước mắt đều bật ra khoeo mắt, sắc mặt Quân Chấn Tiêu lại càng khó nhìn vài phần, nhưng hấn cũng không tự giác vươn tay, vì nàng chụp lưng thuận khí.

Đợi cho nàng bớt ho một chút, hai mày rậm của hấn lại nhú lại.

“Cô nương rốt cuộc đang làm cái chuyện ngu xuẩn gì?” Ngữ khí hấn không tốt chất vấn hỏi.

Một người nam nhân ác liệt giống như hấn, dùng ánh mắt hung ác như vậy trừng người, bộ dáng này khẳng định sẽ đem tiểu hài tử dọa khóc ngay lập tức, cũng khẳng định sẽ khiến người bình thường nhịn không được nhượng bộ lui binh.

Nhưng mà nói cũng kỳ quái, Trình Tịnh Tuyết lại không sợ hấn, trực giác dường như hấn không thể nào thật sự làm ra chuyện gì thương tổn nàng.

“Ta biết ta thực ngu ngốc, không cần công tử nhắc nhở!” Nàng tức giận nói.

Vì một cái khăn tay mà rơi xuống hồ, thiếu chút nữa ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng đã đánh mất, loại chuyện này nếu truyền ra ngoài, thật sự có thể sẽ bị người khác nói xấu sau lưng rằng nàng ngu xuẩn.

Hơn nữa, không thể ngờ được một chuyện mất mặt như vậy, lại để cho Quân Chấn Tiêu gặp được, nam nhân mà nàng cố tình không muốn gặp lại này, giờ đây lại trở thành ân nhân cứu mạng của nàng, thật sự là khiến cho tâm tình nàng càng thêm phức tạp.....

“Vì một chút việc nhỏ, liền làm ra loại việc ngu ngốc này, trước khi làm chuyện như vậy cô nương có từng nghĩ tới người trong nhà hay không? Có nghĩ tới cha cô nương hay không?” Quân Chấn Tiêu nhịn không được nghiêm khắc mở miệng trách cứ.

“Hả?”

Trình Tịnh Tuyết nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia của hấn, trong đầu ngẩn ngơ.

Nàng cùng lắm chỉ là muốn chụp lại khăn tay của mình thôi, vì một việc bé nhỏ không đáng kể này có cần thiết ở trong đầu phải nghĩ tới cha nàng trước rồi mới quyết định hành động không?

Thái độ hiện tại của hần, dường như là chỉ trích nàng làm chuyện gì rất nghiêm trọng thì phải. Thật là! Tuy rằng nàng rơi vào trong hồ, nhưng lại không phải cố ý muốn đi tìm cái chết.....

Di? Đợi chút!

Linh quang trong đầu Trình Tịnh Tuyết chợt lóe, rốt cục đoán ra vì sao hần lại nói như vậy.

“Công tử không phải cho rằng ta muốn tự vẫn chứ?” Nàng hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng?” Hần trừng mắt nhìn nàng.

Quả nhiên đúng vậy! Hần thật sự hiểu lầm nàng !

Trình Tịnh Tuyết tức giận hỏi lại: “Ta vì sao lại muốn tự vẫn?”

Cùng lắm chỉ là rút một cái khăn tay, cho dù nàng thích như thế nào, luyến tiếc như thế nào, cũng không thể bởi vậy mà trong lòng nghĩ quẩn!

“Cô nương chẳng lẽ không phải không cam lòng chịu nhục, không thể nghĩ thông làm ra việc ngốc này sao?”

Hả? Không cam lòng chịu nhục?

Đáp án này khiến cho Trình Tịnh Tuyết ngẩn người, kinh ngạc nhìn hần.

“Công tử biết chuyện Ngũ Cánh Cương vừa rồi?”

“Ta vừa vặn đi ngang qua, nghe thấy được đối thoại của các người, cũng nhìn thấy kết cục của hần.”

Trình Tịnh Tuyết rốt cục lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra hần biết chuyện Ngũ Cánh Cương định làm với nàng, lại vừa vặn thấy nàng rơi vào trong hồ, mới có thể nghĩ rằng trong lòng nàng nghĩ quẩn muốn tự vẫn.

Nhưng mà..... Hồ dương liễu cùng chỗ vừa rồi có một khoảng cách, vì sao hần lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ bởi vì hần lo lắng cho nàng, cho nên một đường đi theo đến đây?

Suy đoán này khiến cho trong lòng Trình Tịnh Tuyết nảy lên một cổ cảm xúc vui sướng khó có thể diễn tả bằng lời, bất mãn cùng tức giận ban đầu đối với hần, trong nháy mắt dường như cũng biến mất không ít.....

Một trận gió thổi qua, chợt đánh úp lại khí lạnh khiến cho cả người nàng không tự chủ phát run, lúc này mới ý thức được cả người mình đã sớm ướt đầm.

Nàng ảo não cúi đầu, vốn dĩ chỉ là muốn nhìn mình một chút xem rốt cuộc có bao nhiêu chật vật, kết quả vừa thấy dưới người thiếu chút nữa đem nàng dọa cho sợ hãi!

Hôm nay nàng mặc quần áo mỏng màu hồng nhạt, sau khi cả người ướt đầm, vải dẹt một số trở nên gần như trong suốt, những quần áo nhỏ ở bên trong người đều có thể thấy được rõ ràng!

Oanh một tiếng, mặt cười của Trình Tịnh Tuyết như là lửa, nháy mắt trở nên hồng nóng, mà Quân Chấn Tiêu theo ánh mắt của nàng cũng nhìn thấy bộ dáng nàng, trên mặt nàng đỏ ửng bỗng dưng càng sâu thêm.

“Đừng nhìn! Công tử không được nhìn loạn!” Nàng một bên xấu hổ không thôi, một bên nhanh chóng dùng hai tay che ở trước ngực mình, tận lực che khuất cảnh xuân tiết ra ngoài.

Nghe thấy nàng xấu hổ ảo não kêu nhỏ, Quân Chấn Tiêu lúc này mới phát hiện chính mình trong lúc ngẩn ngủ đã thất thố, khuôn mặt tuần tú luôn luôn cứng rắn lạnh lùng không khỏi xẹt qua một chút biểu tình không được tự nhiên.

Ngay tại thời điểm hai người đang xấu hổ, Trình Tịnh Tuyết thoáng nhìn thấy từ xa có mấy người hướng thẳng về phía bọn họ đi tới, điều này khiến cho nàng không khỏi cảm thấy kích động một trận.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng cũng không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dáng chật vật hiện tại này của mình, không muốn bị bất luận kẻ nào nhận ra nàng!

Bất đắc dĩ là, nàng nhìn xung quanh mình cũng chẳng có nơi nào có thể trốn được, chỉ trừ bỏ..... Trình Tịnh Tuyết liếc mắt nhìn kiện áo choàng trên người Quân Chấn Tiêu.

Mắt thấy mấy người kia càng lúc càng tới gần, nàng không có thời gian do dự hoặc là hỏi thêm câu gì, lập tức trốn vào trong lòng Quân Chấn Tiêu, thậm chí còn tự động tự tay kéo áo choàng của hắn, đem thân thể của nàng che giấu bao vây lại.

“Cô nương ”

Quân Chấn Tiêu kinh ngạc một trận, làm thế nào cũng không nghĩ rằng nàng lại đột nhiên làm như vậy.

“Đừng nhúc nhích, đừng để cho người khác thấy ta, làm ơn.”

Thanh âm Trình Tịnh Tuyết từ trong lòng hắn truyền đến, hắn quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện có người đang tới gần, nháy mắt cũng hiểu được sự cố kỵ của nàng.

Cũng đúng, cả người nàng ướt đẫm, cảnh xuân hơi lộ ra, đúng là không thích hợp để cho người khác nhìn thấy bộ dáng của nàng.

Sau khi hiểu được dụng ý của nàng, Quân Chấn Tiêu tùy ý nàng trốn trong ngực, thậm chí còn vươn cánh tay ra bảo vệ nàng, khiến cho nàng có thể trốn càng thêm sâu hơn.

Chẳng qua, cảm giác thiên hạ trong lòng tồn tại quá mức mãnh liệt, thân hình xinh đẹp kì diệu kia gắt gao dựa sát vào hắn, khiến cho hắn có thể tinh tường cảm giác được thân thể của nàng có bao nhiêu mềm mại.

Tâm luôn luôn cứng rắn lạnh lùng đột nhiên có chút rối loạn.

Trong đầu của hắn bỗng dưng hiện lên biểu tình khi nàng tức giận, thần sắc kinh ngạc của nàng, bộ dáng nàng mang lệ, lúc nàng xấu hổ không biết làm gì.....

Dung nhan kia hé ra rất sinh động lại rõ ràng như vậy, khiến cho Quân Chấn Tiêu phát hiện rõ ràng chính mình cũng không biết từ lúc nào bất giác đem mỗi một biểu tình của nàng hoàn toàn ghi tạc trong lòng.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, tâm tư của hắn bị một nữ nhân chiếm cứ cùng nhiều loạn, đây là vì sao?

Là vì nàng cùng những nữ nhân mà hắn từng gặp qua không giống nhau, tuy rằng thân là thiên kim đại tiểu thư, lại rất quan tâm đến cảm giác của hạ nhân, tuy rằng người theo đuổi rất nhiều, nhưng cũng không bởi vậy mà cảm thấy kiêu ngạo hoặc là đắc ý, những chỗ đặc biệt này khiến cho hắn bất tri bất giác nhìn nàng với cặp mắt khác xưa sao?

Trình Tịnh Tuyết vốn dĩ chỉ đơn thuần muốn tránh né, không cho người khác nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình, nhưng đặt mình ở trong sự ôm ấp của hắn, hơi thở nam tính của hắn lại vây quanh nàng, khiến cho lòng của nàng không hiểu sao lại hồi hộp không thôi.

Thật là kỳ quái, nàng hắn là phải thực chán ghét nam nhân tự cho là đúng này mới phải, nhưng mà vì sao hiện tại lại cảm thấy nép ở trong lòng của hắn thực an tâm?

Mà rõ ràng cả người hắn tràn ngập hơi thở lạnh như băng, vì sao giờ phút này nàng lại cảm thấy đầy lòng ấm vù vù ?

Vì sao nàng lại có loại cảm xúc động tâm như vậy?

Đây là điều không nên có!

Nàng cũng không quên vừa rồi Ngũ Cánh Cương nói Quân Chấn Tiêu đã có vị hôn thê!

Trình Tịnh Tuyết cắn chặt răng, cố gắng bỏ qua những xô xao khác thường dưới đáy lòng, biết chính mình tốt nhất hãy nhanh chóng cách xa nam nhân này một chút, miễn cho chính mình càng lúc càng trở nên cổ quái.

Qua một lúc như vậy, nhìn thấy mấy người đi tới kia hắn là đã đi xa, nàng cũng nên nhanh chóng nghĩ biện pháp thay ra y phục ẩm ướt này.

“Cái kia.....” Nàng mở miệng nói:“Có thể phiền toái công tử nghĩ biện pháp đưa ta trở về không? Nếu không thì chỉ cần đưa ta đến khách điểm gần đây cũng được, giúp ta thông tri Hỉ Nhi hoặc một nha hoàn khác trong nhà, nói các nàng đưa xiêm y tới cho ta.”

Quân Chấn Tiêu vừa nghe, không chút do dự nói:“Ta đưa cô nương trở về!”

Cả người nàng đã ướt đầm, nên nhanh chóng thay ra y phục ẩm ướt, nếu còn trì hoãn thời gian để kiểm khách điểm, vạn nhất nhiễm phải phong hàn sẽ không tốt lắm.

Người luôn luôn đối với người khác lãnh đạm gần như vô tình như hắn, lúc này lại rất tự nhiên mà đặt mình vào hoàn cảnh của nàng, thay nàng suy nghĩ.

“Vay phiền toái công tử.”

Trình Tịnh Tuyết vừa mới từ trong áo choàng lộ mặt ra, dư quang trong khóe mắt đã thoáng nhìn thấy một gương mặt nhìn rất quen mắt xuất hiện, điều đó khiến cho nàng sợ hãi vô cùng, ở trong lòng hô to không ổn.

Nàng vội vàng muốn tránh trở lại trong áo choàng của Quân Chấn Tiêu, nhưng cũng không kịp nữa rồi

“Đi? Đây không phải là tiểu thư Trình Tuyết của Trình gia sao?”

Nghe thấy bên tai truyền đến tiếng nói của một người phụ nữ trung niên, biểu tình Trình Tịnh Tuyết trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, đồng thời dưới đáy lòng phát ra một tiếng khóc thét.

Trời ạ! Cái này thảm rồi !

Vị Phương đại thẩm này ở thành tây, bình thường thích nhất là đi tám chuyện, cho dù là việc nhỏ như thế nào chỉ cần qua lời thêm thắt của nàng, rất nhanh có thể truyền khắp Hàng Châu.

Vì không để cho Phương đại thẩm có cơ hội suy nghĩ miên man, nàng giành trước giải thích nói:“Vừa rồi ta vì chụp một cái khăn tay, không cẩn thận ngã vào trong hồ, thiếu chút nữa mất mạng, may mắn Quân công tử vừa vặn đi qua, hảo tâm ra tay cứu ta, nếu không hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng được.”

“Nha, thì ra là như vậy.....” miệng Phương đại thẩm tuy rằng hưởng ứng như vậy, nhưng vẻ mặt trên mặt hiển nhiên không thực sự tin tưởng sự việc chỉ đơn thuần như vậy.

Nếu chỉ là ra tay cứu giúp, vậy hiện tại nàng đã an toàn, có cần thiết còn vô cùng thân thiết ôm nhau như vậy không?

Hơn nữa xem bộ dáng nàng hai má hồng hồng, rõ ràng là có chuyện mờ ám!

“Là thật, hắn chỉ là ân nhân cứu mạng của ta mà thôi.” Trình Tịnh Tuyết lại lần nữa dùng ngữ khí cường điệu vô cùng khẳng định.

“Ta biết, ta biết.” Phương đại thẩm hưởng ứng cho có lệ.

Ánh mắt của nàng lại thâm sâu nhìn thân thể tuấn nam mỹ nữ vẫn tựa vào nhau liếc mắt một cái xong, lúc này mới mang theo một tia tươi cười quỷ dị xoay người rời đi.

Về mặt kia của Phương đại thẩm thoát nhìn dường như là muốn khẩn cấp đem tin tức mới phát hiện được nhanh chóng tuyên truyền ra ngoài, nhất thời khiến cho da đầu Trình Tịnh Tuyết run lên một trận, có loại dự cảm không ổn mãnh liệt.....

3. Chương 3

Sáng sớm ngày hôm sau, Trình Định Nghiêu đến mấy cửa hàng trong thành tuần tra, giữa trưa lại trở về nhà một chuyến, cùng nữ nhi cùng nhau ăn ngọt thiện. (ăn cơm trưa)

Dùng xong cơm, Trình Định Nghiêu nhìn nữ nhi, lơ đãng thuận miệng hỏi:“Tịnh Tuyết, hôm nay con không tính xuất môn sao?”

“Không có, hôm nay không có việc gì cần xuất môn.”

“Như vậy à.....”

Trình Định Nghiêu nhìn nữ nhi, vẻ mặt dường như muốn nói lại thôi, khiến cho Trình Tịnh Tuyết rất quan tâm, cảm giác hình như cha có chuyện gì đặt ở trong lòng.

“Cha, làm sao vậy sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là buổi sáng khi ta đi tuần tra ở các cửa hàng, nghe nói ngày hôm qua bảo chủ Lãnh Diễm Bảo Quân Chấn Tiêu cứu con một mạng, phải không?”

Vấn đề này làm cho Trình Tịnh Tuyết cứng đờ, không chút nghi ngờ tin tức này là Phương đại thẩm nói ra ngoài.

Ngày hôm qua cũng chỉ có một mình Phương đại thẩm nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng mà thôi, sau đó Quân Chấn Tiêu đưa nàng về nhà, hơn nữa dưới vẻ mặt nàng hồng hồng xấu hổ năn nỉ, hắn đã thi triển khinh công thật hoàn hảo, đưa nàng lặng lẽ về tấm phòng sau đó mới rời đi.

Tiếp theo, nàng lập tức thay đi y phục ẩm ướt, ngay cả Hỉ Nhi cũng không biết nàng đã xảy ra chuyện gì.

Lưu ý cẩn thận giấu diếm mọi người như vậy, sợ sẽ khiến cho họ suy đoán lung tung sinh ra phiền toái.

Không thể ngờ được..... Ai, không thể ngờ được vẫn bị Phương đại thẩm nhanh chóng ở bốn phía truyền bá ra ngoài.

Hy vọng sự việc không bị thêm mắm thêm muối quá mức thì tốt.

Dù sao, nàng cũng không giống như Quân Chấn Tiêu, sau khi trở lại “Lãnh Diễm Bảo” ở phương bắc, sẽ không cần phải để ý tới lời đồn đãi ở Hàng Châu, nhưng nàng thì vẫn còn tiếp tục sinh hoạt tại nơi này nha!

“Hắn quả thật đã cứu con, bởi vì khăn tay con bị gió lớn thổi bay, con muốn nắm trở về nhưng không cẩn thận ngã vào trong hồ, hắn vừa vịn đi qua ven hồ, thuận tay đã cứu con, sau đó lại thấy cả người con ướt hết, cho nên hảo tâm đưa con trở về. Con nghĩ đây chỉ là một việc nhỏ, vốn không nói qua với cha.”

“Thì ra là như vậy.” Trình Định Nghiêu gật gù đầu, nói: “Mặc kệ hắn có phải thuận tay cứu con hay không, hắn cũng coi như là ân nhân cứu mạng con, chúng ta cũng phải thận trọng thiết yến đáp tạ hắn một chút mới được?”

Theo vẻ mặt cha, Trình Tịnh Tuyết mơ hồ đoán ra cha cũng không phải chỉ muốn “thận trọng đáp tạ” đơn giản như vậy, dường như có ý đồ muốn ghép bọn họ thành một đôi, khiến cho nàng thầm kêu không ổn.

“Không cần, con đã đối mặt hắn cảm tạ rồi.”

“Nhưng mà.....”

Trình Định Nghiêu còn muốn nói cái gì đó, tổng quản Thạch thúc lại vừa vặn tiến đến thông báo.

“Tiểu thư, Liễu cô nương tới chơi.”

Liễu cô nương trong miệng Thạch thúc, đó là tỷ muội tốt của Trình Tịnh Tuyết, Liễu Y Như. Tuổi hai người các nàng xấp xỉ như nhau, rất tâm đầu ý hợp, bởi vậy có được giao tình rất tốt.

“Là Y Như đến! Cha, con đi tiếp đón nàng, hai tỷ muội chúng con đã có mấy ngày không được hảo hảo mà ngồi lại với nhau!”

Trình Tịnh Tuyết có được sự cứu trợ nhẹ nhõm thở dài một hơi, thừa cơ cáo lui ngay lập tức, chỉ sợ cha lại tiếp tục nhắc tới chuyện muốn thiết yến khoản đãi Quân Chấn Tiêu.

Thời điểm nàng ở cùng Quân Chấn Tiêu không biết bị Phương đại thẩm nhuộm đậm tới trình độ nào rồi, nàng cũng không cho rằng mời hắn đến nhà làm khách là việc làm sáng suốt, điều đó khẳng định chỉ khiến sự tình càng truyền càng khuếch đại lên mà thôi!

Trình Tịnh Tuyết lôi kéo bạn tốt Liễu Y Như, nhanh chóng đi vào trong phòng của nàng.

Vừa bước vào cửa phòng, nàng xoay người, chỉ thấy Liễu Y Như lộ ra vẻ mặt tươi cười ái ái muội muội, một bên mỉm cười, một bên nhìn chằm chằm Trình Tịnh Tuyết mãnh liệt.

“Làm sao vậy? Cười đến quỷ dị như vậy!” Trình Tịnh Tuyết nhú mi hỏi.

“Không thể ngờ được..... Thật sự không thể ngờ được.....”

“Người rót cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Chắc, với giao tình của chúng ta, người lại còn giả ngu với ta? Chuyện của người cùng bảo chủ Lãnh Diễm Bảo, hầu như người trong toàn Hàng Châu đều biết!”

“Hả?!” Trình Tịnh Tuyết kinh ngạc trừng lớn mắt.

Tuy rằng sớm đoán được Phương đại thẩm sẽ đem chuyện ven hồ ngày hôm qua truyền ra ngoài, nhưng nàng làm sao cũng không ngờ rằng hiệu suất của Phương đại thẩm lại kinh người như thế.

Chuyện nàng ngã vào trong hồ là buổi chiều ngày hôm qua, sự việc mới qua chưa đến một ngày, thế nhưng “Hầu như người của toàn Hàng Châu ” đều biết hết !

Một cổ bất đắc dĩ thật sâu nảy lên trong lòng, làm cho Trình Tịnh Tuyết nhin không được khe thở dài.

“Ta cùng hân thật sự không có gì.”

“Thật vậy sao? Nhưng mà ta nghe nói, hai người các người ở ven hồ dương liễu thân mật ôm nhau, ôm đã lâu còn luyến tiếc tách ra!”

Thân mật ôm nhau? Luyến tiếc tách ra?!

Trình Tịnh Tuyết cảm thấy biểu tình của nàng càng thêm cứng nhắc, nàng lập tức làm sáng tỏ nói:“ Không phải như vậy đâu! Ta là bởi vì không cẩn thận ngã vào trong hồ, cả người ướt đầm, không muốn để cho người ta nhìn thấy bộ dáng ướt đầm của mình, cho nên đành phải tạm thời tránh ở trong áo choàng của hân!”

“Nha? Các người thật sự không có khanh khanh ta ta, không thể buông ra không thể tách rời*?” (*bản covert là nan xá khó phân)

“Đương nhiên không có!”

Trình Tịnh Tuyết tuy rằng thề thốt phủ nhận, nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy có chút chột dạ, dù sao khi đặt mình trong sự ôm ấp của hân, cảm thụ ý loạn tình mê gần gũi kia vẫn không lừa được chính mình.

“Người xác định?”

“Vô cùng xác định!”

Trình Tịnh Tuyết cố gắng phủ nhận, không muốn bị bất cứ ai khác phát hiện tình cảm khác thường của nàng, cho dù là tỷ muội tốt của mình cũng vậy, ít nhất..... Ít nhất khiến nàng hiểu được tâm tình trước kia của mình, bảo vệ bí mật trước mới được.

Dưới sự phủ nhận không ngừng của Trình Tịnh Tuyết, lúc này Liễu Y Nhứ mới tin, nhưng mà đồng thời nàng lại nhớ tới một vấn đề khác càng nghiêm trọng hơn.

“Nếu như vậy, việc kia..... Nên làm cái gì bây giờ?”

“Còn có thể làm gì bây giờ? Quên đi, dù sao đây chỉ là lời đồn, sau một thời gian lan truyền hẳn là sẽ không có việc gì nữa.” Trình Tịnh Tuyết cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Mặc kệ mọi người bị lời nói của Phương đại thẩm mà nghi ngờ như thế nào, hiểu lầm nàng cùng Quân Chấn Tiêu “có cái gì” trong lúc đó, Quân Chấn Tiêu nhất định sẽ trở về “Lãnh Diễm Bảo”, mà thời gian qua lâu, cũng có thể chứng minh nàng “Trong sạch”.

Chỉ cần nghĩ đến việc Quân Chấn Tiêu hẳn là rất nhanh sẽ rời khỏi Hàng Châu, trong lòng Trình Tịnh Tuyết lại nảy lên một cổ cảm giác mất mát khó hiểu không thể diễn tả được bằng lời, có vẻ như trong lòng đột nhiên xuất hiện một chỗ trống.....

Nàng không biết vì sao mình lại có loại cảm giác kỳ quái này, có lẽ nàng nên chờ đến lúc chỉ có một mình yên tĩnh, hảo hảo mà tự hỏi về vấn đề này.

“Không có việc gì? Không, ta nghĩ sự tình sẽ không đơn giản như vậy.” Liễu Y Nhứ nhíu mi nói.

“Vì sao?” Trình Tịnh Tuyết khó hiểu hỏi lại.

“Bởi vì..... Hắn có vị hôn thê!”

“A!” Trình Tịnh Tuyết hô nhỏ một tiếng, nàng hầu như đã quên chuyện này!

“Sự việc của các người hầu như đã truyền khắp Hàng Châu, đương nhiên cũng truyền vào trong tai Tiêu gia. Nghe nói, Tiêu gia đối với chuyện này có phê bình rất kín đáo!”

Nghe thấy tin tức như vậy, Trình Tịnh Tuyết chỉ cảm thấy ngực đột nhiên bị một tảng đá lớn đè ép nặng trĩu, một loại cảm xúc khó chịu hại nàng có loại cảm giác khó có thể hô hấp.

Tiếp theo Liễu Y Nhứ còn nói: “Ta vốn nghĩ rằng hai người các người thật sự tâm đầu ý hợp, như vậy Quân Chấn Tiêu khẳng định sẽ nghĩ cách để giải quyết hôn ước của hắn với Tiêu gia, nhưng mà hiện tại xem ra, tất cả chỉ là hiểu lầm, vậy không biết hắn nên trả lại sự công bằng cho Tiêu gia như thế nào.”

“Việc này.....”

Tâm Trình Tịnh Tuyết trầm xuống, biết vấn đề kia khẳng định là rất khó giải quyết.

“Ta còn nghe có người phê bình Quân Chấn Tiêu là một nam nhân lăng nhăng! Nói không chừng người của Tiêu gia cũng cho là như vậy, vạn nhất bởi vì tức giận mà muốn giải trừ hôn ước, vậy thì phải làm sao bây giờ?”

Nên làm cái gì bây giờ?

Vấn đề này khiến cho tâm tình Trình Tịnh Tuyết lại càng trầm trọng vài phần, nàng cũng không muốn trở thành đầu sỏ phá hư mối nhân duyên tốt đẹp của người khác!

Tuy rằng không phải nàng cố ý muốn tạo thành hiểu lầm như vậy, nhưng nếu không phải do nàng ngã vào trong hồ, Quân Chấn Tiêu cũng không cần ra tay cứu giúp, mà nếu không phải nàng sợ bị người khác nhìn thấy bộ dáng cả người mình ướt đầm, trốn vào trong áo choàng của hắn, sẽ không để cho Phương đại thẩm có cơ hội khuyếch đại mọi chuyện thêm thất lung tung.

Nói vậy, nàng là nguyên nhân chính tạo thành sự hiểu lầm to lớn này, nàng phải nghĩ cách giải quyết mới được, nếu không có thể sẽ phá hủy một mối nhân duyên tốt của người khác, vậy nàng sẽ rất có lỗi !

Trình Tịnh Tuyết cẩn thận suy nghĩ, quyết định tự mình đến Tiêu gia một chuyến.

Tuy rằng lời nói không thật này không phải nàng truyền ra, nhưng mọi chuyện quả thật là vì nàng mà có, nàng cũng không muốn tránh ở nhà giả bộ thiên hạ thái bình, làm vậy rất không có trách nhiệm.

Bởi vậy, nàng quyết định tự mình đến Tiêu gia một chuyến, hướng đối phương giải thích rõ ràng.

Lúc sớm nàng từng thuận miệng cùng cha mẹ nhắc tới quyết định của nàng, nhưng mà cha mẹ cho rằng chuyện này cần bản không phải nàng sai, cho dù muốn giải thích, cũng nên để Quân Chấn Tiêu giải thích, cho dù muốn xin lỗi, cũng nên để người bịa đặt là Phương đại thẩm đi xin lỗi, nàng là người bị hại. Thật sự không cần phải ủy khuất chính mình đi xin lỗi.

Trong lòng Trình Tịnh Tuyết hiểu được cha mẹ nói cũng có đạo lý, nhưng mà nàng vẫn có cảm giác tội lỗi như cũ không thể thay đổi được, chỉ sợ thật sự phá hủy mất một mối nhân duyên tốt đẹp. Bởi vậy nàng đơn giản gạt cha mẹ, ngay cả nhà hoàn Hỉ Nhi bên cạnh cũng không mang theo, một mình lặng lẽ đến Tiêu gia.

Ngoài việc muốn tự mình giải thích rõ ràng, thuận tiện..... Kỳ thật nàng cũng muốn trông thấy vị hôn thê của Quân Chấn Tiêu, thỏa mãn hiếu kỳ của nàng với Tiêu Nhã Vân.

Tuy rằng cùng ở tại Hàng Châu, nhưng mà ngày thường hai nhà Trình, Tiêu cũng không cùng xuất hiện hoặc là lui tới, bởi vậy nàng cũng chưa gặp Tiêu Nhã Vân, không biết đối phương là nữ tử như thế nào?

Trình Tịnh Tuyết âm thầm đoán rằng, nữ tử có thể xứng đôi với Quân Chấn Tiêu, hẳn là thực dũng cảm mới không bị khí thế ác liệt lạnh như băng của hắn dọa cho sợ hãi; Hẳn là rất mỹ lệ như vậy thoát nhìn mới xứng đôi với vẻ cao lớn anh tuấn của hắn.

Vừa đi vừa đoán, gia phó Tiêu gia mang theo nàng, hướng phía đình viện đi đến.

“Lão gia cùng phu nhân đi ra ngoài, tiểu thư nói nàng bằng lòng gập cô nương.” Gia phó giải thích.

Trình Tịnh Tuyết gật gật đầu, không có dị nghị gì. Tuy rằng vốn dĩ nàng tính trực tiếp hướng về vợ chồng Tiêu thị giải thích, xin lỗi, nhưng mà gặp thẳng Tiêu Nhã Vân, giải thích sự “trong sạch” của nàng cùng Quân Chấn Tiêu cũng tốt, ít nhất, đừng để cho Tiêu Nhã Vân thật sự hiểu lầm Quân Chấn Tiêu với nàng có quan hệ ái muội gì không thể cho ai biết.

Sau khi đi vào đình viện, Trình Tịnh Tuyết ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người cùng tuổi nàng mặc y phục màu vàng bên cạnh có một nha hoàn hầu hạ, ngồi ngay ngắn ở giữa đình viện.

Thoạt nhìn, Tiêu Nhã Vân có khí chất cao quý, hẳn là nữ tử có cá tính tình dịu dàng?

“Tiểu thư, Trình cô nương đến rồi.” Gia phó mở miệng bẩm báo.

Tiêu Nhã Vân quay đầu, ánh mắt giao nhau với Trình Tịnh Tuyết.

Nàng quả thật giống như Trình Tịnh Tuyết đoán, có dung nhan tú lệ lịch sự tao nhã, chỉ là..... Ánh mắt kia trừng mình, hình như không thân mật chút nào nha!

“Đi xuống đi.” Tiêu Nhã Vân nói với gia phó.

“Dạ.”

Sau khi gia phó lui ra, Tiêu Nhã Vân cũng không định đứng dậy, cứ nhìn chăm chăm Trình Tịnh Tuyết như vậy, lạnh lùng đánh giá, chưa cho Trình Tịnh Tuyết nửa điểm khí sắc hoà nhã.

Trình Tịnh Tuyết tuy rằng cảm thấy không khí có chút xấu hổ, nhưng vẫn miễn cưỡng gượng lên một chút mỉm cười.

Thẳng thắn mà nói, thái độ Tiêu Nhã Vân như vậy thật sự rất thất lễ, nhưng mà Trình Tịnh Tuyết cũng không đem nó để ở trong lòng, dù sao đối với Tiêu Nhã Vân mà nói, mình là người nữ tử cùng vị hôn phu của nàng có quan hệ ái muội, bởi vậy Tiêu Nhã Vân không cho nàng khí sắc hoà nhã cũng đúng thôi.

Tiêu Nhã Vân cao ngạo nâng cằm, dùng ánh mắt khắc nghiệt soi mói nhìn chăm chăm dung nhan Trình Tịnh Tuyết, thần sắc trên mặt gần như không có thiện ý.

Tuy nói Trình gia là trung tâm của thủ phủ Hàng Châu, nhưng mà Tiêu gia của nàng gia cảnh cũng là một nhà giàu có, luận về gia thế bối cảnh, nàng cũng không thua Trình Tịnh Tuyết nhiều lắm.

Từ nhỏ, nàng đã có dung nhan tú lệ, vẫn được mọi người khen ngợi, mà nàng cũng luôn luôn cho rằng chính mình có mỹ mạo chim sa cá lặn.

Không thể ngờ được, càng lớn lên, những phong thái nàng sở hữu tất cả đều bị Trình Tịnh Tuyết đoạt đi!

Chỉ cần nghĩ đến danh hiệu “ đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu ” thế nhưng lại ở trên đầu Trình Tịnh Tuyết, trong lòng Tiêu Nhã Vân cực kỳ không chịu phục.

Rõ ràng chính mình cũng là một mỹ nhân, luận đáng người, luận dung mạo, nàng có điểm nào kém hơn Trình Tịnh Tuyết?

Vì sao danh hiệu “ đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu ” không phải của nàng?

Đối với chuyện danh hiệu, vốn dĩ Tiêu Nhã Vân chỉ âm thầm buồn bực, âm thầm không phục, nếu hai người không cùng xuất hiện, nàng cũng không thể làm gì được.

Nhưng mà lúc này đây, Trình Tịnh Tuyết cùng vị hôn phu nàng ở “ven hồ yêu đương vụng trộm” người của toàn Hàng Châu đều biết, không phải giống như chiêu cáo với mọi người

Tiêu Nhã Vân nàng không chỉ thua người ta về dung mạo, ngay cả vị hôn phu mình cũng khó tránh khỏi mị lực của “ đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu ”, cho nên mới lén nàng ở bên ngoài vụng trộm?

Thật đáng giận, cơn tức này bảo nàng làm sao nuốt trôi!

Thằng thần mà nói, nàng đối với Quân Chấn Tiêu cũng không có nửa điểm cảm tình, hôn sự của bọn họ là do cha mẹ tự tiện định ra mà chưa từng hỏi qua ý nguyện của nàng.

Ở trong mắt nàng, Quân Chấn Tiêu căn bản không phải là vị hôn phu thích hợp của nàng, tuy rằng tiếng tăm hấn lừng lẫy, cao lớn anh tuấn, nhưng mà tính tình lạnh lùng nghiêm khắc, khiến cho từ đáy lòng nàng cảm thấy kính sợ.

Nàng căn bản không thể tưởng tượng được tình cảnh sau khi cùng Quân Chấn Tiêu bá đường thành thân, hai người ở cùng một mái nhà sớm chiều đều gặp mặt, vậy khẳng định sẽ chán nản đến cực điểm.

Ở trong lòng nàng, kỳ thật là thích công tử của Vương gia ở gần đó.

Vị Vương công tử kia đối với nàng rất ân cần, có vẻ như đem nàng trở thành trân bảo quý trọng nhất trên đời, nam nhân như vậy mới là đối tượng nàng muốn gả.

Nhưng mà, cho dù trong lòng nàng cũng không muốn gả cho Quân Chấn Tiêu đi chăng nữa, nhưng chuyện ồn ào huyên náo của hấn cùng Trình Tịnh Tuyết ở ngoài, giống như là ở trước mặt mọi người hung hăng nhục nhả nàng!

Nàng nuốt không trôi cơn tức này, oán hận với Trình Tịnh Tuyết lại càng sâu vài phần, hiện tại “cái đinh trong mắt” này lại tự động tới cửa, nàng làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt để trút hết bực tức trong lòng được?

“Có chuyện gì sao?” Tiêu Nhã Vân lạnh lùng mở miệng.

Trình Tịnh Tuyết cố gắng xem nhẹ việc Tiêu Nhã Vân phát ra địch ý, thành tâm thành ý nói: “Ta là đến xin lỗi Tiêu cô nương, hơn nữa cũng là để giải thích hiểu lầm ngày đó.”

“Giải thích cái gì? Sự việc của các người, người trong toàn Hàng Châu đều biết!”

“Đó là hiểu lầm, sự thật không phải như vậy.”

“Vậy là như thế nào?”

Trình Tịnh Tuyết nhanh chóng đem tình hình ngày đó nói một lần, bao gồm nàng vô ý ngã vào trong hồ, cùng với quá trình Quân Chấn Tiêu chỉ là hảo tâm ra tay cứu giúp.

“Cho nên, ta cùng Quân công tử không có tình cảm ái muội gì, hấn chỉ là hảo tâm cứu ta, không thể ngờ được lại khiến cho người khác hiểu lầm như vậy.”

Sau khi nghe Trình Tịnh Tuyết giải thích, sắc mặt Tiêu Nhã Vân cũng không hòa hoãn xuống chút nào, dù sao căn bản nàng không tính khinh địch tha thứ nữ nhân này như vậy.

Nghiêm khắc mà nói tiếp, chuyện lần này tuy rằng khiến ặt mũi cùng lòng tự trọng Tiêu Nhã Vân bị hao tổn, nhưng mà đúng là nàng cảm thấy phần nợ đồng thời cũng không khỏi cảm thấy đây là một cơ hội tốt, không bằng nàng mượn đề tài này để nói chuyện của mình, để cho cha mẹ đồng ý giải trừ hôn ước của nàng cùng Quân Chấn Tiêu.

Vì nguyên nhân này, bất luận như thế nào nàng cũng không tha thứ cho Trình Tịnh Tuyết!

“Nói miệng không bằng chứng, ta làm sao mà biết ngươi có phải vì thay mình thoát tội, mới viện ra lời nói dối này, nhưng mục đích thật sự là muốn câu dẫn hấn hay không?”

“Đương nhiên là không!”

“Không sao?” Tiêu Nhã Vân hừ lạnh một tiếng. “Ta không tin! Theo ta thấy thì, bộ dạng ngươi chính là hồ ly tinh, bất cứ lúc nào ở đâu cũng muốn câu dẫn nam nhân, thật sự là dâm đẳng phóng đảng!”

“Cô nương nói bậy bạ gì đó?!” Trình Tịnh Tuyết kinh ngạc trừng lớn mắt.

Nàng quả thực không thể tin được, những lời công kích ác độc này, lại là từ trong miệng một tiểu thư khuê các, được giáo dưỡng tốt nói ra !

Hồ ly tinh?

Phóng đảng dâm đảng?

Loại lên án này không phải là quá mức nghiêm khắc sao !

Nàng chẳng qua chỉ tránh ở trong lòng Quân Chấn Tiêu, che lấp bộ dáng ướt đầm của mình mà thôi!

“Ta nói vậy sao? Người dám nói nam nhân trong thành này không phải bị người mê hoặc xoay quanh, cứ hai ba ngày lại cầm lễ vật hướng về người mà đưa, mong muốn được người ưu ái? Những việc đó chẳng lẽ người không biết hay sao?”

“Ách? Nhưng..... Đó là bởi vì.....”

“Hừ! Bởi vì trời sinh người chính là hồ ly tinh!”

Tiêu Nhã Vân đánh gãy lời Trình Tịnh Tuyết muốn nói, không chút khách khí phê bình. Dù sao hiện tại là ở trong nhà mình, không sợ bị người khác nhìn thấy bộ mặt này.

Trình Tịnh Tuyết cắn chặt răng, trong lòng đối với sự vu oan vô lý như vậy cảm thấy tức giận cực kỳ, nhưng mà nàng miễn cưỡng nhịn xuống, coi như Tiêu Nhã Vân vì nghe thấy lời đồn, bị đả kích quá lớn, cảm xúc mới có thể không khống chế được như thế.

Nàng thở sâu, nói: “Mặc kệ nói như thế nào, chuyện kia thật sự chỉ là hiểu lầm, ta cùng Quân công tử tuyệt đối không làm ra chuyện gì có lỗi với cô nương.”

“Cho dù lời người nói đều là sự thật, ta đây cũng đã chịu nhục nhã làm sao bây giờ? Muốn ta tha thứ cho các người, không dễ dàng như vậy, trừ phi người có thể làm cho ta nguôi giận!”

Trình Tịnh Tuyết nhú mi, không nghĩ tới sự việc so với nàng nghĩ còn khó giải quyết hơn, nhưng mà nếu nàng đã đến đây, đương nhiên hy vọng có thể đem sự việc giải quyết hoàn toàn.

“Vậy, Tiêu cô nương muốn thế nào mới có thể nguôi giận?”

Tiêu Nhã Vân trừng mắt nhìn Trình Tịnh Tuyết, ở trong lòng tính toán.

Mặc kệ thế nào, nàng cũng không định tha thứ cho Trình Tịnh Tuyết, bởi vậy nàng cố ý đưa ra yêu cầu làm khó dễ.

“Nếu người để cho ta hung hăng đánh hai cái tát, vậy chuyện kia ta sẽ suy nghĩ xem có để ý đến nữa không hay lập tức quên đi.”

“Cái gì?” Trình Tịnh Tuyết quả thực không thể tin được lỗ tai mình.

Đánh nàng hai cái tát? Yêu cầu này không khỏi khinh người quá đáng!

“Không chịu thì thôi, xem ra thành ý xin lỗi của người cũng không có bao nhiêu!” Tiêu Nhã Vân hừ nói: “Quên đi, dù sao ta đã quyết định muốn giải trừ hôn ước với Quân Chấn Tiêu, mà việc này đều là do người tạo thành !”

Tiêu Nhã Vân cố ý đem nguyên nhân giải trừ hôn ước hoàn toàn đổ hết lên trên đầu Trình Tịnh Tuyết, vì muốn cho Trình Tịnh Tuyết sinh ra cảm giác tội lỗi.

“Người đi đi, ta không muốn tiếp tục thấy người ! Chuyện giải trừ hôn ước, chờ sau khi cha mẹ ta ra ngoài trở về nhà, ta sẽ nói với bọn họ!”

Mất thấy thái độ kiên quyết của Tiêu Nhã Vân, như là thật sự định giải trừ hôn ước với Quân Chấn Tiêu, lòng Trình Tịnh Tuyết trầm hẳn xuống.

Nàng không hiểu tại sao mình cần phải chịu hai cái tát tay của Tiêu Nhã Vân, nhưng mà..... Nếu bởi vì mình mà chia rẽ một đoạn nhân duyên, vậy lương tâm nàng sẽ bất an cả đời.

Trong lòng do dự từ chối trong chốc lát xong, nàng cắn chặt răng, bằng bất cứ giá nào.

“Được rồi, ta đáp ứng cô nương.”

Nghe thấy nàng trả lời, ngược lại Tiêu Nhã Vân kinh ngạc giật mình.

“Ý người là..... Muốn cho ta đánh hai cái tát?”

“Đúng, nhưng thỉnh cô nương tuân thủ lời hứa hẹn.”

Tiêu Nhã Vân nhú mi, bắt đầu tính toán ở trong lòng.

Vừa rồi nàng chỉ nói là “Sẽ suy nghĩ xem có quên đi hay không”, cũng không hứa với Trình Tịnh Tuyết nhất định sẽ từ bỏ, một khi đã như vậy, sau khi nàng đánh Trình Tịnh Tuyết hai cái tát tay, trải qua “suy nghĩ” lại quyết định là muốn giải trừ hôn ước, cũng không trái với lời hứa của mình.

Nghĩ như vậy, một tia cười lạnh phút chốc nổi lên khóe miệng Tiêu Nhã Vân.

“Đây chính là tự người nói, người cũng đừng hối hận.”

Như là sợ Trình Tịnh Tuyết sẽ lập tức đổi ý, Tiêu Nhã Vân lập tức đi qua, giơ cánh tay lên hung hăng đánh Trình Tịnh Tuyết một bạt tai.

Ba một tiếng, một cảm giác nóng rát lập tức theo hai má non mềm của Trình Tịnh Tuyết nổ tung, cảm giác đau đớn cùng khuất nhục khiến cho hốc mắt của nàng nóng lên.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn được cha mẹ sủng ái, chưa từng bị đối đãi như vậy lần nào?

“Còn chưa có xong đâu! Người còn thiếu ta một cái.”

Ngay lúc Tiêu Nhã Vân đắc ý lại giơ tay lên lần nữa, định tiếp tục thưởng cho Trình Tịnh Tuyết một bạt tai, đột nhiên truyền đến một tiếng quát mắng trầm thấp phẫn nộ

“Dừng tay!”

Tiêu Nhã Vân cứng đờ, nhìn lại, phát hiện là Quân Chấn Tiêu.

“Tiểu..... Tiểu thư..... Quân..... Quân công tử tới chơi, nói muốn gặp..... muốn gặp lão gia, phu nhân cùng tiểu thư..... tiểu nhân nghĩ rằng Quân công tử là cô gia tương lai..... Cho nên liền..... Liền dẫn công tử vào đây.....”

Gia phó ở một bên lấp bắp bấm báo, hiển nhiên không nghĩ tới sẽ nhìn thấy tiểu thư nổi bão đánh người. Hắn vẫn nghĩ rằng tính tình tiểu thư dịu dàng, một màn vừa rồi kia, quả thực đem hắn dọa cho choáng váng.

Về mặt Tiêu Nhã Vân xẹt qua một chút không được tự nhiên, cho tới nay, nàng đều ở trước mặt người khác sắm tốt vai một nhân vật thiên kim tiểu thư đoan trang, không thể ngờ được một màn này lại bị người khác nhìn thấy.

Tất cả điều này đều trách Trình Tịnh Tuyết nàng ở trong lòng đem hết thầy sai lầm đều đổ lỗi lên trên đầu Trình Tịnh Tuyết!

“Ta đã biết, người lui xuống trước đi.” Nàng mở miệng đuổi gia phó.

“Dạ.”

Sau khi gia phó lui ra, không khí tại hiện trường có vẻ như xấu hổ.

Quân Chấn Tiêu nhăn mặt nhăn mày, sắc mặt tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Nhã Vân.

Lần này hắn đến Tiêu gia là vì muốn giải trừ hôn ước.

Sáng sớm hôm nay, hắn đang muốn chuẩn bị trở về “Lãnh Diễm Bảo”, lại từ trong miệng người bên ngoài nghe thấy được “chuyện tốt” ngày hôm qua của hắn cùng Trình Tịnh Tuyết, điều đó cùng sự thật khác xa nhau một trời một vực làm hắn cực kỳ kinh ngạc.

Hắn nghĩ nghĩ, một khi đã như vậy, không bằng hắn thuận thể giải trừ hôn ước, mặc dù hắn có mang trên lưng tội danh nam nhân phụ lòng đi chẳng nữa cũng không sao, chỉ cần đừng buộc hắn cưới một đối tượng không thương là được.

Bởi vậy, hắn quyết định không đợi cuối tháng cha mẹ trở về “Lãnh Diễm Bảo”, tự mình đến Tiêu gia xử lý chuyện hôn ước trước, sau đó mới lấy sự tha thứ của cha mẹ.

Không thể ngờ được ở chỗ này hắn lại gặp Trình Tịnh Tuyết, càng không nghĩ đến, hắn lại thấy Tiêu Nhã Vân động thủ đánh người, thần thái điêu ngoa mạnh mẽ, cả vú lấp miệng em* kia, đúng là loại hình thiên kim tiểu thư mà hắn chán ghét nhất. (* chỉ hiện tượng dùng quyền lực, thể mạnh của mình để chèn ép, lấn át kẻ khác.)

Quân Chấn Tiêu quay đầu nhìn về phía Trình Tịnh Tuyết, ở chỗ sâu trong con người đen không tự giác phát sinh lo lắng.

Vừa nhìn thấy trên má tuyết nõn của nàng hiện lên dấu tay rõ ràng, tâm của hắn thu nhanh một trận, thậm chí ngay cả ngực nháy mắt cũng dấy lên một cổ tức giận.

“Người làm cái gì vậy?” Quân Chấn Tiêu trầm giọng chất vấn Tiêu Nhã Vân.

“Là chính nàng đáp ứng cho ta đánh hai cái tát, để cho ta nguôi giận. Hừ, chính nàng chạy tới giải thích với ta một đống chuyện, muốn cho ta tin tưởng? Ta mới không ngốc như vậy!” Tiêu Nhã Vân cố ý làm bộ không tin bọn họ trong sạch, làm lợi thế cho thời điểm nàng muốn giải trừ hôn ước.

Nghe xong lời Tiêu Nhã Vân nói, trong lòng Quân Chấn Tiêu khiếp sợ cực kỳ.

Hắn lại nhìn Trình Tịnh Tuyết lần nữa, nhìn nàng rõ ràng bị ủy khuất, lại cố ý ở trước mặt hắn giả trang bộ dáng kiên cường, một loại đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời không thể không dần lan ra trong lòng hắn.

Nàng..... Thật sự đến xin lỗi ?

Kỳ thật căn bản nàng không cần làm như vậy, tuy rằng tin đồn kia xuất hiện là vì nàng tránh ở trong lòng của hắn mà tạo lên, nhưng mà hắn biết rõ nguyên nhân nàng làm như vậy, căn bản không quan hệ với việc cầu dẫn hắn.

Lại nói tiếp, đầu sỏ gây nên chuyện là vị đại thẩm kia, ngày hôm qua nàng đã nghe thấy Trình Tịnh Tuyết giải thích, lại còn thêm mắm thêm muối làm sai lệch mọi chuyện, tạo ra phong ba lớn như vậy.

Nếu thật sự phải xin lỗi, cũng nên là vị đại thẩm rải lời đồn lung tung kia đến xin lỗi, mà không phải Trình Tịnh Tuyết nha!

Ngày hôm qua nàng thiếu chút nữa đã bị Ngũ Cánh Cương thương tổn, lại vô ý ngã vào trong hồ nước, thiếu chút nữa ngập đầu, đã chịu đủ áp lực. Hiện tại, thế nhưng nàng còn phải thay người gây ra phong ba xin lỗi, chịu đựng thái độ không hề thân thiện của Tiêu Nhã Vân, thậm chí còn bị đánh một cái tát.....

Chỉ cần nghĩ đến việc nàng đã bị thương tổn cùng ủy khuất, cảm xúc đau lòng không thôi bỗng dưng nảy lên trong lòng, khiến cho ngực Quân Chấn Tiêu truyền đến một trận buồn đau.

“Hừ, ta còn một bạt tai vẫn chưa đánh xong đâu!” Tiêu Nhã Vân cũng không định sẽ bỏ qua như vậy.

Dù sao cũng đã bị Quân Chấn Tiêu thấy nàng động thủ, cho dù có đánh Trình Tịnh Tuyết thêm một bạt tai cũng không sao. Lại nói, nếu có thể ở trước mặt Quân Chấn Tiêu hung hăng đánh Trình Tịnh Tuyết, vậy khẳng định cũng có khoái cảm trả thù!

Mắt thấy Tiêu Nhã Vân tiến đến, trên má Trình Tịnh Tuyết vẫn còn đau đớn theo phản xạ định co rúm người lại, mà một màn này càng chọc giận Quân Chấn Tiêu thêm.

Quân Chấn Tiêu tức giận quát mắng, bước một bước xa tiến lên, đem Trình Tịnh Tuyết bảo hộ ở sau người.

“Ta không để người động đến một cây lông tơ của nàng!”

Nhìn thân ảnh cao lớn đứng sừng sững ở trước người mình, bả vai rộng lớn kia dường như có năng lực gánh chịu mọi thương tổn cho nàng, trong lòng Trình Tịnh Tuyết cảm động một trận, hốc mắt cũng không tự giác nổi lên lệ quang.

Nàng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được Quân Chấn Tiêu, nếu có thể lựa chọn, kỳ thật nàng không hy vọng để cho hắn thấy một màn chật vật của mình.

Nàng hy vọng hắn thấy, vĩnh viễn chỉ có mặt tốt đẹp của mình mà thôi, cái loại cảm xúc muốn ở trước mặt một người bày ra hình ảnh tốt đẹp này, nàng chưa từng trải qua bao giờ.

Vì sao lại để ý ánh mắt của hắn như vậy? Chẳng lẽ..... Nàng đã lặng lẽ yêu thích hắn? Nỗi lòng Trình Tịnh Tuyết lung tung, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể hiểu rõ tâm ý chân chính của bản thân.....

“Chuyện này, nàng không có lỗi gì, tại sao người có thể đem hết oán giận đổ lên người nàng, còn động thủ đả thương người?” Quân Chấn Tiêu tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Nhã Vân.

“Người.....”

Sắc mặt Tiêu Nhã Vân cực kỳ khó coi, nàng không cam lòng híp mắt lại, trong lòng dấy lên tức giận như lửa lớn.

Thì ra, nam nhân trước mắt này không phải vĩnh viễn chỉ có một bộ dáng đăm đạc lạnh như băng, thì ra, thời điểm hắn muốn bảo hộ nữ nhân của mình, lại khí phách cường hãn như thế này!

Đây chẳng phải tỏ vẻ “Vị hôn thê” là nàng ở trong lòng Quân Chấn Tiêu, lại không bằng Trình Tịnh Tuyết chỉ mới nhận thức được vài ngày sao?

Thật đáng giận! Nàng tuyệt đối không thừa nhận ở khắp nơi mình đều bại bởi Trình Tịnh Tuyết!

“Còn nói các người không có quan hệ ái muội? Nhìn bộ dáng người vội vã bảo hộ nàng, để ý đau lòng như vậy, mặc kệ là ai nhìn thấy đều tin tưởng rằng nàng là nữ nhân âu yếm của người! Hừ, hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh!”

Nghe xong Tiêu Nhã Vân kích động lên án, thần sắc Quân Chấn Tiêu biến đổi, trong lòng có chút khiếp sợ.

Trình Tịnh Tuyết là nữ nhân âu yếm của hắn?

Không, hắn không cho rằng mình đối với nàng lại có cảm giác sâu sắc như vậy.

Nhưng mà..... Muốn đem hết khả năng mình có để bảo hộ một nữ tử, không hy vọng nàng lại bị thêm một điểm thương tổn nhỏ nào nữa, tâm tình như vậy quả thật hắn chưa từng trải qua bao giờ.

Chỉ mới gặp Trình Tịnh Tuyết vài lần, vốn dĩ hắn nghĩ rằng nàng là người kiêu căng điêu ngoa, nữ tử tùy hứng nông cạn, ấn tượng đối với nàng tệ hết sức, sau lại phát hiện thì ra là do mình hiểu lầm nàng.

Nàng không chỉ là người rất biết lý lẽ, đối với nha hoàn bên cạnh cũng rất săn sóc, hơn nữa nàng còn thực thiện lương, không muốn chiếm tiện nghi của những người theo đuổi, cũng không để cho những người theo đuổi ôm chặt chờ mong có khả năng thành hiện thực.

Hiện tại, thế nhưng nàng còn vì chuyện không phải do nàng làm mà chịu trách nhiệm, tự mình đến Tiêu gia để xin lỗi, thậm chí còn chấp nhận những ủy khuất cùng thương tổn này.

Tất cả mọi việc của nàng đã làm cho hắn cảm động, mà nàng chịu thương tổn cũng khiến cho hắn cảm thấy không thoải mái, không muốn thấy nàng lại bị thêm một tia hiểu lầm hoặc là thương tổn nào nữa.

Có tâm tình đau lòng không thôi như vậy, khẳng định là đã đem nàng để vào trong lòng, nhưng mà..... Dường như còn chưa đến mức độ “Nữ nhân âu yếm”..... Có điều, hiện tại cũng không phải thời điểm miệt mài theo đuổi mức độ hắn động tâm.

“Nàng không phải là hồ ly tinh, không được nói bậy!” Quân Chấn Tiêu lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Nhã Vân.

Ánh mắt của hắn tràn ngập cảnh cáo, như thể nếu Tiêu Nhã Vân còn dám mở miệng nói ra một câu vu khống nào để thương tổn Trình Tịnh Tuyết, hắn sẽ một tay bóp chết nàng.

Từ đáy lòng Tiêu Nhã Vân cảm thấy rung cả mình, quả thực không có can đảm không sợ chết tiếp tục phê bình đủ thứ.

Nàng không cam lòng cắn chặt răng nói: “Hôm nay phát sinh chuyện như vậy, mặc kệ là thật hay giả, đã tạo thành thương tổn không thể bù lại đối với ta, ta muốn giải trừ hôn ước với người!”

“Tốt lắm, ta chính là đến để đàm luận về chuyện này.”

“Cái gì?” Tiêu Nhã Vân kinh ngạc cứng đờ.

Nàng tuy là thật sự muốn giải trừ hôn ước, nhưng lại không nghĩ rằng Quân Chấn Tiêu không chỉ lập tức đồng ý, thậm chí còn nói hần là riêng vì chuyện này mà đến !

Vậy không phải tỏ vẻ kỳ thật căn bản Quân Chấn Tiêu cũng không nghĩ cưới nàng làm vợ sao?

Tình huống này khiến cho Tiêu Nhã Vân nhất thời cảm thấy mặt không có chút ánh sáng nào.

Cảm xúc buồn bực nẩy lên trong lòng, nhưng lại âm thầm cảm thấy may mắn là nàng đã mở miệng yêu cầu giải trừ hôn ước trước, miễn cưỡng có thể xem như chiếm được thượng phong.

Nàng nâng cằm, làm khó dễ Quân Chấn Tiêu nói: “Trước đây người cùng ta có hôn ước, lại còn có hành vi không kiềm chế cùng nữ nhân khác ôm ấp quyến luyến nhau, chuyện này hầu như đã truyền khắp Hàng Châu, ta tuyệt đối không lấy một người chồng giống như người, ta nhất định phải giải trừ hôn ước với người!”

Trình Tịnh Tuyết vừa nghe xong, trong lòng không khỏi nóng nảy.

“Không, các người đừng xúc động, ta ”

Nàng vội vã muốn khuyên nhủ cái gì, lại bị Quân Chấn Tiêu nhanh chóng đánh gãy.

“Chuyện này không liên quan đến cô nương, cô nương đừng xen vào.”

Hần không hy vọng Trình Tịnh Tuyết cho rằng mình là tội nhân khiến cho hần cùng Tiêu Nhã Vân giải trừ hôn ước, cho nên mới nói chuyện này không liên quan tới nàng.

Nhưng mà, Trình Tịnh Tuyết lại hiểu lầm ý tứ của hần, nghĩ rằng hần cho nàng là người ngoài, căn bản không có tư cách nói xen vào chuyện này.

Lòng của nàng thu nhanh lại, trên mặt xẹt qua một tia khốn khổ.

“Được rồi..... Là ta nhiều chuyện..... Xen vào việc của người khác..... Ta đi là được.....” Trình Tịnh Tuyết cắn chặt răng, cứng ngắc xoay người rời đi.

Quân Chấn Tiêu sững sốt trong chốc lát, mới biết được nàng hiểu lầm ý tứ của hần, mà vẻ mặt bi thương trước khi nàng xoay người rời đi kia, giống như một cây châm bàn hung hăng đâm vào ngực trái của hần, khiến cho hần đau lòng không thôi.

Quân Chấn Tiêu muốn đuổi theo, nhưng Tiêu Nhã Vân lại mở miệng ngăn hần lại.

“Người không phải muốn nói chuyện giải trừ hôn ước sao? Cha mẹ ta đã sắp trở về, người không đợi bọn họ trở về, sau đó giáp mặt đàm chuyện này sao?”

Nàng cố ý ngăn Quân Chấn Tiêu lại, chính là không muốn để cho hần đi an ủi Trình Tịnh Tuyết.

Hừ, nữ nhân đáng ghét kia, tốt nhất thương tâm đến chết thì tốt!

Quân Chấn Tiêu nhú mày, trong lòng không yên tâm về Trình Tịnh Tuyết.

“Tối nay ta lại đến.”

“Đợi chút! Nếu người dám đuổi theo nàng, ta sẽ không dễ dàng giải trừ hôn ước như vậy!” Bởi vì nhìn ra Quân Chấn Tiêu cũng có ý giải trừ hôn ước, Tiêu Nhã Vân mới dám lấy việc này để uy hiếp.

Con người đen của Quân Chấn Tiêu thu lại, lạnh lùng nhìn nàng.

“Ta chưa bao giờ nhận sự uy hiếp.”

Lạnh lùng ném những lời này xong, Quân Chấn Tiêu không chút do dự xoay người rời đi, hoàn toàn không hề để ý tới Tiêu Nhã Vân tức giận đến giờ chân.

Giờ này khắc này, ý niệm duy nhất trong đầu hẳn chính là

Hắn không thể để Trình Tịnh Tuyết lại chịu nửa điểm ủy khuất, cũng không muốn lại nhìn thấy nàng rơi nửa giọt nước mắt !

4. Chương 4

Sau khi rời khỏi Tiêu gia, trong khoảng thời gian ngắn Trình Tịnh Tuyết không biết mình nên đi đâu mới tốt.

Nàng vỗ về hai má đau đớn đỏ ửng, vốn dĩ muốn nhanh chóng về nhà mà trốn, để khỏi bị người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại của mình, nhưng lại vừa vặn nhìn thấy có một đám người đang đi thẳng về phía mình.

Nàng nhanh chóng tránh né, rẽ vào ngõ nhỏ bên cạnh rời đi, chính là không muốn để cho người ta nhìn thấy hai má sưng đỏ của mình, tránh cho lại có lời đồn đãi khoa trương gì truyền ra ngoài.

Dọc theo đường đi, chỉ cần nàng thoáng nhìn thấy chỗ nào có người, lập tức hướng sang một hướng khác mà đi, kết quả là vì rất chuyên tâm lưu ý đến mọi người trên đường, không chú ý xem rốt cuộc mình đã đi đến nơi nào, cuối cùng mới phát hiện rõ ràng chính mình lại đang trên đường ra ngoài thành.

Một khi đã như vậy, Trình Tịnh Tuyết đơn giản đi ra khỏi thành, đi đến một dòng suối nhỏ ở bên ngoài thành, định tìm một nơi yên lặng trước rồi tính tiếp.

Nơi này rất u tĩnh, bình thường rất ít khi có người đi ngang qua, bởi vậy nàng thực yên tâm mà ngồi ở bên dòng suối không người, cả người đáng thương hể hể cuộn mình lại, đắm chìm trong cảm xúc ủy khuất của mình.

Mặt đau quá.....

Nàng vỗ về hai gò má chính mình, cảm giác nóng rát kia còn chưa hoàn toàn biến mất.

Tiêu Nhã Vân xuống tay thật là hung ác, các nàng cũng không thật sự có thâm thù đại hận gì, có cần thiết đối đãi với nàng như vậy không?

Sống mười bảy năm, đây vẫn là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng bị người khác dùng lời lẽ ác độc mắng chửi, cũng là lần đầu tiên bị bạt tai như vậy, một loại cảm giác khuất nhục mãnh liệt nảy lên trong lòng.

Hai mày liễu của nàng nhú chặt lại, trong đầu bỗng nhiên lại hiện lên hình ảnh Ngũ Cánh Cương vì theo đuổi không thành quay lại muốn tập kích, khinh bạc nàng.

Càng nghĩ, tâm tình của nàng càng xấu, càng khổ sở.

Từ nhỏ đến giờ, nàng chưa từng nghĩ tới việc muốn làm tổn hại đến bất cứ ai, nhưng mà vì sao..... Vì sao những người này lại muốn thương tổn nàng như vậy?

Có lẽ là vì bốn bề vắng lặng, Trình Tịnh Tuyết không phải kìm nén cảm xúc chính mình, nước mắt thương tâm tựa như dây trăn châu bị cắt đứt, rơi xuống không ngừng.

Nàng khổ sở rơi nước mắt mãnh liệt, hoàn toàn đắm chìm bên trong cảm xúc bản thân, không hề phát hiện có một đạo tầm mắt, dừng lại trên thân thể của nàng.

Quân Chấn Tiêu nhìn chằm chằm bóng dáng cô đơn của nàng, hai mày rậm nhíu lại.

Vừa rồi hẳn từ trong Tiêu gia đuổi theo, vốn dĩ nghĩ rằng nàng sẽ về nhà, nhưng mà ngay khi hắn đang muốn hướng về phía Trình gia đuổi theo, khóe mắt dư quang vừa vặn thoáng nhìn thấy thân ảnh của nàng biến mất ở một đầu góc đường khác.

Hắn một đường theo đến đây, không lập tức ngăn nàng lại, chính là muốn biết được nàng định đi đâu, không nghĩ tới nàng một đường ra khỏi thành, một mình trốn ở chỗ này khóc.

Quân Chấn Tiêu đứng lặng ở một khoảng cách phía ngoài, biết cảm xúc của nàng cần được phát tiết, nên chỉ đứng ở tại chỗ lẳng lặng nhìn thân ảnh của nàng, không hề tiến lên quấy rầy nàng.

Nhưng mà, nhìn nàng bởi vì khóc mà thân mình phập phồng kịch liệt, nghe tiếng khóc nức nở thương tâm khổ sở của nàng, mày của hắn càng lúc càng nhíu chặt lại, tâm cũng thắt chặt hơn.

Những năm qua, chưa bao giờ có nước mắt của nữ nhân nào có thể khiến cho hắn cảm thấy đau lòng, nhưng mà giờ phút này thấy nàng khóc, đáy lòng của hắn lại nổi lên cảm giác thương tiếc không thôi, thậm chí ngực cũng theo đó mà đau đớn.

Hắn nghĩ..... Cảm giác đối với nàng, sợ rằng đã sớm không phải chỉ đơn thuần là thích mà thôi, nếu không, vì sao nước mắt của nàng lại dễ dàng tác động cảm xúc của hắn như vậy, khiến cho hắn đau lòng như thế?

Nhìn thấy nàng đã khóc một thời gian rất lâu, nhưng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, Quân Chấn Tiêu không khỏi có chút lo lắng cho trạng huống thân thể của nàng.

Do dự trong chốc lát, rốt cục hắn cũng cất bộ pháp, chậm rãi đi đến bên thân thể của nàng.

Ngay từ đầu Trình Tịnh Tuyết cũng chưa hề phát hiện sự xuất hiện của hắn, chỉ đến khi nàng nâng cánh tay lên lau nước mắt, mới thoáng nhìn thấy bóng người bên cạnh.

Nàng kinh ngạc tột độ, mở to hai mắt quay đầu nhìn lại.

Khi nàng thấy thân ảnh cao lớn của Quân Chấn Tiêu, trong nháy mắt chỉ có kinh ngạc mà quên mất phản ứng.

Sau khi lấy lại tinh thần, nàng cuống quýt đem nước mắt trên mặt lau đi.

“Ta..... Ta..... Ta không sao..... Ta muốn trở về.....” Nàng đứng lên, xoay người muốn chạy, không nghĩ lại để cho nam nhân này thấy hình ảnh đáng thương của mình.

Khi nàng hốt hoảng đi qua bên cạnh, Quân Chấn Tiêu không chút nghĩ ngợi vươn tay, đem nàng kéo trở lại bên mình, theo bản năng không hy vọng nàng rời đi.

Trình Tịnh Tuyết không dự đoán được hắn lại đột nhiên có hành động như vậy, bất ngờ không kịp phòng bị, toàn bộ thân mình kiêu nhỏ vì trọng tâm không vững mà nhào vào trong lòng của hắn.

Hơi thở nam tính, vòng tay ôm ấp rộng lớn, đem cả người nàng vây lại thật chặt, cái loại cảm giác giống như đã được bảo hộ chặt chẽ này khiến cho cảm xúc của nàng lại trở nên kích động, nhịn không được rơi nước mắt lần nữa.

Quân Chấn Tiêu ôm nàng, không định buông tay, chỉ sợ vừa nhẹ nhàng buông ra, nàng đã lập tức chạy mất.

Hắn trầm mặc một lát, sau đó mở miệng giải thích: “Vừa rồi ta ở Tiêu gia, nói chuyện hôn sự của ta cùng Tiêu Nhã Vân không liên quan đến nàng, không phải vì cho rằng nàng xen vào việc của người khác, mà là không muốn liên lụy đến nàng, không hy vọng nàng vướng vào những chỉ trích không nên có lại chịu thêm ủy khuất.”

Nghe thấy lời hắn nói, Trình Tịnh Tuyết có chút kinh ngạc, mà lúc hiểu được tâm tư của hắn, trong lòng nàng nhất thời cảm thấy vô cùng vui sướng, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn nước mắt vẫn chưa dừng lại được, rất nhanh vạt áo trước ngực hắn đã bị ướt đẫm một mảnh.

Không biết có phải nàng nghe lầm hay không, dường như bên tai truyền đến tiếng than nhẹ bất đắc dĩ của hắn.

“Đừng khóc.” Hắn thấp giọng nói.

“Chàng..... Mặc kệ ta.....” Nàng nghẹn ngào nói.

Mặc kệ nàng? Quân Chấn Tiêu ở trong lòng cười khổ.

Nếu hắn làm được như vậy thì tốt rồi, nhưng mà cảm xúc của nàng lại có sức mạnh tác động tâm hắn quá lớn, thấy nàng thương tâm khổ sở, thấy nước mắt của nàng, hắn quả thật không thể chịu được.

Vừa rồi Tiêu Nhã Vân lên án quả thật hơi quá đáng, nhưng mà không thể phủ nhận, từ đáy lòng của hắn xác thực có một cố ý niệm muốn bảo hộ nàng xuất hiện trong đầu.

Đây là dấu hiệu yêu thương nàng sao? Quân Chấn Tiêu trầm mặc tự hỏi.

Trình Tịnh Tuyết ở trong lòng hắn, cảm xúc dần dần bình ổn lại. Hơi thở nam tính của hắn khiến cho nàng có loại cảm giác an tâm không hiểu được, cũng làm cho nàng không thể kích động như vậy nữa.

Chẳng qua, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng mình khóc lớn lại bị hắn nhìn thấy, hai gò má nàng không khỏi phồng hồng, cảm thấy có chút xấu hổ, mà không khí trầm mặc hiện tại khi hai người ôm nhau, hình như lại vô cùng thân thiết.....

Nàng ngẩng đầu, muốn mở miệng nói cái gì đó để hóa giải giờ phút xấu hổ này, lại nhất thời không biết nên nói cái gì, kết quả chỉ đứng im như vậy không nói gì xem xét hắn.

Đôi mắt rưng rưng kia thoát nhìn điềm đậm đáng yêu, đủ để đem tâm kiên cường như sắt của hắn hóa thành vòng chỉ nhu.

Quân Chấn Tiêu yên lặng ngóng nhìn nàng, ánh mắt trở nên thâm nùng, tay cũng không tự giác nhẹ vỗ về hai gò má vẫn có chút sưng đỏ của nàng.

“Đau không?” Hắn thấp giọng hỏi, ngữ khí không tự giác trở nên ôn nhu.

“Đương nhiên đau, đau muốn chết.” Nàng mở miệng trả lời, ngữ khí oán hận kia, nghe qua dường như mang theo vài phần ý tứ không tự giác làm nũng.

“Thật là khờ quá, tại sao phải ủy khuất chính mình như vậy.” Hắn than nhẹ.

Nghe thấy lời hắn nói, Trình Tịnh Tuyết lại ủy khuất, vừa tức vừa buồn, nước mắt lại lần nữa từ trong hốc mắt rơi xuống.

“Đúng! Ta đúng là đồ đại ngốc! Sớm biết rằng sẽ như vậy, ta cái gì cũng không cần quản, cái gì cũng không cần để ý tới mới đúng.....” Nàng một bên rơi lệ, một bên oán thán.

Quân Chấn Tiêu vươn tay, lấy đầu ngón tay thon dài vì nàng lau đi nước mắt, nhưng mà hắn mới vì nàng lau đi nước mắt rơi ra, nước mắt mới lại lần nữa chảy xuống.

Nước mắt trong suốt vì ủy khuất mà không ngừng rơi ra kia, nháy mắt đánh tan lý trí của hắn. Hắn tìm lòng không đậu cúi đầu hôn đi nước mắt của nàng.

Trình Tịnh Tuyết giật mình đứng im, nháy mắt đã quên khóc, môi đỏ mọng non mềm cũng bởi vì kinh ngạc mà hơi hơi hé mở, bộ dáng tràn ngập ngây thơ lại kêu gọi dụ hoặc kia, làm cho Quân Chấn Tiêu tìm lòng không đậu hôn lên môi của nàng.

Tư vị nàng rất ngọt, cảm giác sự mềm mại kia như đóa hoa, làm cho hắn nhịn không được muốn mãi duyên hôn.

Dưới cái hôn của hắn, trong đầu Trình Tịnh Tuyết hiện ra một mảnh hỗn loạn, không chỉ quên đi bản thân hắn là muốn phản kháng, càng hoàn toàn không thể phản ứng một chút gì.

Rõ ràng hắn là một người “lạnh” như vậy, nhưng mà môi của hắn lại mang theo nhiệt độ vô cùng ấm áp, hơi thở của hắn dường như có thể kích thích lòng của nàng, làm cho cả người nàng đều nóng lên.

Bất tri bất giác, Trình Tịnh Tuyết vươn tay ôm cổ hắn, mà phản ứng mềm mại thuần phục này, khiến cho Quân Chấn Tiêu nhịn không được càng hôn càng sâu hơn.

Lưỡi nóng bỏng của hắn tham nhập vào trong tách hai cánh môi nàng ra, ôn tồn triển miên cùng lưỡi đỉnh hương của nàng giao triển.

Trình Tịnh Tuyết nhất thời cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người vô lực dựa vào trong lòng hắn, tùy ý hắn làm càn nhấm nháp tư vị chính mình.

Hai trái tim đồng thời nóng lên, ngọn lửa dục vọng cũng bị nhiệt lực của nụ hôn sâu đậm này nhanh chóng khơi mào, khiến cho Quân Chấn Tiêu tìm lòng không đậu càng muốn nhiều hơn.

Tay hắn bắt đầu di chuyển ở vòng eo mảnh khảnh của nàng, nhẹ vỗ về phía sau lưng, cuối cùng dần dần dao động đến trước thân thể, đi vào bộ ngực sữa rất tròn của nàng.

Cách mấy lớp vật liệu may mặc, tay hắn di chuyển bên ngoài ngực nàng, chậm rãi khinh áp, bao phủ.

“A.....”

Trình Tịnh Tuyết kim lòng không đậu phát ra một tiếng khinh suyễn, vừa nghe thấy âm thanh kiều mị đáng yêu kia, nàng đột nhiên từ trong ý loạn tình mê bừng tỉnh.

Ý thức được chính mình cư nhiên có thể để mặc cho hắn vừa hôn vừa sờ, hai má phẫn Trình Tịnh Tuyết nháy mắt hồng nóng như lửa, xấu hổ từ trong lòng hắn đẩy ra.

“Không..... Không được.....”

Kháng cự của nàng đánh gãy việc hôn môi cùng âu yếm của Quân Chấn Tiêu, cũng kéo lý trí hắn trở về.

Nhìn môi nàng do bị hôn mà sưng lên đỏ sẫm, trong lòng hắn không khỏi có chút kinh ngạc. Không thể ngờ được hắn luôn luôn bình tĩnh, thế nhưng cũng có thời điểm không khống chế được bản thân như thế.

Hắn có thể cảm giác rất rõ ràng trong lòng mình vẫn còn muốn tiếp tục hôn môi, khát vọng ôm lấy nàng, nhưng hắn bắt buộc bản thân kìm nén xuống, biết mình thật sự không nên đối đãi nàng như vậy.

“Thật có lỗi, là ta đã quá thất lễ.”

Nghe thấy hắn xin lỗi, trong lòng Trình Tịnh Tuyết không hiểu sao đột nhiên thất lại, nhưng nàng ra vẻ tiêu sái lắc đầu.

“Vừa rồi..... Chỉ là việc ngoài ý muốn, chúng ta đừng để ở trong lòng làm gì! Đã đi lâu như vậy, ta nghĩ..... Ta cần phải trở về.”

“Ta đưa nàng trở về!”

“Không cần.”

Trình Tịnh Tuyết lắc đầu khéo léo từ chối, không tiếp nhận chủ ý tốt đó.

“Phương đại thẩm đã đem chuyện lúc đó của chúng ta truyền ra ngoài đến mức ồn ào huyên náo, nếu lại để cho người khác thấy hai người chúng ta đi cùng nhau, thật không biết trận phong b này đến tột cùng là khi nào mới có thể bình ổn.....”

Nói đến cuối cùng, bỗng nhiên nàng lại nghĩ đến vừa rồi hai người bọn họ hôn rất lâu, đã sớm không còn quan tâm đến xung quanh, đây vốn dĩ chính là tình hình của lời miêu tả khuyết đại, dường như giờ đây đã biến thành sự thật.....

Nàng xấu hổ đến mức trên mặt lại càng đỏ ửng thêm vài phần, bởi vì không biết nên đối mặt với sự chuyển biến trong mối quan hệ giữa hai người vào giờ phút này như thế nào, đành phải nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh nàng rời đi, Quân Chấn Tiêu thiếu chút nữa có cổ xúc động muốn đem nàng kéo trở về, tiếp tục đem nàng ôm vào trong ngực, muốn ôm nàng nhiều hơn một chút.

Nhưng mà, đây chỉ là suy nghĩ trong đầu chứ hắn không hành động như vậy, bởi vì hắn biết giờ phút này mình không nên làm như vậy.

Hắn có việc quan trọng hơn phải xử lý, đó chính là cùng Tiêu Nhã Vân giải trừ hôn ước.

Tính toán thời gian, vợ chồng Tiêu thị hắn là đã trở về rồi, nhưng mà trước khi đến Tiêu gia hắn còn phải làm một việc.....

Quân Chấn Tiêu thi triển khinh công, một đường hướng về phương hướng Trình Tịnh Tuyết rời đi đi theo.

Bởi vì biết nàng muốn một mình trở về, bởi vậy hắn giữ một khoảng cách xa xa đi theo phía sau nàng, âm thầm bảo hộ nàng.

Thăng đến khi tận mắt thấy nàng bình yên vô sự vào cửa nhà, hấn mới xoay người rời đi, hướng về phía Tiêu gia để bàn về việc giải trừ hôn ước.

Vài ngày sau, vốn dĩ dân chúng Hàng Châu đều nghĩ đến chuyện bảo chủ “Lãnh Diễm Bảo” cùng Tiêu gia giải trừ hôn ước, nhưng lại nghe được tin tức mới đáng chú ý hơn.

Không thể ngờ được, sau chuyện hai nhà Quân, Tiêu giải trừ hôn ước, ngày hôm sau lại có tin tức lớn hơn làm kinh động toàn Hàng Châu

Thủ phủ Trình gia, chỉ trong một đêm phát sinh biến cố!

Phụ trách quản phòng sổ sách của Trình gia, là đường đệ Trình Thủ Chính mà Trình Định Nghiêu rất tin cậy, bởi vì hấn nghiện cờ bạc quá nặng, chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủn, đã thiếu nợ do thua cờ bạc đến mức có làm cả đời cũng không thể trả hết.

Nghe nói chủ nợ đã giao hẹn, nếu Trình Thủ Chính không ngoan ngoãn trong 7 ngày trả lại hết số nợ đang thiếu, sẽ giết cả nhà hấn!

Vì sợ cả nhà thật sự sẽ bị sát hại, Trình Thủ Chính vì bí quá hoá liều, lựa chọn phản bội sự tín nhiệm của đường huynh hấn, lặng lẽ lợi dụng lúc mọi người không chú ý bỏ mê được vào trong thức ăn, đem toàn bộ mọi người hôn mê.

Vài canh giờ sau, hiệu lực mê được hết tác dụng, Trình Định Nghiêu vừa tỉnh lại, đã phát hiện rõ ràng tất cả đồ vật đáng giá trong nhà đều bị chuyển đi không còn một thứ !

Bị thân nhân phản bội khiến Trình Định Nghiêu chịu đả kích nghiêm trọng, còn việc mua bán mà hấn tiến hành thời gian trước cũng xảy ra chuyện, đúng là họa vô đơn chí (1).

Bởi vì tin tưởng vào sự giới thiệu của bạn bè, Trình Định Nghiêu đã mua một số hàng hóa quý trọng của một thương gia ở phía nam, hơn nữa cũng tìm được người có ý định muốn mua rồi.

Vốn dĩ tất cả đều vô cùng thuận lợi, chỉ cần chờ hàng hóa đến, lập tức có thể kiếm được không ít bạc, nhưng mà không thể ngờ được tiền hàng hấn đã giao cho người bán, đối phương ngay tại lúc này lại đột nhiên mai danh ẩn tích, làm sao cũng không tìm được người.

Tệ hơn là, người dự định mua hàng của hấn đã đặt trước tiền hàng, mà số tiền kia lại bị Trình Thủ Chính lấy đi hết!

Vì muốn trả lại số tiền đã đặt trước kia, hấn đành phải đem một ít tranh chữ đáng giá, bình hoa quý không bị Trình Thủ Chính đánh cắp bán đi, để có thể trả lại cho người mua.

Chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, thủ phủ Trình Định Nghiêu ở Hàng Châu trở nên khốn cùng thất bại!

Sự đả kích tàn khốc này khiến cho Trình Định Nghiêu trong nháy mắt già hơn mười tuổi.

Sau khi thu xếp cho gia phó xong, Trình Định Nghiêu nghĩ nghĩ, nay chỉ có cách duy nhất là mang theo thê tử cùng nữ nhi đến phương bắc tìm một vị thúc phụ để nương nhờ.

Dựa vào quan hệ máu mủ tình thâm, hấn nghĩ thúc phụ hấn là sẽ nguyện ý vươn tay giúp đỡ, nhưng mà thế sự hay thay đổi, ngay cả đường đệ cũng có thể phản bội hấn, bởi vậy trước khi gặp được thúc phụ, Trình Định Nghiêu cũng không dám nắm chắc mười phần, nhưng mà bất luận như thế nào, nay hấn cũng chỉ còn con đường này có thể đi.

Sáng sớm hôm nay, hấn thu thập một ít hành lý đơn giản, mang theo thê tử cùng nữ nhi chuẩn bị rời khỏi.

Vừa ra khỏi cửa nhà, Trình Định Nghiêu quay đầu lại nhìn từng phong cảnh trong nhà, nhớ đến những biến cố đã phát sinh trong vài ngày ngắn ngủi kia, không khỏi đau lòng thở dài.

“Ai, đều do ta quá tin tưởng Thủ Chính.....”

Nhìn cha uể oải như vậy, trong lòng Trình Tịnh Tuyết khổ sở cực kỳ.

“Cha, đừng tự trách mình nữa, ít nhất cả nhà chúng ta đều bình an vô sự mà!”

“Đúng vậy, chỉ là..... Đã để hai mẹ con con phải chịu ủy khuất, ai.....”

“Không có gì ủy khuất không ủy khuất, chỉ cần cả nhà chúng ta có thể ở cùng nhau, đó mới là chuyện quan trọng nhất, cha đừng nghĩ nhiều quá.” Trình Tịnh Tuyết thiện lương am hiểu ý người an ủi.

Trình Định Nghiêu nhìn nữ nhi, ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo, lại đau lòng không thôi.

Một cô gái vừa tốt vừa thiện lương lại xinh đẹp, trong sáng ngay thẳng như vậy, hẳn là phải gả ột gia đình tốt, nhận hết mọi sủng ái trong cuộc sống mới đúng!

Nếu lúc trước đem nàng hứa gả ột nhà giàu nào đó, hiện tại nàng cũng không cần đi theo chịu khổ ba gian khổ. Chỉ tiếc không ai biết trước được mọi chuyện, hiện tại cho dù nói gì cũng chỉ là vô ích.

“Ai, đi thôi.”

Trình Định Nghiêu đã dùng số tiền còn thừa lại khi bán những vật dụng trong nhà, miễn cưỡng mượn một cỗ xe ngựa cũ nát.

Sau khi lên xe, Trình Định Nghiêu vén rèm lên, lưu luyến không rời nhìn nơi mình đã sinh sống nhiều năm qua một lần cuối cùng, liếc mắt một cái không thể ngờ được lại thoáng nhìn thấy một thân ảnh có chút quen mắt, đang từ góc đầu đường kia đi tới.

Hắn tập trung nhìn vào, nhận ra thân phận đối phương, linh quang trong đầu cũng lập tức chột lóe.

“Đợi chút, đợi chút rồi đi!” Trình Định Nghiêu một bên nói, một bên xuống xe ngựa.

“Làm sao vậy?”

Trình Tịnh Tuyết tò mò thăm dò nhìn lại, ngoài ý muốn thấy Quân Chấn Tiêu, mà hắn cũng đang hướng phía nàng nhìn lại. Bốn mắt giao nhau, tâm tình Trình Tịnh Tuyết bỗng nhiên trở nên có chút kích động.

Khi biết trong nhà phát sinh biến cố, phải đi theo cha mẹ cùng nhau rời khỏi Hàng Châu, nàng ngoại trừ cảm thấy lưu luyến đối với nơi từ nhỏ sinh trưởng đến giờ, kỳ thật trong lòng còn có một người, đó chính là hắn.

Chỉ cần nghĩ tới hôm nay vừa lên xe ngựa, vừa rời khỏi Hàng Châu, hai người bọn họ sẽ hoàn toàn cắt đứt liên hệ, lòng của nàng liền cảm thấy đau đớn không thôi.

Tuy rằng rất hy vọng có thể gặp lại hắn một lần, nhưng mà nàng cũng biết không có khả năng. Vốn dĩ nàng đã muốn đem tiếc nuối xuống đáy lòng cẩn thận lưu giữ, không thể ngờ được..... Không thể ngờ được hắn lại xuất hiện!

Vì sao hắn lại đến đây? Là đến để nhìn thấy nàng sao?

Trình Tịnh Tuyết miễn cưỡng giơ lên khóe miệng, gượng cười cứng ngắc hướng về phía hắn, thực cố gắng không để cho bộ dáng mình thoát nhìn như là bị đả kích nghiêm trọng.

Đối với việc trong nhà gặp phải biến cố, nàng cũng không cảm thấy tự ti, cũng không cho rằng có gì phải thẹn, bởi vì bọn họ chỉ đơn thuần là người bị hại, chẳng qua..... Tại sao mỗi lần nàng gặp rủi ro khó khăn, luôn bị nam nhân này nhìn thấy?

“Quân bảo chủ.” Trình Định Nghiêu tiến lên chào hỏi.

“Trình lão bản.” Quân Chấn Tiêu gật đầu hướng ứng, ánh mắt lại nhịn không được lần nữa miết về hướng thiên hạ trên xe ngựa, gương mặt luôn luôn lạnh lùng xẹt qua một chút thần sắc lo lắng.

Mấy ngày hôm trước, hắn đã cùng Tiêu gia bàn bạc xong về chuyện giải trừ hôn ước.

Bởi vì vợ chồng Tiêu thị với cha mẹ hắn có giao tình rất tốt, bởi vậy tuy rằng bọn họ đối với chuyện giải trừ hôn ước cảm thấy rất thất vọng, nhưng cũng không muốn miễn cưỡng hắn.

Chẳng qua, Tiêu Nhã Vân lại làm như cực lực không cam lòng dễ dàng bỏ qua như vậy, ở một bên không ngừng chỉ trích lời đồn đãi của hắn cùng Trình Tịnh Tuyết đã khiến nàng chịu thương tổn nghiêm trọng.

Mắt thấy nữ nhi luôn luôn dịu dàng đoan trang thế nhưng lúc đó lại giống như người đàn bà chanh chua bình thường lắm nhãi thâm oán, mắng, Vợ chồng Tiêu thị kinh ngạc rất nhiều không khỏi cảm thấy mất mặt, sau khi vội vàng đồng ý giải trừ hôn ước vô điều kiện với Quân Chấn Tiêu, liền nhanh chóng tiễn hân ra khỏi cửa, miễn để cho người ta thấy nữ nhi làm nhiều trò hề hơn nữa.

Sau khi thuận lợi giải trừ hôn ước như ý nguyện ban đầu xong, hân mới bình tĩnh tâm thần, hảo hảo suy nghĩ về cảm giác của mình đối với Trình Tịnh Tuyết, không thể ngờ được ngày hôm sau lại đột nhiên nghe thấy tin tức Trình gia phát sinh biến cố.

Trong đầu của hân lập tức hiện lên dung nhan Trình Tịnh Tuyết, đoán nàng có phải rõ ràng cực kỳ khổ sở, lại ở trước mặt người khác cố gắng kiên cường hay không; Đoán nàng có phải lại tìm một nơi không có người, vì thương tâm mà khóc hay không.

Hân càng nghĩ càng không thể yên lòng, cước bộ có vẻ như cũng có ý thức hướng về phía Trình gia mà đi tới, không thể ngờ được lại thấy hình ảnh cả nhà bọn họ lên xe ngựa.

Thoạt nhìn..... Bọn họ là định rời khỏi Hàng Châu?

Chỉ cần nghĩ đến chuyện nếu hân không tới đây một chuyến, có khả năng ngay cả việc gặp mặt Trình Tịnh Tuyết lần cuối cùng cũng không được, hơn nữa từ nay về sau có lẽ bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại, tâm Quân Chấn Tiêu liền cảm thấy như bị người ta hung hăng khoét ra một lỗ hổng thật lớn, rất khó chấp nhận tình huống sẽ thật sự phát sinh như vậy.

Trình Định Nghiêu nhìn về mặt Quân Chấn Tiêu, mơ hồ nhìn ra nam nhân này dường như yêu thương nữ nhi, mà từ vẻ mặt nữ nhi nhìn Quân Chấn Tiêu, thực hiển nhiên cũng đã động tâm với nam nhân này, tình huống như vậy khiến cho ý niệm vốn có trong đầu Trình Định Nghiêu càng thêm kiên định.

“Quân bảo chủ, ta có một yêu cầu quá đáng..... Mong bảo chủ nể chút tình cảm ta đã từng sảng khoái bán đi số hương liệu kia, hy vọng bảo chủ có thể đáp ứng.”

“Là việc gì? Trình lão bản mời nói.”

“Lần này bởi vì trong nhà phát sinh biến cố, vốn dĩ ta muốn dẫn thê tử và nữ nhi cùng đi đến nhà họ hàng tìm kiếm sự viện trợ, nhưng mà chặn đường này vừa xa vừa gian khổ, cũng không biết trên đường đi có thể thuận lợi như mong muốn hay không..... Hai vợ chồng chúng ta khi còn trẻ từng trải qua một đoạn thời gian khó khăn gian khổ mỗi ngày, cho dù là dải gió dầm sương tin tưởng cũng có thể chịu được, nhưng mà nữ nhi từ nhỏ đã nhận được rất nhiều che chở sủng ái, ta thật sự không đành lòng nhìn thấy nàng phải chịu đựng một chút gian khổ nào ”

Trình Tịnh Tuyết trên xe ngựa vừa nghe lời cha nói, vội vàng xuống xe ngựa, kháng nghị nói với cha: “Cha, con không mảnh mai như vậy, con có thể ở cùng cha mẹ !”

“Cha biết con rất dũng cảm, nhưng mà, cha vô cùng luyến tiếc nha! Huống hồ bộ dạng con lại xinh đẹp như vậy, vạn nhất trên đường bị kẻ bất cớ trành thượng, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Sẽ không.....”

Trình Định Nghiêu không để ý đến kháng nghị của nữ nhi, lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Quân Chấn Tiêu.

“Ta hy vọng Quân bảo chủ có thể tạm thời lưu giữ Tịnh Tuyết, để cho nàng đến Lãnh Diễm Bảo ở lại một thời gian. Không biết Quân bảo chủ có bằng lòng giúp việc này hay không? Nếu bảo chủ nguyện ý, tương lai khi ta có năng lực, nhất định báo đáp gấp bội.” Về mặt Trình Định Nghiêu thành khẩn nói.

Quân Chấn Tiêu nao nao, không dự đoán được Trình Định Nghiêu sẽ có yêu cầu như vậy.

Nếu là quá khứ, với tính tình lãnh đạm của hân, cũng không thường có lúc cảm thấy đồng tình với ai, càng không thể ham sự báo đáp gấp bội gì của người khác.

Nhưng mà..... Chỉ cần nghĩ đến việc Trình Tịnh Tuyết có khả năng phải dải gió dầm sương, bôn ba vất vả khôn khổ, thậm chí là bị kẻ bất cớ có ý đồ gây rối trành thượng, hân liền hoàn toàn không thể chịu đựng

được. Huống hồ, trong lòng hấn cũng không thật sự hy vọng từ nay về sau cắt đứt tin tức với nàng hoàn toàn.

“Được, ta mang nàng đi Lãnh Diễm Bảo.” Hấn không chút do dự đáp ứng.

Vừa có được sự đáp ứng của hấn, Trình Định Nghiêu cao hứng cực kỳ.

“Thật tốt quá! Như vậy ta đã an tâm!”

Quân Chấn Tiêu liếc mắt nhìn Trình Tịnh Tuyết nhú mày, hiểu được nàng luyện tiếc cùng cha mẹ tách ra, liền mở miệng mời: “Trình lão bản nếu không chê, không ngại thì hãy cùng phu nhân đến Lãnh Diễm Bảo ở lại một thời gian trước.”

“Đa tạ Quân bảo chủ đã thịnh tình mời, nhưng mà với ta mà nói, việc cấp bách trước mắt là nhanh chóng làm cho thê tử và nữ nhi có thể tiếp tục có được cuộc sống an ổn, cho nên bất luận như thế nào ta đều phải đi một chuyến đến phương bắc trước. Chờ ta đem tất cả mọi việc thu xếp xong, lại đến Lãnh Diễm Bảo quấy rầy cũng không muộn.”

Quân Chấn Tiêu gật gật đầu, hiểu được trong lòng Trình Định Nghiêu đã có tính toán, không hề nói thêm điều gì.

“Nhưng mà, cha.....”

Trình Tịnh Tuyết muốn kháng nghị, Trình Định Nghiêu lại an ủi nàng nói: “Tịnh Tuyết, chuyện này cứ quyết định như vậy. Con yên tâm, cha mẹ nhất định sẽ đến đón con, trong khoảng thời gian này con coi như làm khách ở Lãnh Diễm Bảo đi!”

“Nhưng mà.....”

“Tin tưởng cha, đây tuyệt đối là an bài tốt nhất.”

Trình Định Nghiêu biết nữ nhi thực luyện tiếc cùng bọn họ tách ra, nhưng mà hấn cũng biết biện pháp nhất định nào có thể khiến cho nữ nhi nghe theo.

Hấn lặng lẽ nói với nữ nhi: “Ngoài lý do an bài như vậy sẽ tốt cho con, trên lộ trình lần này, nếu thiếu một người, cũng có thể tiết kiệm một ít chi tiêu, bằng không, cha thật sự lo lắng chưa đến được nhà ông chú con, tiền đã bị dùng hết.”

Lời nói này, quả nhiên thành công khiến cho Trình Tịnh Tuyết bất đắc dĩ đánh mất ý niệm kháng nghị trong đầu.

Nàng cũng không thật sự hy vọng phát sinh tình hình một nhà ba người dãi gió dầm sương, dù sao cha mẹ đã có tuổi, làm sao chịu nổi ép buộc như vậy?

Nhìn thấy nữ nhi đã thỏa hiệp, Trình Định Nghiêu không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Quân bảo chủ, vậy Tịnh Tuyết làm phiền bảo chủ chiếu cố nhiều hơn.” Sau khi nói xong, Trình Định Nghiêu định trở lại trên xe ngựa, Quân Chấn Tiêu lại đột nhiên gọi hấn lại.

“Trình lão bản xin chờ một chút.”

“Quân bảo chủ còn có chuyện gì?”

“Thời gian trước Trình lão bản bán cho ta hương liệu, ta thực vừa lòng, ta tin tưởng nương nhất định cũng rất thích, cho nên ta nghĩ nếu sau này Trình lão bản lại có hương liệu quý như vậy, cần phải giúp ta giữ lại một ít hàng.”

“Đương nhiên, việc đó không thành vấn đề.” Trình Định Nghiêu một lời hứa hẹn.

“Tốt lắm, ta đặt trước tiền hàng cho Trình lão bản, tương lai nếu có mặt hàng nào tốt, mong rằng Trình lão bản sẽ hỗ trợ.” Quân Chấn Tiêu nói xong, lấy ngân phiếu có giá trị không nhỏ, giao cho Trình Định Nghiêu.

Trình Định Nghiêu nhìn tấm ngân phiếu kia, lại nhìn Quân Chấn Tiêu, trong lòng nảy lên một trận cảm động.

Tuy rằng ngoài miệng Quân Chấn Tiêu nói đây là tiền hàng đặt trước, nhưng mà trong lòng hắn biết, rõ ràng đây là vì Quân Chấn Tiêu sợ trên đường đi bọn họ loay hoay không đủ dùng, riêng lấy ra giúp đỡ bọn họ.

Một người nam nhân khẳng khái giúp đỡ người khác như vậy, thật sự là rất khó có được!

Tuy rằng bộ dáng hắn luôn lãnh đạm ác liệt, nhưng mà khi mời hắn về nhà làm khách trong lúc nói chuyện với nhau, Trình Định Nghiêu tin tưởng Quân Chấn Tiêu là người rất có tài, một nam nhân có trách nhiệm, khẳng định sẽ có kết cục tốt đẹp.

Đây cũng là nguyên nhân Trình Định Nghiêu đem nữ nhi phó thác cho Quân Chấn Tiêu, bởi vì hắn hy vọng nữ nhi có thể hòa tan tâm cứng rắn lạnh lùng kia của Quân Chấn Tiêu, có thể có được kết cục hạnh phúc.

“Vậy chúng ta phải đi đây. Tịnh Tuyết, con yên tâm, cha mẹ nhất định sẽ lên đường bình an, cũng rất nhanh sẽ đến Lãnh Diễm Bảo đón con.”

“Đợi chút!” Trình Tịnh Tuyết vội vàng tiến lên, nhẹ giọng nói với cha: “Cha, nếu Quân bảo chủ đã đem tiền hàng đặt trước cho cha, mà số tiền này khẳng định là đủ cho ba người chúng ta chi tiêu dư dả ở trên đường, vậy con ”

Trình Định Nghiêu lắc lắc đầu, đánh gãy lời của nàng, nói: “Hài tử ngốc, cha cuối cùng vẫn lo lắng một cô nương như hoa như ngọc như con, ở trên đường sẽ gặp phải nguy hiểm gì đó, dù sao lộ trình lần này rất xa xôi, cũng không phải một hai ngày là có thể đến được! Nghe lời cha, con trước hết cứ ở Lãnh Diễm Bảo làm khách, đừng để cho cha mẹ lo lắng, được không?”

Nhìn thấy cha kiên trì, Trình Tịnh Tuyết tuy rằng luyến tiếc không thôi, cũng chỉ có cách gật đầu đồng ý.

Nhìn theo xe ngựa rời đi, chỉ cần nghĩ đến việc không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại cha mẹ, lòng của nàng liền nảy lên một trận sầu não, trên mặt cũng hiện lên vẻ u sầu.

Quân Chấn Tiêu thấy vẻ mặt nàng cô đơn, sợ nàng nhịn không được lại rơi nước mắt, liền nói: “Đừng khóc, vừa rồi cha nàng không phải đã nói người sẽ rất nhanh tới đón nàng sao?”

Trình Tịnh Tuyết dùng sức trừng mắt nhìn, đem nước mắt vừa có ý rơi ra lau đi.

“Ta sẽ không khóc, ta không yếu ớt như vậy!”

“Tốt lắm, vậy hôm nay chúng ta cũng rời đi!”

“Àn.....” Trình Tịnh Tuyết không cảm thấy có gì khác thường.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, tâm tình bỗng nhiên lâm vào một trận lung tung.

Vừa rồi nàng một lòng không muốn cùng cha mẹ tách ra, bởi vậy không có bao nhiêu thời gian nghĩ đến chuyện khác, mà hiện tại rốt cục đã ý thức được, từ nay về sau mình có thể phải cùng này nam nhân sớm chiều ở chung một đoạn thời gian rất dài.

Trong đầu của nàng không tự chủ được hiện lên hình ảnh bọn họ ôm nhau hôn môi ở bên dòng suối, điều đó làm cho nàng tạm thời quên đi nỗi buồn ly biệt, hai gò má cũng không tự giác nhiễm thượng một tầng màu hồng rất xinh đẹp.

Đối với tương lai cùng hắn chung sống hàng ngày..... Trong lòng của nàng lại có chút mong đợi.....

(1) Bản cv là “ôc lậu thiên phùng liên dạ vũ” : xuất phát từ tác phẩm “Tĩnh thế hằng ngôn” của Phùng Mộng Long. Gồm 2 câu: ôc lậu thiên phùng liên dạ vũ – thuyền tri hựu ngộ đả đầu phong (–). Giải nghĩa: phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa, thuyền đã đến rồi còn phải đi ngược gió. Hàm ý: hoạ vô đơn chí, tai hoạ đến dồn dập. Chuyển thơ:

Nhà đột còn gặp mưa giông

Thuyền ai chấp chới gió không cho về

5. Chương 5

Một chiếc xe ngựa khí phái, chở Quân Chấn Tiêu cùng Trình Tịnh Tuyết hướng phía “Lãnh Diễm Bảo” xuất phát.

Trình Tịnh Tuyết ngồi ở trong xe ngựa, lặng lẽ nhìn Quân Chấn Tiêu liếc mắt một cái.

Khi ánh mắt của nàng dừng ở bên sườn mặt tuần mỹ của hắn, thân hình kiều nhỏ nhất thời có chút buột chặt, có loại cảm giác tay chân không biết nên đặt chỗ nào mới tốt.

Thẳng thắn mà nói, không gian bên trong xe ngựa rất rộng lớn, nhưng mà khi thân hình cao lớn của hắn tiến vào ngồi xuống, nhất thời liền có vẻ nhỏ hẹp hơn nhiều.

Cảm giác sự tồn tại của hắn vô cùng mãnh liệt, hơi thở nam tính phảng phất như đem cả người nàng vây quanh lại, làm cho nàng có cố ý muốn bỏ qua cũng khó.

Dọc theo đường đi, hai người bọn họ hầu như không hề mở miệng nói chuyện với nhau, cùng lúc, Quân Chấn Tiêu trời sanh tính tình lạnh lùng, không có thói quen chủ động cùng người khác nói chuyện phiếm thiên nam địa bắc, mà về phương diện khác, nỗi lòng Trình Tịnh Tuyết hỗn loạn, cũng không biết có nên nói gì hay không nữa.

Trong không gian trầm mặc, nàng mãnh liệt ý thức được Quân Chấn Tiêu an vị ở bên cạnh mình, gần gũi đến mức khiến nàng có thể cảm nhận được từ trên người hắn phát ra sự ấm áp, mà sự ấm áp đó lại đầu óc của nàng không không chế được cứ miên man suy nghĩ.

Nàng không ngừng nghĩ đến hành động thân mật mà bọn họ từng có, không ngừng hồi tưởng đến vòng tay của hắn khi ôm có bao nhiêu ấm áp, nụ hôn của hắn có bao nhiêu nóng bỏng.....

Những hình ảnh trong trí nhớ này lại rõ ràng như thế, làm cho nàng phảng phất như còn có thể cảm giác được cánh tay lực lưỡng của hắn, cảm giác được lửa nóng khi lưỡi hắn tham nhập vào giữa môi nàng.....

Ý thức được chính mình không thể khống chế mặt đỏ tim đập, Trình Tịnh Tuyết dường như thấp thỏm không yên, vẫn cúi đầu, chỉ sợ bị hắn phát hiện được sự khác thường của mình.

Nếu không cẩn thận bị Quân Chấn Tiêu phát hiện mình vẫn nghĩ đến những việc hắn và nàng từng làm, vậy chẳng phải là mắc cỡ chết người sao?

Đang lúc Trình Tịnh Tuyết vội vàng tránh né ánh mắt của hắn, bánh xe ngựa bỗng nhiên lăn qua một hố nhỏ, thân xe nhất thời bị chấn động kịch liệt.

Nàng kinh hô một tiếng, bất ngờ không kịp phòng bị, thiếu chút nữa từ chỗ ngồi ngã xuống.

“Cẩn thận!”

Quân Chấn Tiêu nhanh tay lẹ mắt, đem thân mình kiều nhỏ của nàng ôm vào trong lòng, gắt gao bảo vệ.

Mặt Trình Tịnh Tuyết nháy mắt thiêu hồng, trong đầu của nàng vừa mới hiện lên hình ảnh hai người ôm nhau, lúc này lại bị hắn ôm vào trong ngực, tứ chi hai người thân mật đụng vào nhau làm cho trái tim nàng nhảy lên mãnh liệt quả thực như là muốn ra khỏi ngực.

Nàng ngẩng đầu, muốn nói gì đó, lại không nghĩ rằng môi đỏ mọng vừa vận va chạm vào môi của hắn.

Nụ hôn khe ngoài ý muốn này làm cho đầu của nàng trong nháy mắt trống rỗng, trong khoảng thời gian ngắn đã quên mất phải thối lui, mà một đôi con người vừa then lại vô tội cứ như vậy nhìn lẫn.

Xúc cảm mềm mại trên môi cùng đôi mắt nhu tình như nước của nàng, nháy mắt làm cho Quân Chấn Tiêu mất đi lý trí.

Hắn bỗng dưng thu nạp cánh tay, đem nàng ôm càng chặt, đồng thời cũng lập tức khiến cho nụ hôn này sâu sắc hơn, làm cho nó vốn dĩ chỉ là việc ngoài ý muốn, biến thành hôn môi hàng thật giá thật.

Từ lúc bọn họ lên xe ngựa ngồi xuống, từ trên người nàng truyền đến hương thơm nhẹ nhàng vẫn luôn quanh quẩn ở trong hơi thở hắn, phảng phất như một cánh tay vô hình, hỗn loạn tiếng lòng của hắn.

Dọc theo đường đi, hắn trầm mặc không nói, chính là ở trong đầu cố gắng suy nghĩ đến chuyện khác để dời đi lực chú ý, nếu không, hắn chỉ sợ sẽ không khắc chế được dục vọng muốn ôm nàng.

Kết quả, những cố gắng mà hắn đã làm, lại bởi vì nàng thiếu chút nữa ngã xuống khỏi chỗ ngồi mà hoàn toàn uổng phí.

Hắn đang cảm hai má non mềm, duyên hân môi nhỏ đỏ bừng của nàng, trần trọc nhắm nháp tư vị nàng.

Trình Tịnh Tuyết tuy rằng bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ, nhưng có lẽ biết bản thân đã sớm lặng lẽ yêu thích hắn, cho nên tuy rằng nàng vừa thẹn lại vừa hoảng, nhưng không có ý niệm muốn giãy dụa hoặc kháng cự trong đầu, thậm chí còn đáp lại sự trêu chọc của hắn, cái lưỡi dính hương rụt rè cùng hắn ôn tồn giao triền.

Nàng ngọt ngào hưởng ứng, làm cho Quân Chấn Tiêu kim lòng không đậu càng muốn nhiều hơn, mà dưới cái hôn càng lúc càng nhiệt liệt, tình huống cũng càng không thể vãn hồi.

Hai tay hắn bắt đầu cách lớp xiêm y di chuyển khắp nơi trên thân thể nàng, cuối cùng thậm chí làm càn hơn tham nhập bên dưới vạt áo nàng, cách chiếc yếm mỏng manh xoa nắn bộ ngực sữa mềm mại của nàng.

“A.....”

Trình Tịnh Tuyết kim lòng không đậu phát ra một tiếng kêu yêu kiều, mắt đẹp khép hờ, môi đỏ mọng khẽ mở, thần thái sương mù động tình kia làm cho cả người nàng có vẻ như càng thêm kiều mỹ.

Quân Chấn Tiêu tiếp tục âu yếm phong nhũ của nàng, xúc cảm no đủ rất tròn khi bàn tay tiếp xúc làm hắn yêu thích không buông tay, mà thân mình thiên hạ trong lòng lại không ngừng nóng lên, cả người như là tan thành nước.

Khi nàng càng lúc càng thở dốc dồn dập, hai tay của hắn cũng càng tiến thêm một bước tham nhập vào bên trong yếm, không chỉ trực tiếp cầm lấy bộ ngực sữa của nàng, đầu ngón tay còn khiêu khích trêu chọc nụ hoa của nàng.

Một trận khoái cảm mãnh liệt lướt qua thân mình, khiến cho Trình Tịnh Tuyết theo phản xạ hơi nâng người lên, phảng phất như không nói gì mà đồng ý, hành động của hắn càng tiến thêm một bước.

Quân Chấn Tiêu nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo của nàng, cởi ra chiếc yếm nhỏ kia, lộ ra bộ ngực rất tròn tư mật trân quý, hai vú đầy đặn xinh đẹp kia làm ất hẳn càng mãnh liệt.

Hắn cúi đầu, hôn nụ hoa, lửa nóng của lưỡi chuyển đến đầu vú mẫn cảm mãnh mai kia, mà khi lửa nóng khiêu khích như vậy khiến Trình Tịnh Tuyết càng thở gấp nhiều hơn.

Hai tay của nàng không biết từ khi nào đã ôm lấy cổ của hắn, ở trong lòng hắn không ngừng run rẩy, bởi vì hành động của hắn mà ý loạn tình mê, không thể tự kiềm chế.....

Ngay khi hai tay Quân Chấn Tiêu bắt đầu hướng phía hạ thân của nàng dao động, xe ngựa đột nhiên lại bị một trận xóc nảy kịch liệt, việc đó làm cho cái ót Trình Tịnh Tuyết vô ý đụng vào toa xe.

Một tiếng trống vang lên, tuy rằng lực đạo va chạm không phải quá mạnh, không đến mức quá đau đớn, nhưng lại lập tức khiến cho nàng từ trong ý loạn tình mê thanh tỉnh.

Phát hiện ra không biết từ khi nào nửa thân trên của mình đã trần trụi, hai vú lộ lồ không chỉ bị hắn sờ soạng mà còn bị hôn, mặt Trình Tịnh Tuyết nhất thời đỏ bừng.

Nàng nhanh đẩy ra hắn, luống cuống tay chân kéo lại vạt áo.

“Không..... Không thể tiếp tục.....”

Trong lòng nàng hiểu được, nếu hắn cứ tiếp tục đi xuống, bản thân nàng căn bản không thể kháng cự được, chỉ sợ thật sự ở bên trong xe ngựa bị hắn ăn sạch sẽ.....

Khi thiên hạ trong lòng đột nhiên thối lui, nhất thời Quân Chấn Tiêu có loại buồn bã thất vọng mãnh liệt, nhưng chỉ cần nghĩ đến hành động kim lòng không đậu vừa rồi của mình, trong lòng hắn liền âm thầm rung động không thôi.

Không thể ngờ được người luôn luôn giữ được bình tĩnh như hấn, cũng có thời điểm không khống chế được giống như lúc này.

Nhìn hai gò má nàng giờ phút này đã hồng lên, thần thái thẹn thùng, hấn có thể cảm giác được lý trí của bản thân đang có nguy cơ không giữ được, dục vọng muốn ôm nàng lần nữa tựa như một con mãnh thú hung hãn, càng không ngừng ở trong lòng hấn kêu gào.

Hấn cắn chặt răng, thực cố gắng khống chế dục niệm, tuy rằng việc đó thực sự không dễ dàng.

Trong chốc lát sau, Quân Chấn Tiêu thật vất vả mới đè nén xuống được dục vọng không nên có.

“Vừa rồi ”

“Chàng không cần nói gì cả.” Trình Tịnh Tuyết nhanh chóng đánh gãy lời hấn nói, chỉ sợ nghe thấy lời xin lỗi của hấn, điều đó sẽ làm cho nàng cảm thấy tất cả những việc vừa rồi chỉ là bởi vì nhất thời xúc động, chứ không phải xuất phát từ việc hấn thật sự muốn hôn nàng, chạm vào nàng, thân cận nàng.

Nhìn thần sắc yếu ớt kia của nàng, Quân Chấn Tiêu cảm thấy rất đau lòng.

“Tịnh Tuyết, mặc kệ thế nào, ta vẫn phải xin lỗi nàng.” Phát hiện thần sắc của nàng dường như có chút cứng ngắc, hấn lại nói tiếp: “Cho dù có kim lòng không đau như thế nào đi nữa, ta cũng không nên đối với nàng như vậy.”

Kim lòng không đau? Trình Tịnh Tuyết ngẩn ra.

Lời này của hấn là tỏ vẻ..... Hấn là thật tình thích nàng, đã bị nàng hấp dẫn, mới có thể kiềm chế không được xúc động càng muốn tiến thêm một bước thân mật tiếp xúc sao?

Trái tim Trình Tịnh Tuyết nhảy lên kịch liệt, tuy rằng rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng không có dũng khí mở miệng.

Xe ngựa tiếp tục chạy trên đường Tử Lộ nhiều sỏi đá to nhỏ ven đường, chấn động không ngừng, Quân Chấn Tiêu vươn cánh tay, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Trên đường xóc nảy, nàng dựa vào ta thì tốt hơn.”

“Àn.....” Trình Tịnh Tuyết gật gật đầu, hai gò má bởi vì hai người dựa sát vào nhau vô cùng thân thiết mà càng trở nên đỏ bừng.

Quân Chấn Tiêu ôm nàng vào ngực ấm áp.

Tiếp nhận “Lãnh Diễm Bảo” những năm gần đây, vì công việc làm ăn, hấn ngẫu nhiên sẽ rời khỏi “Lãnh Diễm Bảo” đi đến các nơi, có khi phải đi mười ngày nửa tháng, mà hấn chưa bao giờ có một lần giống như bây giờ, từ đáy lòng đối với việc trở về “Lãnh Diễm Bảo” tràn ngập chờ mong.

Hấn biết, tất cả những cảm giác này đều là vì bên cạnh hấn có thêm một người nữa, nhưng lại là thiên hạ mà hấn muốn vĩnh viễn giữ ở bên cạnh.

Ở trong lòng Quân Chấn Tiêu tính toán, khi bọn hấn về đến “Lãnh Diễm Bảo”, sau đó cha mẹ không bao lâu cũng trở về nhà, đến lúc đó hấn ngoài việc thay nường làm một tiệc chúc thọ náo nhiệt ra, cũng muốn để cho cha mẹ biết chuyện hấn đã cùng Tiêu gia giải trừ hôn ước, thuận tiện còn muốn để cho cha mẹ trông thấy Trình Tịnh Tuyết.

Trải qua khoảng thời gian ở chung này, trong lòng hấn đã thực sự xác định, bản thân đã đem thiên hạ này bỏ vào đáy lòng, muốn vĩnh viễn đem nàng giữ ở bên cạnh, mà không chỉ đơn thuần là làm khách trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Không biết cha mẹ có thích nàng hay không? Thấy nàng sẽ có phản ứng như thế nào?

Nhưng mà vấn đề này hấn cũng không quá lo lắng, bởi vì Trình Tịnh Tuyết là một nữ tử xinh đẹp lại thiện lương như vậy, bất luận là ai gặp khẳng định đều sẽ thích nàng.

Quân Chấn Tiêu cúi đầu, đang muốn mở miệng hỏi nàng có nguyện ý vĩnh viễn ở lại “Lãnh Diễm Bảo” hay không, chỉ thấy trên hai gò má nàng đỏ ửng vẫn chưa hề rút đi, một đôi mắt đẹp lệ né tránh ánh mắt của hắn, thực hiển nhiên còn bởi vì hành vi vô cùng thân thiết vừa rồi mà thẹn thùng.

Hắn biết ý bảo trì trệ mặc, không hỏi thêm lời nào nữa, miễn cho hai má hồng nóng kia của nàng thật sự sẽ bốc hơi nước.

Hắn trầm mặc ngóng nhìn dung nhan xinh đẹp mà mỗi một cử động của nàng, ánh mắt mang theo sự ôn nhu.

Mấy ngày nay trong nhà nàng phát sinh biến cố nghiêm trọng như vậy, nàng hẳn là phải chịu đả kích rất nhiều, cũng có mấy ngày không được hảo hảo mà nghỉ ngơi? Thật sự là làm khó cho nàng.

Một trận tình ý thương tiếc nảy lên trong lòng, hắn nhin không được đem nàng ôm càng chặt hơn, đồng thời đã ở trong lòng hạ quyết tâm, sau này nhất định phải hảo hảo bảo hộ, chiếu cố nàng, không để cho nàng lại bị bất cứ thương tổn hoặc ủy khuất nào nữa.

Sau khi trở lại “Lãnh Diễm Bảo”, Quân Chấn Tiêu lập tức bị rất nhiều việc quan trọng quán lấy.

Bởi vì hắn đến Hàng Châu đã một thời gian, vốn còn có một số việc chờ hắn trở về tự mình xử lý, trừ lý do đó ra, cha mẹ hắn hai ngày nữa sẽ trở về, bởi vậy tiệc chúc thọ nương cũng đang hừng hực khí thế chuẩn bị.

Nhiều việc tới cùng một lúc như vậy, kết quả chính là từ ngày hôm qua đến giữa trưa hôm nay sau khi trở về “Lãnh Diễm Bảo”, hắn luôn bị trạng thái bận rộn vây quanh, cho tới bây giờ đã sắp đến tối của ngày hôm sau, vẫn không thấy bóng dáng hắn.

Trình Tịnh Tuyết sau khi dùng xong bữa tối ở “Lãnh Diễm Bảo”, vốn dĩ đã muốn trở về phòng, nhưng mà tâm tình có chút xao động, cuối cùng đơn giản đi một mình ra khỏi phòng.

Ở sắc trời dần dần tối, một bên gió lạnh thổi, một bên nàng chậm rãi tản bộ đi ra toà viện.

Từ ngày hôm qua sau khi đến “Lãnh Diễm Bảo”, Quân Chấn Tiêu lệnh cho tổng quản an bài chỗ ở thích đáng cho nàng, vốn dĩ còn định phái một nha hoàn đến phụ trách hầu hạ nàng, nhưng nàng lại khéo léo từ chối.

Tuy rằng nàng sẽ ở “Lãnh Diễm Bảo” một thời gian, nhưng dù sao nàng chỉ là khách, làm sao không biết xấu hổ còn muốn có một nha hoàn bên cạnh hầu hạ nàng?

Dù sao nếu nàng thực sự cần cái gì, chỉ cần mở miệng nói một tiếng, chắc là sẽ có người giúp nàng.

Chỉ là, không nghĩ tới Quân Chấn Tiêu vừa trở về “Lãnh Diễm Bảo” sau đó liền không thấy bóng dáng, từ ngày hôm qua đến bây giờ, nàng cũng chưa gặp lại hắn, điều này khiến cho lòng của nàng không khỏi nảy lên một cổ cảm giác cô đơn cùng mất mát không thể xóa bỏ được.

Cảm xúc buồn bã thất vọng, khiến cho nàng không thể khống chế được cứ miên man suy nghĩ, không ngừng phỏng đoán tâm ý hắn đối với nàng, đoán rằng hắn rốt cuộc có yêu nàng hay không?

Nếu yêu nàng, tại sao có thể bỏ mặc nàng như vậy? Cả một ngày chẳng thèm quan tâm, khiến cho nàng không khỏi hoài nghi hắn có phải đã quên đi sự tồn tại của nàng rồi chẳng?

Nhưng mà, nếu không thương nàng, lúc trước hắn tại sao có thể kim lòng không đậu làm ra hành động vô cùng thân thiết với nàng? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì có hứng trí, mà vừa vặn có nữ nhân là nàng bên cạnh?

Những phỏng đoán từ từ nổi lên trong óc này, lập tức bị Trình Tịnh Tuyết nhanh chóng phủ quyết.

Nàng không tin Quân Chấn Tiêu là người như vậy, nhưng mà..... Không thấy được thân ảnh của hắn, làm cho lòng của nàng phảng phất như lâm vào bên trong sương mù dày đặc, tìm không thấy đáp án.

Cảm giác lo được lo mất khiến cho suy nghĩ của nàng cực kỳ phức tạp, tâm tình cũng theo đó mà trở nên rối loạn. Cảm xúc lúc vui mừng, lúc khổ sở, nàng sắp nhanh bị suy nghĩ của bản thân phản bác lại đến điên rồi.

Trình Tịnh Tuyết thở dài sâu kín, cố gắng đem tâm tư từ trên người hắn kéo trở về, lúc này mới phát hiện bản thân bất tri bất giác đã đi tới bên cạnh một ao sen xinh đẹp.

Trên đình, đứng lặng hai người, Trình Tịnh Tuyết tập trung nhìn vào, nhận ra đó là muội muội Quân Ngưng Nhi của Quân Chấn Tiêu với một nha hoàn.

Nha hoàn kia tên là Tiểu Mai, có khuôn mặt tròn tròn, ngũ quan cùng vẻ mặt có vài phần tương tự như nha hoàn Hỉ Nhi bên cạnh nàng lúc trước.

Vừa nhìn thấy Tiểu Mai, Trình Tịnh Tuyết lại không tự giác nhớ tới Hỉ Nhi, điều này cũng khiến cho nàng không khỏi sầu não thêm.

Từ nhỏ Hỉ Nhi đã làm bạn bên cạnh nàng, danh phận các nàng tuy rằng là chủ tớ, nhưng mà tình cảm gần bó giữa hai người lại giống như một đôi tỷ muội thân thiết.

Lần này trong nhà phát sinh biến cố trọng đại, vốn dĩ Hỉ Nhi rất trung thành và tận tâm không đành lòng rời đi, muốn tiếp tục làm bạn ở bên cạnh nàng, nhưng mà dù sao trong nhà Hỉ Nhi còn có người thân, phải kiếm tiền giúp đỡ gia đình, cho nên cuối cùng dưới sự khuyên bảo của cha và nàng đã rưng rưng rời đi.

Chỉ cần nghĩ đến việc phải chia lìa Hỉ Nhi đã từng ở chung nhiều năm, trong lòng Trình Tịnh Tuyết liền cảm thấy khổ sở, cũng bởi vì bộ dạng Tiểu Mai ở trước mắt này có điểm giống với Hỉ Nhi, nói về mặt tình cảm, Trình Tịnh Tuyết cũng nhận không được quan tâm đến nàng nhiều hơn vài phần.

Nhìn thấy Quân Ngưng Nhi chỉ vào hoa sen dưới hồ, thấp giọng nói cái gì đó, mà trên mặt Tiểu Mai lập tức hiện lên vẻ khó xử, Trình Tịnh Tuyết nhận không được đi đến gần, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đóa hoa sen kia nở đẹp quá, Tiểu Mai, nhanh đi hái lại đây giúp ta. Cha mẹ hẳn là sáng mai sẽ trở lại, nương thích nhất là hoa sen, ta muốn đem hoa đặt ở trong phòng người, để cho lão nhân gia người vừa trở về phòng là có thể nhìn thấy.”

“Nhưng mà.....” Tiểu Mai nhìn hoa sen trong ao, sắc mặt gặp nạn nói: “Tiểu thư, hoa sen kia cách bờ quá xa, hái không đến nha.....”

Quân Ngưng Nhi nhìn nhìn, khoảng cách như vậy quả thật phải xuống nước mới có thể hái được, nàng cảm thấy rất thất vọng, không khỏi thuận miệng nói thăm.

“Nước ao không sâu, nếu có thể xuống nước mà hái thì ”

Lời nói thăm của nàng còn chưa xong, Trình Tịnh Tuyết nhận không được mở miệng nói: “Nước ao không sâu, nhưng mà thời tiết ban đêm rất lạnh, nước ao nhất định lạnh như băng, cô nương không sợ hại nha hoàn nhiễm phải phong hàn sao?”

Quân Ngưng Nhi kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy vẻ mặt Trình Tịnh Tuyết không cho là đúng nhìn nàng chăm chăm.

Kỳ thật vừa rồi Quân Ngưng Nhi chỉ là thuận miệng nói thăm mà thôi, cũng không thật sự đòi nha hoàn xuống nước hái cho bằng được, nhưng mà lúc này đột nhiên bị người khác giáp mặt chỉ trích, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy có chút mất mặt không chịu được.

“Cho dù có xuống nước hái hoa, cũng chỉ là thời gian rất nhanh mà thôi, có nghiêm trọng như vậy không?” Miệng nàng cứng rắn cãi lại.

“Nếu như vậy, tại sao cô nương không tự mình xuống nước hái?”

“Cái gì? Ta không cần đem bản thân biến thành ẩm ướt lạnh cóng !” Quân Ngưng Nhi bật thốt reo lên.

“Cô nương không muốn bị như vậy, lại bắt buộc nha hoàn đi làm? Đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ làm nha hoàn chỉ có thể chịu đựng chủ tử vô lý khi dễ?”

Vô lý khi dễ? Chỉ trích này làm cho Quân Ngưng Nhi rất không phục, rõ ràng nàng căn bản không phải chủ tử ác liệt như vậy, cũng không thật sự muốn bức Tiểu Mai phải xuống nước hái hoa!

Nàng nhất thời buồn bực, reo lên: “Ta muốn làm thế nào thì làm, người không có quyền xen vào!”

Tiểu Mai ở một bên nhìn thấy tiểu thư nhà mình cùng cô nương mà bảo chủ mang về ẩm ỹ lên, vội vàng reo lên: “Hai vị tiểu thư đừng ẩm ỹ, Tiểu Mai đi hái hoa là được.”

“Không cho phép đi!” Trình Tịnh Tuyết lập tức quát.

Tạm thời bất luận Tiểu Mai làm cho nàng nhớ đến Hỉ Nhi đi chăng nữa, ai bảo nàng không đành lòng thấy Tiểu Mai phải chịu ủy khuất, cho dù chỉ là một nha hoàn bình thường, nàng cũng không thể ngồi im nhìn nàng bị đối đãi vô lý như vậy được!

“Ta cứ muốn đóa hoa kia!” Quân Ngưng Nhi tức giận cùng nàng so đo.

Trình Tịnh Tuyết cắn chặt răng, vốn dĩ tâm tình nàng đã rất không tốt, lúc này bị Quân Ngưng Nhi tùy hứng chọc giận, cả người tràn đầy lửa giận.

“Được! Người muốn sao? Ta đi hái!”

Lúc ánh mắt hai chủ tớ các nàng đầy vẻ kinh ngạc, thì Trình Tịnh Tuyết không chút do dự xoay người đi xuống ao sen.

Ao này xác thực không sâu, nước ao chỉ tới thắt lưng của nàng, nhưng mà nước ao lại lạnh như băng đòi mạng, khiến cho nàng không thể không chế rùng mình một cái, cả người run rẩy không ngừng.

Nàng cất lên bộ pháp cứng ngắt, tiến đến hái được đóa hoa sen kia, sau đó trở về bên cạnh ao, hung hăng đem đóa hoa sen kia ném tới trước mặt Quân Ngưng Nhi.

Vốn dĩ trong lòng Quân Ngưng Nhi còn nảy lên một cổ cảm giác có lỗi, nhưng khi nhìn đóa hoa sen kia bị ném tới trước mặt, nàng nhin không được oa oa kêu to.

“A! Người làm cái gì?”

Trình Tịnh Tuyết còn chưa mở miệng trả lời, một bên đã truyền đến tiếng nói trầm thấp

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa quay đầu nhìn đã thấy là Quân Chấn Tiêu!

Vừa nhìn thấy ca ca, Quân Ngưng Nhi nhất thời chột dạ cực kỳ, vì sợ ca ca phát hỏa, nàng cáo trạng trước.

“Trình cô nương tâm tình không tốt, liền đem tức giận đổ hết lên người muội, cố ý đem hoa sen ném tới trước mặt muội!”

Nghe thấy lời muội muội nói, Quân Chấn Tiêu kinh ngạc nhướn đuôi lông mày, quay đầu nhìn về phía Trình Tịnh Tuyết, đáy mắt hiện lên một chút quang mang không thể tin được.

Hai ngày nay hần vô cùng bận rộn, thật vất vả dùng tốc độ nhanh nhất đem tất cả mọi việc bên cạnh xử lý cho xong, liền lập tức chạy về “Lãnh Diễm Bảo”.

Vốn dĩ hần muốn đi thăm Trình Tịnh Tuyết, nhìn xem hai ngày nay nàng sống như thế nào, không thể ngờ được lại nhìn thấy hình ảnh nàng “khi dễ” muội muội.

Việc này..... Làm sao có thể được?

Hần không tin Trình Tịnh Tuyết là nữ nhân có thể đem tức giận phát tiết ở trên người người khác, nhưng mà, vừa rồi hần quả thật đã tận mắt thấy nàng đem hoa quả đến trước mặt muội muội.

Rốt cuộc chuyện này có hiểu lầm gì xảy ra đây?

Trình Tịnh Tuyết thấy hần xuất hiện, vốn từ đáy lòng nảy lên một trận vui mừng, nhưng mà..... Vì sao hần lại nhìn chằm chằm nàng như vậy? Hần thật sự tin tưởng lời muội muội hần nói, cho rằng nàng là nữ nhân không biết phân biệt phải trái, điêu ngoa bốc đồng sao?

Một cảm giác ủy khuất nảy lên trong lòng, còn có việc hai ngày nay hần “bỏ mặc” nàng ở một bên chẳng quan tâm, trong lòng hờn dỗi càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng tức giận cắn cắn môi, cố ý nói lời trái với lòng mình: “Đúng! Ta chính là cố ý! Ta chính là không quen nhìn hành vi của nàng, thế nào? Hừ!”

Ném mấy câu nói lại, sau đó nàng thở phì phì xoay người bước đi, một chút cũng không muốn lại tiếp tục để ý tới huynh muội đáng giận đối diện này!

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, Quân Chấn Tiêu đang muốn tiến lên đem nàng ngăn lại, ánh mắt lại thoáng nhìn thấy trên người nàng ướt đầm nước.

Quân Chấn Tiêu sững sốt, mày rậm nhăn lại, quyết định phải biết rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trước.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Quân Ngưng Nhi, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc tại sao lại thế này? Vì sao cả người nàng ướt đầm? Vì sao lại đem hoa ném tới trước mặt muội?”

“Ách..... Đó..... Đó là bởi vì.....”

Quân Ngưng Nhi cảm thấy chột dạ, ánh mắt có chút lóe ra.

“Nói thật!”

Quân Chấn Tiêu trầm giận quát lớn khiến cho Quân Ngưng Nhi sợ, nàng đành phải lui cổ, ngoan ngoan phun thật, đem chuyện đã xảy ra vừa rồi nói lại một lần.

Nhìn thấy sắc mặt ca ca càng lúc càng âm trầm, Quân Ngưng Nhi chột dạ nhanh chóng thay mình cãi lại nói: “Là chính nàng muốn xuống nước đi hái, muội không muốn nàng đi.....”

Vốn dĩ nghe xong muội muội miêu tả, sắc mặt Quân Chấn Tiêu đã rất khó nhìn, lúc này lại nghe thấy muội muội nói như vậy, mày lại nhăn chặt hơn.

“Ngưng Nhi, muội đã hơn mười tuổi, không phải tiểu hài tử, tại sao có thể tùy hứng như vậy? Tịnh Tuyết cũng là một thiên kim tiểu thư, nhưng mà nàng đối đãi với hạ nhân lại rất tốt, như vậy mới có thể khiến mọi người yêu thích và kính trọng, biết không?”

Quân Ngưng Nhi cúi đầu, hốc mắt hơi hơi phấp hồng. Kỳ thật nàng cũng không phải thật sự điêu ngoa tùy hứng, lại nghe qua lời ca ca nhắc nhở, trong lòng cũng rất hối hận.

“Thực xin lỗi mà.....”

“Muội quả thật nên xin lỗi, nhưng mà là xin lỗi nàng, tự muội đi nói với nàng đi!”

Sau khi nói xong Quân Chấn Tiêu xoay người rời đi, muốn nhanh chóng đi trấn an thiên hạ hiển nhiên đã bị chọc tức kia.

6. Chương 6

Dưới cảm xúc tức giận, Trình Tịnh Tuyết đập bộ pháp tức giận một đường đi trở về phòng.

Bởi vì xiêm y nửa người phía dưới tắm nước ao đã sớm ướt đầm, gió đêm bên đường lại không ngừng xuy phát, lạnh đến mức khiến nàng phát run, thậm chí ngay cả đầu cũng cảm thấy hơi đau.

Tình huống như vậy khiến cho nàng biết nếu không nhanh chóng thay ra y phục ẩm ướt này, sau đó đem thân mình làm ấm, khẳng định sẽ nhiễm phải phong hàn.

May mắn địa thế “Lãnh Diễm Bảo” thật tốt, vừa vặn có một suối nước quanh năm ấm áp chảy qua, lúc trước khi bắt đầu kiến tạo đã riêng dẫn nước suối về, mỗi một gian lầu các đều có riêng một bể nước đặc biệt như vậy, lầu các mà nàng đang ở cũng không ngoại lệ.

Nàng không ngừng phát run, cầm bộ xiêm y sạch sẽ, sau đó lập tức đẩy cửa trúc đi vào trong.

Nàng nhanh chóng cởi ra xiêm y ướt đầm, ngâm mình vào làn nước ấm trong bể.

Khi làn nước ấm áp vây quanh toàn bộ thân thể, nàng rốt cục ngừng run rẩy, phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Nàng nhẹ nhàng vẩy nước ao lên thân thể, trong đầu không tự giác nhớ tới việc vừa rồi chịu oan ức cùng ủy khuất.

“Đáng giận! Đáng giận Quân Chấn Tiêu! Tức chết người đi được!”

Nam nhân kia cả ngày không hề thấy bóng dáng, vừa xuất hiện lại nghe theo lời muội muội hần nói, hoài nghi nàng là một nữ nhân tùy hứng điêu ngoa.

Nam nhân đáng giận như vậy, tại sao lúc nào nàng cũng tâm tâm niệm niệm về hần?

Trình Tịnh Tuyết hờn dỗi, cố gắng đưa hình bóng hần ra khỏi đầu mình, mà cảm giác khi ngâm mình ở trong nước ấm lại rất thoải mái, khiến cho cả người nàng thả lỏng rất nhiều, nhất thời cảm thấy buồn ngủ.

Nàng nhắm mắt lại, để cho bản thân thả lỏng, kết quả thật sự không cẩn thận mà ngủ quên.

Lại nói về nơi khác, Quân Chấn Tiêu đang ở khắp nơi trong “Lãnh Diễm Bảo” vội vàng tìm nàng.

Hần vốn đã trực tiếp đến lầu các mà nàng đang ở để tìm nàng, đứng bên ngoài gọi vài tiếng nhưng lại không nghe thấy nàng trả lời, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Không thể ngờ được vào phòng nhìn khắp lượt nhưng lại không thấy được bóng dáng của nàng.

Chỉ cần nghĩ đến nàng đang tức giận, Quân Chấn Tiêu liền đoán rằng có thể nàng không muốn để hần tìm được, cho nên mới không trở về phòng, mà tránh ở một góc nào đó, cả người ướt đầm phát run, thậm chí ủy khuất rơi nước mắt.

Hình ảnh vừa đoán trong đầu làm lòng Quân Chấn Tiêu lại lo lắng thêm vài phần.

Hần rời khỏi phòng, ở khắp mọi nơi trong “Lãnh Diễm Bảo” tìm kiếm, lại thủy chung không hề thấy bóng dáng nàng, cuối cùng đành phải lần nữa trở về lầu các mà nàng đang ở, nhưng vẫn không phát hiện được bóng dáng nàng.

Hần bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, hảo hảo suy nghĩ xem nàng có thể ở nơi nào, mà lúc này rốt cục hần mới nhớ ra mình vẫn chưa tìm ở bể nước nhỏ.

Nàng không phải thật sự trốn ở bên trong thương tâm khóc chứ?

Quân Chấn Tiêu nhăn mặt nhăn mày, đi đến trước cửa trúc.

“Tịnh Tuyết? Tịnh Tuyết?”

Hần liên tục gọi vài tiếng, lại không nghe thấy nửa lời đáp lại.

Nếu nàng đang ở bên trong tắm rửa, hần là sẽ mở miệng trả lời? Nhưng mà hần lại không hề nghe thấy tiếng vang gì.

Nàng thật sự không ở bên trong, hay là nàng vẫn còn đang tức giận, cho nên cố ý không hé răng, không hy vọng bị hần tìm được?

Cảm xúc lo lắng khiến cho Quân Chấn Tiêu không nghĩ thêm gì nữa, lập tức đẩy cửa gỗ ra đi vào, không thể ngờ được lại nhìn thấy tiểu mỹ nhân đang mê man ở trong ao.

Nước ao trong suốt kia hoàn toàn không có hiệu quả che lấp, thân thể trần như nhộng thoáng chốc hiện ra ở trước mắt hần, hình ảnh tốt đẹp kia khiến hần không thể dời mắt, trong cơ thể như đang dấy lên một ngọn lửa dục vọng.

Đúng lúc này, thiên hạ đang ngủ say rốt cục đã tỉnh lại, đầu nàng hỗn loạn, cũng không hề phát hiện ra bên cạnh có thêm một người.

“Ngô..... Tại sao có thể ngủ như vậy.....” Nàng lẩm bẩm nói, nhẹ nhàng mở đôi mắt vẫn còn nhập nhèm ra, biết bản thân nên đi lên.

Nhưng mà, có lẽ vì ngâm mình trong nước ấm quá lâu, nàng mới vừa đứng dậy, một cảm giác choáng váng mãnh liệt bỗng dưng đánh úp lại, khiến cho trước mắt nàng đột nhiên lâm vào một mảnh tối đen, trong nháy mắt cả người cũng mất đi ý thức.

Quân Chấn Tiêu thấy thế quá sợ hãi, bước một bước xa đi qua, đúng lúc trước khi nàng hôn mê ngã xuống đất đem thân thể của nàng ôm vào trong lòng.

Nhìn thiên hạ trong lòng hôn mê bất tỉnh, trên mặt của hắn hiện lên sự lo lắng sâu sắc, lập tức bế nàng từ ngồi chỗ lên, mang ra khỏi bể.

Quân Chấn Tiêu ôm Trình Tịnh Tuyết về lại tấm phòng của nàng, sau đó ôn nhu thay nàng lau thân mình trước, tiếp theo mới đặt nàng lên giường, cũng cẩn thận đắp chăn lại.

Hắn đứng lặng ở bên giường, một cái chớp mắt cũng không chớp ngó nhìn nàng. Thấy nàng òn chưa tỉnh, hắn không khỏi lo lắng thân thủ dò xét trán nàng.

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ bình thường, cũng không nóng bỏng tay, hắn là không nhiệm phải phong hàn, có lẽ là do ở trong nước ấm ngâm mình quá lâu, lại đột nhiên đứng dậy, trong nhất thời mới chống đỡ không được nên hôn mê bất tỉnh mà thôi!

Hắn trầm mặc nhìn dung nhan của nàng, đáy mắt hiện lên tia sáng ôn nhu, vốn dĩ bàn tay đang đặt trên trán nàng, giờ đây lại khẽ vuốt hai gò má của nàng.

Thiên hạ trong cơn hôn mê như là cảm giác được hành động của hắn, không tự giác lấy hai má non mềm cọ xát tay hắn, hành động kia của nàng nhìn giống như một chú mèo con đang làm nũng với chủ nhân, có ý muốn người yêu thương.

Một cảm giác động tâm phát sinh khiến cho Quân Chấn Tiêu nhịn không được cúi đầu hôn môi nàng, xúc cảm non mềm kia làm cho hắn không thể kiềm chế, nhẹ nhàng duyên hôn.

Sự “quấy rầy” như vậy, rốt cục khiến cho thiên hạ đang hôn mê tỉnh lại, nhưng mà hơi thở nóng rực của hắn cùng nụ hôn khẽ triển miên, làm cho ý thức của nàng còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, lập tức lại lâm vào một mảnh hỗn độn.

Trình Tịnh Tuyết một bên đón nhận nụ hôn của hắn, một bên không tự giác vươn tay ôm cổ hắn, thậm chí theo bản năng đáp lại nụ hôn của hắn.

Phản ứng ngọt ngào này khiến cho Quân Chấn Tiêu không tự chủ được càng hôn sâu sắc hơn, mà ngay lúc hai người hôn nhiệt liệt, cái chân vốn dĩ đang ở trên người nàng lại dần dần bị rơi xuống.

Đột nhiên cảm giác trên thân mát mát, rốt cục khiến cho Trình Tịnh Tuyết hơi thanh tỉnh chút chút, nhưng lại không khỏi ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn không rõ đã xảy ra chuyện gì?

Nàng không phải đang ngâm mình trong ao nước ấm áp vì quá thoải mái mà ngủ quên sao? Tại sao giờ đây lại nằm ở trên giường, hơn nữa..... Cả người còn trần trụi cùng Quân Chấn Tiêu ôm nhau hôn môi?!

Oanh một tiếng, khuôn mặt phấn nộn của nàng nháy mắt thiêu hồng, vừa thẹn lại quẫn nhanh chóng kéo chăn, che khuất thân thể trần trụi của mình.

Quân Chấn Tiêu nhìn nàng, cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, dù sao nàng vừa mới hôn mê trong chốc lát, hắn không khỏi vẫn có chút lo lắng cho tình trạng của nàng.

“Nàng có khỏe không?”

Ngữ khí tràn ngập quan tâm kia khiến cho tim Trình Tịnh Tuyết đập nhanh hơn một chút, nhưng mà chỉ cần nhớ đến hai ngày nay hắn bỏ mặc mình, nàng lại không tự giác dờ dỗi cái miệng.

“Chàng tới đây làm gì? Cần gì để ý đến ta? Chàng cứ tiếp tục bỏ mặc không cần quan tâm ta làm gì!” Nàng tức giận la hét, tuy là lời oán giận, nhưng vẻ mặt cùng ngữ khí này quả thực không khác gì làm nũng.

“Ta không phải cố ý bỏ mặc nàng, mà vì lần này ta đến Hàng Châu so với dự định đã vượt quá vài ngày, cho nên khi trở về còn có rất nhiều việc phải lập tức xử lý.”

Nghe hắn giải thích xong Trình Tịnh Tuyết mới nghĩ đến hắn thân là bảo chủ “Lãnh Diễm Bảo”, quả thực có rất nhiều việc phải giải quyết, thật sự không thể trách hắn.

Được rồi, chuyện hắn bỏ mặc nàng, nàng có thể coi như là do bản thân mình quá muốn gặp hắn, nhưng mà chuyện Quân Ngưng Nhi vừa rồi nàng khó có thể bỏ qua.

“Chàng không đi chiếu cố muội muội của chàng, chạy tới nơi này làm cái gì?” Nàng giận dỗi nói.

“Ta biết vừa rồi chỉ là hiểu lầm, đã để cho nàng phải chịu ủy khuất. Ngưng Nhi cũng đã biết sai lầm rồi, muội ấy sẽ hướng nàng xin lỗi, đừng giận nữa, được không?” Ngữ khí hần thành khẩn nói.

Trình Tịnh Tuyết cũng không phải nữ tử chuyên để ý không bỏ qua cho người khác, nghe hần nói như vậy, tức giận của nàng trong nhất thời đã tiêu mất một nửa, mà một nửa còn lại kia cũng bị ánh mắt nóng rực chuyên chú của hần nhanh chóng đuổi đi.

Ánh mắt hai người giao nhau nhiệt liệt làm cho tim nàng đập rất nhanh, hồi tưởng lại những hành động thân mật hai người từng có với nhau.

Trình Tịnh Tuyết không thể khống chế mặt đỏ tim đập, miệng khô lưỡi khô, bởi vậy phản xạ định dùng lưỡi liếm liếm môi, mà hành động này ở trong mắt Quân Chấn Tiêu, giống như là sự khiêu khích khó có thể kháng cự.

Trong phút chốc hần cúi đầu, lại lần nữa hôn môi nàng.

Trình Tịnh Tuyết không có nửa điểm kháng cự, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ hôn môi, hơn nữa nàng cũng biết bản thân yêu hần, nếu còn giãy dụa phản kháng, không khỏi có vẻ quá mức làm bộ sao.

Nàng nhắm hai mắt lại, đón nhận nụ hôn của hần, thậm chí dưới sự trêu chọc của hần, lưỡi dính hương của nàng còn cùng đầu lưỡi hần ôn tồn giao triền, dùng lửa nóng của bản thân hôn môi lẫn nhau.

Theo nụ hôn này càng lúc càng xâm nhập, càng lúc càng cuồng dã, lửa nóng dục vọng trong cơ thể Quân Chấn Tiêu cũng mãnh liệt thiêu đốt, càng không thể vãn hồi.

Hần xóc chấn lên, khiến cho thân mình trần trụi của nàng không hề che lấp hiện ra ở trước mắt, sử dụng ánh mắt nóng rực như lửa cứa bái thân thể xinh đẹp của nàng.

Dưới ánh nhìn chăm chú nóng như lửa của hần, Trình Tịnh Tuyết thẹn thùng cực kỳ, nhịn không được vươn hai tay vây quanh thân thể mình, che lấp đi phong nhũ trần trụi.

Quân Chấn Tiêu cũng không định để cho nàng che lấp đi phong nhũ xinh đẹp kia, hần cầm cổ tay mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng lại kiên định đem hai tay nàng đang che lấp kéo ra.

Trình Tịnh Tuyết xấu hổ muốn mở miệng kháng nghị, nhưng hần đã cúi đầu, hôn nụ hoa trước ngực phần nộn của nàng, thậm chí phiến tình lấy đầu lưỡi đảo quanh đầu vú nàng.

“Chàng..... A..... A.....” Thân thể của nàng không thể khống chế run rẩy, vốn dĩ muốn mở miệng kháng nghị, nhưng toàn bộ lại biến thành tiếng kêu yêu kiều kích tình khó nhịn.

Thanh âm tuyệt vời kia, nghe vào trong tai Quân Chấn Tiêu phảng phất như có hiệu quả cổ vũ, khiến cho hần càng dùng phương thức kích tình dục hôn, làm cho nụ hoa phần nộn kia ở trong miệng hần cứng lên.

Đại chương của hần đầu tiên là ôn nhu vuốt ở vòng eo mảnh khảnh của nàng, cảm thụ cẩn thận da thịt mềm mại đến mức không thể diễn tả được của nàng, trong chốc lát sau mới chậm rãi dao động về phía trước, ở ngay bụng nàng lại âu yếm trong chốc lát, cuối cùng mới chậm rãi hướng về giữa hai chân nàng tìm kiếm chỗ tối tư mật.....

Khi ngón tay thô ráp của hần nhẹ thoáng chạm vào nụ hoa mềm mại giữa hai chân nàng, thân mình Trình Tịnh Tuyết bỗng dưng xảy ra một trận chấn động kịch liệt, đồng thời cũng cảm thấy áp lực không chịu được phát ra thở gấp.

Nàng phản ứng mãnh liệt khiến cho dục vọng trong cơ thể Quân Chấn Tiêu càng thêm mãnh liệt, không chỉ tiếp tục âu yếm giữa hai chân mảnh mai của nàng, thậm chí còn dần dần gia tăng tốc độ, tăng thêm lực đạo.

Trình Tịnh Tuyết vừa thẹn lại hoảng hốt lớn mắt, không nghĩ tới hần lại dùng phương pháp tà ác như vậy vuốt ve nàng. Nàng thẹn thùng muốn né tránh, nhưng hần lại tiếp tục đem chân nhỏ nhắn của nàng mở rộng thêm.

“Đừng như vậy.....” Về mặt nàng đỏ bừng kháng nghị.

“Thoải mái một chút, Tịnh Tuyết, ta chỉ là muốn khiến cho nàng thoải mái.”

Trình Tịnh Tuyết bất lực cắn môi, dưới sự dằn dũa của hắn, nàng chỉ có thể đè nén cảm xúc thẹn thùng xuống, tiếp tục tùy ý hắn làm càn rỡ về chơi đùa.

Theo hành động khiêu tình của hắn, trong phút chốc khó có thể dùng ngôn từ nào để diễn tả khoái cảm tựa như sóng triều bàn đánh úp lại, khiến cho thân thể của nàng không ngừng nóng lên, thanh âm yêu kiều cũng hoàn toàn không thể kềm chế.

Quân Chấn Tiêu một bên âu yếm nơi mẫn cảm nhất của nàng, một bên nhìn chăm chăm phản ứng của nàng, thần thái nàng động tình thoát nhìn đẹp quá, giống như một đóa Hoa nhĩ kiều mỹ, đặt ở trước mắt hắn.

Khi thần thái yêu kiều của nàng càng lúc càng không thể kềm chế, thì nơi riêng tư dưới thân nàng cũng không ngừng tiết ra mật dịch làm ướt đầm cả tay hắn, ngón tay dài của hắn cũng thuận thể tham nhập vào bên trong hoa kính của nàng, nhẹ nhàng gia tăng thêm lực đạo.

“Ân..... A a.....”

Trình Tịnh Tuyết không khống chế được phe phẩy đầu, tuy rằng hành động của hắn làm cho nàng thẹn thùng cực kỳ, nhưng nàng lại không có cách nào làm ra kháng nghị hoặc phản kháng gì.

Giờ này khắc này, nàng căn bản không thể hỏi gì, chỉ có thể gắt gao ôm thân hình to lớn của hắn, ở trong lòng hắn vì hắn hoàn toàn thả lỏng chính mình, tùy ý hắn muốn làm gì thì làm.

Ngay khi Trình Tịnh Tuyết nghĩ rằng mình sắp bị ngón tay hắn không ngừng đưa đẩy đến mức nhanh chóng bức điên, cuối cùng hắn mới từ trong thân thể nàng rời khỏi, nhưng mà ngay lúc đó lại xuất hiện một cổ cảm giác khó chịu không hiểu được.

Quân Chấn Tiêu rời khỏi nàng trong chốc lát, nhanh chóng thoát li quần áo chính mình, sau đó lại lần nữa trở lại bên cạnh thân thể nàng.

Khi thân thể trần trụi của hai người rốt cục ở cùng một nơi, cảm giác da thịt tiếp xúc vô cùng thân thiết với nhau làm cho hai người cùng phát ra tiếng thở dài thoải mái.

Đại chưởng của Quân Chấn Tiêu lại lần nữa xoa nắn trước ngực rất tròn của nàng, đầu ngón tay khiêu khích làm nụ hoa nàng cứng lên, mà hắn cũng lần nữa hôn lấy đôi môi nhỏ nhắn của nàng.

Dưới lửa nóng của việc hôn môi cùng âu yếm, Trình Tịnh Tuyết lại lần nữa bị cuốn vào bên trong gió lốc ý loạn tình mê, trong cơ thể có cổ cảm giác trống rỗng khó chịu không ngừng khuếch trương, khiến cho nàng khó chịu cực kỳ.

Nàng ôm sát hắn, kim lòng không đậu cong người lên, không nói gì khẩn cầu hắn ừm, trực giác cho nàng biết chỉ có hắn mới có thể xóa đi sự khó chịu bên trong cơ thể nàng.

Quân Chấn Tiêu đương nhiên hiểu được thân thể nàng phát ra tin tức, hắn tách hai chân nàng ra, đem dục vọng đã sớm bùng bùng phần chấn để ở cửa vào hoa kính ôn nhuận của nàng.

Bởi vì biết đây là lần đầu tiên của nàng, hắn miễn cưỡng thả chậm tốc độ bản thân, thân thể chậm rãi di chuyển vào, gắng gượng đem dục vọng chậm rãi đẩy nhanh vào sâu bên trong hoa kính nàng.

“A ”

Cảm giác đau đớn làm cho cả người Trình Tịnh Tuyết cứng ngắc, hai tay của nàng gắt gao kéo sát lấy thân mình hắn, khẩn trương ngừng lại hô hấp, không biết nên làm thế nào cho phải.

Quân Chấn Tiêu thương tiếc khi thấy nàng đau đớn, lại biết đây là quá trình tất yếu phải có, hắn chỉ có thể dùng một nụ hôn triền miên giúp nàng dời đi lực chú ý, cùng lúc khi nàng bị hôn đến ý loạn tình mê, dục vọng lại lần nữa xâm nhập, xuyên thẳng qua lớp màng bảo vệ bên trong hoa kính nàng.

“A đau quá ”

Đau đớn kịch liệt khó có thể tin làm cho Trình Tịnh Tuyết khóc thành tiếng, nàng muốn giãy dụa, muốn né ra, nhưng lại bị Quân Chấn Tiêu nhanh chóng ôm vào trong lòng.

“Thực xin lỗi, Tịnh Tuyết, kiên nhẫn một chút, đợi chút nữa sẽ không đau.”

Quân Chấn Tiêu một bên đỡ nàng, một bên ở trên mặt nàng hôn khắp nơi, đồng thời lấy một tay, ôn nhu ở xung quanh thân thể nàng dao động âu yếm, cố gắng dời đi lực chú ý của nàng.

Chỉ chốc lát sau, đau đớn đáng sợ dần dần thối lui, mà nụ hôn cùng sự âu yếm của hắn rất nhanh khiến cho nàng lại lần nữa lâm vào trong ý loạn tình mê.

Khi Quân Chấn Tiêu nghe thấy nàng lại lần nữa phát ra âm thanh yêu kiều khó nhịn, mà phần hông của nàng cũng không tự giác nhẹ nhàng nâng lên, hắn liền biết nàng đã thích ứng sự tồn tại của hắn.

Hắn bắt đầu ở trong hoa kính nàng chậm rãi di động, mà nàng cũng lập tức phát ra tiếng rên rỉ vui thích.

“Còn đau không?” Hắn một bên thông thả đưa đẩy, một bên quan tâm hỏi.

Trình Tịnh Tuyết đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Đã không còn đau.....”

Nghe thấy nàng trả lời, Quân Chấn Tiêu không còn bất cứ cố kị gì nữa, hắn nhanh chóng ôm lấy thân thể nàng, bắt đầu ở trong hoa kính nàng nhanh chóng tiến lên, một lần lại một lần xâm nhập, lần sau so với lần trước càng cuồng dã hơn.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, Trình Tịnh Tuyết đỏ mề hôi đầm đìa, thở gấp không thôi, chìm đắm thật sâu trong khoái cảm xác thịt khiến ắt hoa tâm thần mê muội, đến khi cảm giác vui thích đạt đến đỉnh điểm, bọn họ cùng phát ra tiếng kêu yêu kiều mừng như điên và gào thét.....

Kích tình qua đi, thể lực Trình Tịnh Tuyết hầu như hao hết, ở trong lòng của hắn buồn ngủ, mà Quân Chấn Tiêu lại luyến tiếc buông nàng ra, vẫn vô cùng thân thiết ôm lấy nàng.

Thấy vẻ mặt nàng kiệt sức, hắn yêu thương cúi đầu hôn hai mí mắt đang ngày càng nặng của nàng.

“Mệt rồi thì hãy ngủ đi.” Hắn thấp giọng nói.

Trình Tịnh Tuyết đã mệt sắp chết rồi mơ hồ nắm bắt cái gì, sau đó ở thật sâu trong lòng hắn nặng nề ngủ.

Quân Chấn Tiêu ôm lấy nàng, kéo chăn che đi thân thể hai người, cũng theo nàng nhắm hai mắt lại.

Vốn dĩ hắn chỉ định bồi nàng ngủ một chút mà thôi, nhưng có lẽ là cảm giác ôm lấy nàng rất thoải mái, quá vẹn toàn ấm áp, khiến cho người ta rất an tâm, kết quả hắn cũng theo nàng nặng nề ngủ đi.....

Sáng sớm hôm sau, Trình Tịnh Tuyết ở trong nắng sớm ôn nhu tỉnh lại.

Nàng vừa mở ra hai mắt, cảnh tượng đầu tiên ánh vào mi mắt chính là nàng đồng giường cộng chằm với Quân Chấn Tiêu, nàng giật mình lập tức hồi tưởng lại tất cả mọi việc đêm qua.

Thoáng chốc, một cỗ cảm xúc phức tạp nảy lên trong lòng có chút thẹn thùng, có chút vui mừng, lại có càng nhiều cảm xúc không xác định cùng xuất hiện.

Cảm xúc lo được lo mất, lại lần nữa hung hăng siết chặt trái tim Trình Tịnh Tuyết.

Hiện tại nàng đã là người của hắn, thể xác và tinh thần chỉ thuộc về một mình hắn, nhưng mà hắn thì sao? Trong lòng hắn rốt cuộc nàng giữ vị trí gì?

Tuy rằng nàng tin tưởng hắn tuyệt đối không phải người ác ôn chuyên đùa bỡn tình cảm của nữ nhân, nhưng mà nàng vẫn chưa từng nghe hắn chính mồm hứa hẹn qua cái gì, điều đó vẫn khiến cho lòng của nàng tồn tại một tia bất an.

Nàng thoáng nhíu nhẹ mày, yên lặng ngó nhìn mặt Quân Chấn Tiêu.

Vốn dĩ nàng vẫn còn đắm chìm bên trong cảm xúc phiền nã cùng bất an, nhưng mà nhìn nhìn, ánh mắt của nàng dần dần trở nên mê luyến, tầm mắt ôn nhu ở trên khuôn mặt tuấn tú của hắn di chuyển, cuối cùng dừng lại trên môi hắn.

Một cảm giác động tâm phát sinh lập tức nảy lên trong lòng, thừa dịp Quân Chấn Tiêu còn chưa tỉnh lại, nàng lặng lẽ tiến lên, nhẹ nhàng hôn lên phiến môi của hắn.

Vốn dĩ nàng chỉ định hôn trộm một chút mà thôi, không thể ngờ được khi đang muốn thối lui, hần lại xoay người một cái, thân mình to lớn thoáng chốc ngăn chặn nàng, đem lưng nàng nằm lại trên giường vẫy vào trong ngực hần ngay lúc đó.

Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ thấy hần chẳng những đã tỉnh lại, ngay cả chớp mắt một cái cũng không chớp cứ như vậy ngóng nhìn nàng, khiến cho hai gò má của nàng lập tức đỏ ửng, có loại cảm giác xấu hổ khi làm chuyện xấu bị tóm gáy.

Quân Chấn Tiêu vừa thức tỉnh, vẻ mặt đầy gợi cảm kia làm cho nàng hầu như đã quên đi hô hấp, ngay cả tốc độ tim đập cũng không khống chế được đập nhanh hơn trước.

Quân Chấn Tiêu giơ lên khoe miệng, nhìn tiểu nữ nhân đỏ mặt dưới thân.

“Ta thích nàng đánh lén.” Hần mỉm cười nói nhỏ, tiếng nói do vừa thức tỉnh mà khàn khàn.

Như là muốn cấp cho nàng một cái thưởng, hần cúi đầu, triển miên hôn lấy môi nàng.

Nụ hôn ôn tồn này, làm cho bọn họ đồng thời nhớ lại ký ức về đêm triển miên hôm qua, cũng khiến cho thân mình cả hai đồng thời nóng lên, khát vọng được kết hợp càng tiến thêm một bước.

Nhưng Quân Chấn Tiêu cũng không vội vã lập tức giữ lấy nàng, khi nụ hôn của hần rời khỏi môi đỏ mọng thì lập tức dừng ở vành tai tinh xảo khéo léo của nàng, nhẹ nhàng mà duyên hôn.

Hơi thở hần nóng rực lập tức tạo nên một trận khoái cảm tê dại mãnh liệt, khiến cho thân mình Trình Tịnh Tuyết run rẩy, nhẹn không được phát ra hờn dỗi kháng nghị.

“Rất ngứa..... Đừng như vậy.....”

Quân Chấn Tiêu cúi đầu cười, bị phản ứng mãnh cảm của nàng lấy lòng, nhưng mà hần cũng không định dễ dàng buông tha nàng như vậy, vẫn tiếp tục duyên hôn vành tai khéo léo của nàng.

Trình Tịnh Tuyết chịu không nổi kích thích như vậy, nàng muốn né tránh, lại trốn không thoát.

Dưới sự phiền tình duyên hôn của hần, nàng càng lúc càng thở dốc dồn dập, một cổ cảm giác tình triền tràn ra đang hướng về phía dưới thân nàng mà di chuyển.....

Quân Chấn Tiêu lại hôn nàng trong chốc lát, sau đó lửa nóng trên môi mới dời về phía gáy của nàng

Hần ở trên da thịt tuyết trắng của nàng để lại một cái lại một cái ấn ký kích tình thuộc về hần, sau đó mới chậm rãi đi xuống, hôn ở trên bộ ngực sữa rất tròn cùng đỉnh nụ hoa hồng hồng của nàng, không quên nhớ lại tư vị chúng có bao nhiêu ngọt.

Dưới sự trêu chọc của hần, tình dục Trình Tịnh Tuyết rất nhanh đã hoàn toàn bị khơi mào. Hai tay nàng ôm chặt hần, thân mình nóng lên nâng về phía hần, khát vọng muốn hần thật sự giữ lấy.

Quân Chấn Tiêu cảm nhận được khát vọng của nàng, hần tách hai chân nàng ra, dục vọng căng cứng thật lớn của hần đang ở cửa vào hoa kính nàng ma sát, nhưng lại không lập tức tiến vào.

Trình Tịnh Tuyết phát ra kháng nghị thất bại, thậm chí nhẹn không được lấy tay đánh nhẹ vào trong ngực trần trụi của hần một cái, kháng nghị hần cố ý tra tấn nàng, không cho nàng thỏa mãn.

“Đừng nóng vội, ta không phải đang đến đây sao?”

Quân Chấn Tiêu hạ thấp thanh âm, động thân một cái, dục vọng căng cứng lập tức đi vào bên trong hoa kính ẩm ướt nóng bỏng tuyệt vời, làm cho Trình Tịnh Tuyết phát ra ngâm nga kiều mỹ.

Giữa lúc đang cuồng dã tiến lên, Quân Chấn Tiêu bỗng nhiên ôm nàng xoay người một cái, vị trí hai người nháy mắt trao đổi, biến thành nàng ngồi ở trên người của hần.

Tư thế như vậy khiến cho Trình Tịnh Tuyết vừa thẹn thùng, vừa vô thố, không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, nhưng Quân Chấn Tiêu cũng không để cho nàng cảm thấy phức tạp quá lâu.

Đại chương của hần đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, nâng lên sau đó hạ xuống sát nhập vào hoa kính nàng, một lần lại một lần va chạm vào chỗ sâu nhất bên trong hoa tâm.

“A.....”

Trình Tịnh Tuyết ngửa cổ, phát ra một tiếng thở dốc kiêu my.

Dưới sự không ngừng tiến lên của hân, nàng theo bản năng cũng nâng lên thân mình, phối hợp tiết tấu của hân, thậm chí không thể khống chế đẩy nhanh tốc độ hơn.

Loại khoái cảm tận tình rong ruổi này, hoàn toàn khiến cho nàng mê huyễn, cũng làm cho nàng đẹp hết tất cả rụt rè, phóng túng dâng đưa thân mình, mà bộ ngực sữa đầy đà cũng theo động tác của nàng mà lắc lư, hình thành một ộ cảnh trí xinh đẹp mất hồn.

Sau một trận cuồng dã luật động, hoa kính Trình Tịnh Tuyết bỗng dừng truyền đến một trận co rút kịch liệt, đạt tới cao trào mừng như điên.

Thấy thân mình nàng kiêu nhuỷ vô lực, Quân Chấn Tiêu đơn giản để thân mình nàng cong lại, làm cho nàng nửa quỳ nửa ghé vào trước người hân.

“Chàng..... Muốn làm cái gì?” Trình Tịnh Tuyết thở dốc hỏi.

“Nàng nói đi?”

“Ta không biết..... A a.....”

Nàng mới trả lời đến một nửa, Quân Chấn Tiêu lại đột nhiên từ phía sau cường hân đẩy vào trong thân thể của nàng, hơn nữa lập tức triển khai động tác tiến lên.

Cuồng dã luật động, mạnh mẽ giữ lấy, khiến cho cả người Trình Tịnh Tuyết lâm vào bên trong sự điên cuồng, khiến nàng lại một lần nữa đắm chìm bên trong cảm giác mất hồn mừng như điên, hân rốt cục cũng đạt tới sự thỏa mãn cuối cùng.

Quân Chấn Tiêu hôn nàng, nhìn nàng mềm mại rúc vào trong lòng mình, trong lòng hân thoáng chốc nảy lên một cỗ cảm giác thỏa mãn cùng kiên định khó có thể diễn tả bằng lời.

Chính là nàng, trong lòng hân thực xác định, đã biết là nàng thì không thể không cưới.

“Tịnh Tuyết.” Hân mở miệng nhẹ gọi.

“Ân?” Thanh âm Trình Tịnh Tuyết nhẹ nhàng yêu kiều đáp lại.

“Cha và nương ta dự tính hôm nay sẽ trở về Lãnh Diễm Bảo , chờ bọn họ trở về, sau đó ta ”

Lời Quân Chấn Tiêu vừa mới nói đến một nửa, ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to

“Chấn Tiêu? Chấn Tiêu?”

Vừa nghe thấy thanh âm, hai người trên giường đều giật mình, nhất là Trình Tịnh Tuyết, nàng kinh ngạc nhìn Quân Chấn Tiêu, không nói gì ánh mắt lại chứa ý hỏi đó là người nào.

Quân Chấn Tiêu theo tiếng nói quen thuộc kia, lập tức nhận ra thân phận đối phương.

“Đó là nương ta, không thể ngờ được bọn họ vừa mới sáng sớm đã trở lại.” Hân mở miệng trả lời, vẻ mặt lại lộ ra một tia nghi hoặc, không rõ nương làm sao có thể đến nơi này để tìm hân?

Thắc mắc thì thắc mắc, hân vẫn lập tức rời giường mặc lại quần áo, mà Trình Tịnh Tuyết cũng nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào xiêm y, trong lòng đối với việc sắp gặp mặt cha mẹ hân không khỏi cảm thấy một tia khẩn trương cùng không yên, bỗng dưng có loại cảm giác xấu hổ như con dâu sắp ra mắt cha mẹ chồng.

Hy vọng cha mẹ hân sẽ thích nàng Từ đáy lòng Trình Tịnh Tuyết chờ đợi.

7. Chương 7

Chờ hai người mặc quần áo xong, sau đó Quân Chấn Tiêu ra mở cửa phòng, dẫn đầu đi ra ngoài, Trình Tịnh Tuyết khẩn trương không yên lập tức theo ở phía sau hân.

Ngoài lầu các, Quân Lập Dương cùng Lương Nhạn Tư sóng vai đứng, vừa nhìn thấy con cùng một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp xa lạ từ trong phòng đi ra, sắc mặt bọn họ đều có chút cổ quái.

Trái với thái độ không được tự nhiên của cha mẹ, thái độ Quân Chấn Tiêu lại có vẻ tự nhiên hơn.

“Cha, nương, hai người vừa trở về sao?”

“Đúng vậy.” Quân Lập Dương nói: “Vốn phải đến giữa trưa mới có thể về tới, nhưng mà nương con ở trên đường mua điểm tâm vẫn còn nóng hằm hập giúp các con, muốn nhanh chóng mang về cho các con, không thể ngờ được vừa mới về đến lại nghe nói.....”

Quân Lập Dương muốn nói lại thôi, nhưng Lương Nhạn Tư ở bên cạnh đã thiếu kiên nhẫn.

“Chúng ta vừa về đến, chợt nghe tổng quản nói người đã hủy bỏ hôn ước với Tiêu gia, nhưng lại dẫn theo một nữ nhân trở về?” Lương Nhạn Tư nói xong, ánh mắt lạnh lùng hướng về Trình Tịnh Tuyết phía sau con liếc nhanh.

Đối với hôn ước cùng Tiêu gia, hai vợ chồng bọn họ trong lòng tràn đầy chờ mong, làm thế nào cũng không thể ngờ sau một chuyến du lịch trở về, tất cả khăn trương trở thành vô nghĩa.

Con chẳng những thẳng thắn giải trừ hôn ước với Tiêu gia, thậm chí còn dẫn theo một nữ nhân trở về “Lãnh Diễm Bảo”.

Vốn dĩ chuyện mời người lạ về nhà làm khách cũng không phải điều đáng ngạc nhiên gì, nhưng vấn đề là, sau khi bọn họ trở về “Lãnh Diễm Bảo”, lại phát hiện con không ở trong tấm phòng của hắc!

Sau vẫn là do tổng quản nói lại, tối hôm qua con từng vội vã ở khắp nơi tìm Trình Tịnh Tuyết, cuối cùng hình như vào trong phòng của nàng, mà mãi cho đến buổi sáng hôm nay tổng quản cũng chưa từng gặp lại bóng dáng hai người bọn họ.

Lời nói này, mơ hồ ám chỉ con rất có thể đã ở trong phòng Trình Tịnh Tuyết qua đêm, vốn dĩ bọn họ còn bán tín bán nghi, dù sao con cũng chưa từng cùng nữ nhân nào làm điều “xằng bậy” qua, không thể ngờ được mọi chuyện lại là sự thật!

Nhìn dấu hiệu này, xem ra nữ nhân này rất có thể chính là nguyên nhân tạo thành việc con cố ý cùng Tiêu gia giải trừ hôn ước, mà điều đó làm cho hai vợ chồng bọn họ nghĩ rằng Trình Tịnh Tuyết có chủ ý phá hỏng mọi chuyện từ trước, cho rằng nàng là nữ nhân bụng dạ khó lường cố ý câu dẫn con, có ý định phá hư hôn ước của hắc cùng với Tiêu Nhã Vân!

Quân Chấn Tiêu gật gật đầu, nói: “ Con quả thực đã giải trừ hôn ước với Tiêu gia, về phần Tịnh Tuyết, nàng vốn dĩ cũng ở tại Hàng Châu, vì trong nhà bất hạnh phát sinh biến cố, con chịu sự phò thác của cha nàng nhận lời chiếu cố nàng, cho nên đem nàng mang về Lãnh Diễm Bảo ở lại một thời gian.”

“Hừ, chiếu cố của người..... Còn chiếu cố thực là chu đáo !” Lương Nhạn Tư hừ lạnh. “Mặc kệ thế nào, ta không cho phép người tự tiện giải trừ hôn ước với Tiêu gia!”

Vợ chồng Tiêu thị từng cứu nàng cùng phu quân một mạng, đối với bọn họ có ân tình, trừ lần đó ra, hai người cùng vợ chồng họ trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, tạo nên tình bằng hữu rất tốt, nếu có thể thuận lợi kết làm thân gia, điều đó còn gì bằng.

“Con không thương Tiêu cô nương, nàng cũng không yêu con, cần gì phải khẳng định muốn kết làm vợ chồng?” Về mặt Quân Chấn Tiêu thật sự nói: “Người con yêu là Tịnh Tuyết, con muốn cưới nàng làm vợ.”

Trình Tịnh Tuyết vốn dĩ còn bối vì thái độ của Lương Nhạn Tư mà cảm thấy khổ sở, giờ phút này nghe Quân Chấn Tiêu tuyên bố xong, trong lòng nàng không khỏi cảm động cực kỳ.

Tuy rằng trường hợp hiện tại có chút xấu hổ, nhưng mà có lời nói này của hắc, nàng có thể xem như đã có được liều thuốc an thần, nỗi bất an trong lòng cũng không tiếp tục phát sinh.

Đang lúc Trình Tịnh Tuyết đối với tương lai của nàng cùng Quân Chấn Tiêu cảm thấy lạc quan, lại nghe thấy Lương Nhạn Tư dùng ngữ khí chém đinh chặt sắt nói

“Ta phản đối!”

“Vì sao lại phản đối?” Quân Chấn Tiêu nhíu mày hỏi.

“Lãnh Diễm Bảo chúng ta tốt xấu gì cũng có được thanh danh lan xa, cho dù con không cưới một nữ tử môn đăng hộ đối, thì ít nhất cũng phải biết quy củ, thanh bạch trong sạch!”

Lời nói này của Lương Nhạn Tư giống như là đang trào phúng ám chỉ Trình Tịnh Tuyết là một nữ tử có đức hạnh xấu, thân phận không rõ ràng, điều này khiến cho sắc mặt Trình Tịnh Tuyết tái nhợt một trận.

Trong lòng nàng vừa vội, lại vừa khổ sở, nhưng không biết nên thay bản thân cãi lại như thế nào, dù sao nàng đã cùng Quân Chấn Tiêu có quan hệ xác thịt trước khi thành thân, đây là sự thật không thể phủ nhận.

Quân Chấn Tiêu không đành lòng thấy nàng bị trách móc nặng nề, lên tiếng nói: “Tịnh Tuyết vốn là chi nữ của một thủ phủ ở Hàng Châu, nàng có tâm tính ôn nhu lại thiện lương, không phải nữ tử có đức hạnh xấu, thân phận không rõ ràng.”

“Một khi đã như vậy, vậy tại sao nàng có thể với người..... Tóm lại, ta tuyệt đối không thể nhận một nữ tử có hành vi không thể kiềm chế làm con dâu của Quân gia! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Lãnh Diễm Bảo chúng ta còn mặt mũi nào đối diện với người bên ngoài nữa?” Lương Nhạn Tư tức giận, càng nói càng kích động.

“Tịnh Tuyết không phải nữ tử có hành vi không biết kiềm chế, tất cả đều do con kìm lòng không đậu tạo thành, là lỗi của con. Nói tóm lại, con không thể không cưới Tịnh Tuyết.” Quân Chấn Tiêu đem tất cả chỉ trích ném xuống dưới, chính là vì không đành lòng để Trình Tịnh Tuyết bị nửa điểm hiểu lầm.

“Người..... Người.....”

Lương Nhạn Tư thở hổn hển dậm chân, không thể ngờ được con lại vì một nữ tử mà lòng nàng nhận định có hành vi không biết kiềm chế đi chống đối với nàng.

Nàng giận đến mức công tâm, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng mãnh liệt đánh úp lại, làm cho trước mắt nàng tối đen, hai chân mềm nhũn, bỗng đứng té xỉu.

Việc xảy ra ngoài ý muốn quá bất ngờ làm tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi.

Quân Lập Dương nhanh chóng ôm lấy ái thê, dùng ánh mắt chỉ trích trừng mắt nhìn con cùng Trình Tịnh Tuyết liếc mắt một cái.

“Mau mời đại phu!”

Thanh âm Quân Lập Dương quát mắng, nhanh chóng ôm thê tử âu yếm trở về phòng.

Quân Chấn Tiêu nhăn lại mày rậm, tuy rằng hắn muốn lưu lại trấn an cảm xúc cho Trình Tịnh Tuyết, nhưng nương lại vì bọn họ mà tức giận đến hôn mê, hắn cũng không thể mặc kệ.

“Tịnh Tuyết, ta đi xem tình hình như thế nào một chút.” Về mặt hắn ấy này nói.

Trình Tịnh Tuyết gật gật đầu, nàng thiện lương người am hiểu ý người, thậm chí còn thúc giục nói: “Chàng đi nhanh đi, không cần lo lắng cho ta, ta không sao.”

Quân Chấn Tiêu cảm động ôm nàng một chút, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cả nhà bọn họ rời đi, Trình Tịnh Tuyết cô đơn đứng lặng tại chỗ, trong đầu hồi tưởng lại thái độ Lương Nhạn Tư bài xích nàng, cảm thấy như một vật nhọn đâm thẳng vào tim nàng.

Tuy rằng Quân Chấn Tiêu chính miệng nói không thể không cưới nàng, nàng cũng tin tưởng hắn đang nói thật, nhưng mà..... Cuộc hôn nhân này không có được sự chấp nhận của cha mẹ hắn, thật sự có thể tồn tại lâu dài sao?

Rất nhiều lo lắng vất ngang trong đầu, làm cho Trình Tịnh Tuyết nhíu chặt mày.

Đại phu rất nhanh đã được mời đến “Lãnh Diễm Bảo”, trải qua quá trình khám bệnh cẩn thận, xác định Lương Nhạn Tư không có trở ngại gì, chỉ là nhất thời kích động quá độ, mới dẫn đến việc hôn mê.

Nếu đại phu đã nói nường rất nhanh sẽ tỉnh lại, lại có cha canh giữ ở bên cạnh, Quân Chấn Tiêu không cần tiếp tục lo lắng. Giờ phút này, người hấn cần phải quan tâm đó là Trình Tịnh Tuyết.

Hấn nghĩ thái độ vừa rồi của nường, khẳng định đã khiến lòng nàng tổn thương.

Quân Chấn Tiêu lo lắng đến phòng nàng tìm, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt nàng đầy vẻ u sầu thở dài không ngừng.

Vừa nhìn thấy Quân Chấn Tiêu, Trình Tịnh Tuyết miễn cưỡng chấn hưng lại tinh thần, không hy vọng bộ dáng bản thân thoát nhìn như bị đá kích rất lớn.

Nàng nghĩ, đối với việc chỉ trích của cha mẹ, trong lòng hấn hấn cũng không dễ chịu gì, nàng không hy vọng mình lại gia tăng thêm áp lực gì cho hấn.

“Tình hình mẹ chàng có khỏe không?”

“Àn, đại phu đã xem qua, không có trở ngại.”

“Vậy là tốt rồi.” Trình Tịnh Tuyết nhẹ nhõm thở dài một hơi, dù sao nàng cũng không hy vọng nường hấn bởi vì nàng mà tức giận đến mức sinh bệnh, nếu không nàng sẽ rất có lỗi.

Quân Chấn Tiêu ôm nàng, xem thấu mọi phiền não nơi đáy mắt nàng.

“Đừng lo lắng, cha và nường ta chỉ vì đột nhiên biết được tin tức ta giải trừ hôn ước cùng Tiêu gia, phản ứng mới có thể kịch liệt như vậy, dù sao Tiêu gia đã từng cứu bọn họ một mạng, bọn họ không hy vọng tạo thành áy náy gì với Tiêu gia.”

Quân Chấn Tiêu đem việc xảy ra ngoài ý muốn năm đó của cha mẹ nói qua một lần, mà Trình Tịnh Tuyết nghe xong, sau đó cũng sáng tỏ hiểu được vì sao cha mẹ hấn lại hy vọng có thể cùng Tiêu gia kết làm thân gia đến như vậy.

“Tịnh Tuyết, bất luận như thế nào, nàng chỉ cần biết một việc, đó là trong lòng ta chỉ có một mình nàng, cũng chỉ muốn cưới nàng làm vợ.”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng mà gì cả, về phía cha mẹ ta sẽ nghĩ biện pháp, ta nhất định sẽ để bọn họ biết được nàng có bao nhiêu tốt đẹp. Nàng chỉ cần đem tất cả vấn đề giao hết cho ta, việc gì cũng không cần lo lắng.”

Nghe hấn nói xong, trong lòng Trình Tịnh Tuyết vô cùng cảm động, kìm lòng không đậu dựa sát đầu vào trong vòng ôm ấp của hấn.

Quân Chấn Tiêu vỗ về mặt của nàng, thời điểm đang muốn cúi đầu hôn môi nàng, tổng quản bỗng nhiên tiến vào bấm báo

“Thiếu gia, phu nhân đã tỉnh, người nói muốn gặp ngài.”

Hai người đang ôm nhau chỉ phải tách ra, trong lòng đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Nường chàng tìm chàng, đi nhanh đi.” Trình Tịnh Tuyết tuy rằng mơ hồ cảm giác được nường hấn cố ý muốn chia rẽ không để bọn họ ở chung, nhưng vẫn thiện lương am hiểu ý người thúc giục.

“Được rồi, nhưng mà nàng đừng tiếp tục miên man suy nghĩ, cũng đừng quá phiền não nữa, biết không?”

“Ta biết.” Trình Tịnh Tuyết gật gật đầu.

Thái độ hấn chắc chắn làm cho lòng của nàng cũng to đó yên ổn rất nhiều, chẳng qua hấn vừa rời khỏi, cảm xúc của nàng vẫn tránh không được trở nên xấu đi.

Tuy rằng nàng tin tưởng mọi việc luôn luôn có biện pháp giải quyết, nhưng mà bị cha mẹ nam nhân âu yếm chán ghét và hiểu lầm, cái loại cảm giác này vẫn khiến cho người ta rất khó chịu.

Ngay khi Trình Tịnh Tuyết một mình ở trong phòng thở dài không ngừng, Quân Ngưng Nhi bỗng nhiên chạy tới tìm nàng.

“Trình tỷ tỷ, muội có thể vào trong không?”

Trình Tịnh Tuyết phát hiện thái độ Quân Ngưng Nhi hiền lành, hiển nhiên là thật sự giống như lời tối hôm qua Quân Chấn Tiêu đã nói, không chỉ biết sai lầm rồi, cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Đương nhiên có thể, vào đi.”

Quân Ngưng Nhi lập tức đi vào phòng, nói: “Trình tỷ tỷ, chuyện ngày hôm qua đều là lỗi của muội, thực xin lỗi mong tỷ tha thứ uội được không?”

“Sự việc đã qua rồi đừng để ở trong lòng.”

Thái độ Trình Tịnh Tuyết khoan dung ôn nhu lập tức chiếm được hảo cảm của Quân Ngưng Nhi, tự đáy lòng nói: “Trình tỷ tỷ, tỷ thật sự là người tốt, khó trách ca ca lại yêu tỷ như vậy, không tiếc cùng nương tranh chấp.”

Về chuyện xảy ra lúc sớm, Quân Ngưng Nhi đã nghe nói qua, vừa rồi nàng cũng đã đi đến thăm nương trước.

Trình Tịnh Tuyết miễn cưỡng giơ lên khóe miệng, muốn làm bộ như không có việc gì mỉm cười, lại phát hiện bản thân cười không nổi, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ thở dài.

“Aizz, ta không biết nên làm như thế nào mới có thể thay đổi ấn tượng của nương muội đối với ta.” Có lẽ vì cùng là nữ nhân, Trình Tịnh Tuyết nhin không được nói lên phiền não trong lòng với Quân Ngưng Nhi.

Quân Ngưng Nhi thấy nàng phiền lòng như thế, cũng nhin không được muốn giúp đỡ.

Nàng nghĩ nghĩ, linh quang trong đầu đột nhiên chợt lóe.

“Có, muội có biện pháp!”

“Thật sự sao? Biện pháp gì?” Trình Tịnh Tuyết nhanh chóng truy hỏi.

“Nương tuy rằng luôn luôn rất thích hoa sen, nhưng kỳ thật có một loại hoa khác mới là hoa mà nương thích nhất, cái loại Hoa nhài này màu tím cũng không có nhiều, phần lớn sinh trưởng ở sơn cốc nơi thác nước ngoài thành. Cái loại hoa này không chỉ rất đẹp, cn có thể dùng để ủ rượu hoặc là làm điểm tâm, hương vị lại khiến cho nương khen không dứt miệng. Lúc trước cha từng gặt nương vụng trộm đi hái được một ít trở về, khiến cho nương vui vẻ, cảm động hết mấy ngày!”

“Nha? Vậy..... Muội đang đề nghị ta đi hái chút hoa đến lấy lòng nương muội sao?”

“Đúng vậy! Kỳ thật nương muội rất dễ dàng lấy lòng, nếu nàng biết tâm ý của tỷ, khẳng định về mặt đối với tỷ sẽ ôn hoà rất nhiều, như vậy muốn để cho người hiểu được tỷ tốt như thế nào, sẽ không phải chuyện quá khó khăn.”

“Thì ra là như vậy.....”

“Nhưng mà, nghe nói Hoa nhài kia mọc rất thưa thớt, muốn tìm được cũng không dễ dàng, hơn nữa muốn tới sơn cốc nơi thác nước kia cũng không phải dễ dàng như vậy, cha mẹ bởi vì sợ nguy hiểm mà không để muội đi đâu! Nhưng mà không sao cả, tỷ có thể nhờ ca ca đi hái, sau đó làm bộ là tỷ hái sẽ không thành vấn đề!” Quân Ngưng Nhi nói xong, cảm thấy bản thân thật sự cực kỳ thông minh.

“Ta sẽ hảo hảo suy nghĩ biện pháp, cảm ơn muội.”

“Đừng khách khí, Trình tỷ tỷ, muội rất thích tỷ, hy vọng tỷ có thể trở thành đại tẩu của muội.”

Trình Tịnh Tuyết cảm động mỉm cười, có người ủng hộ nàng cảm giác thật tốt.

Nàng còn thật sự tự hỏi về đề nghị của Quân Ngưng Nhi, trong lòng tính toán nên làm như thế nào.

Tuy rằng Quân Chấn Tiêu đã nói qua tất cả vấn đề hãy giao cho hắn giải quyết, nhưng mà nàng cũng thực lòng muốn vì hạnh phúc của bọn họ mà cố gắng một chút.

Vì muốn thay đổi ấn tượng trong lòng cha mẹ về Trình Tịnh Tuyết, Quân Chấn Tiêu đơn giản lợi dụng cơ hội cha mẹ cố ý gọi hắn vào bên cạnh, đem những chuyện đã xảy ra lúc trước ở Hàng Châu nói hết ra.

Bao gồm chuyện Trình Tịnh Tuyết không ham lễ vật cùng sự ân cần của những người theo đuổi, ngược lại thiếu chút nữa phải chịu thương tổn; bao gồm việc nàng không cẩn thận ngã vào trong hồ, vì không muốn

để cho người khác nhìn thấy bộ dáng nàng ướm đầm mà trốn vào trong lòng của hắn, kết quả lại bị người ta tung lời đồn đãi rằng bọn họ có tư tình ái muội; đương nhiên cũng bao gồm chuyện nàng vì không muốn để hôn ước của hắn cùng Tiêu Nhã Vân bị những lời đồn sai sự thật ảnh hưởng, không tiếc tự mình đến Tiêu gia để xin lỗi, kết quả lại bị Tiêu Nhã Vân làm khó dễ, nhục nhã, thậm chí còn bị đánh một bạt tai.

Nghe xong lời Quân Chấn Tiêu nói, Quân Lập Dương cùng Lương Nhạn Tư hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Bọn họ làm cách nào cũng không ngờ được, Tiêu Nhã Vân thoát nhìn dịu dàng đoan trang, nhưng thực chất lại là một nữ nhân mạnh mẽ, điêu ngoa như vậy.

“Chấn Tiêu, con nói đều là sự thật sao?” Lương Nhạn Tư hỏi.

“Đó là đương nhiên, tuyệt đối không có nửa câu gian dối.”

“Aizz, không thể ngờ được Nhã Vân lại là cô gái trong ngoài không đồng nhất như vậy, càng không ngờ được, Tịnh Tuyết lại thiện lương đến mức khắp nơi thay người khác suy nghĩ như vậy.”

“Chỉ là, ngày hôm qua nàng còn giáo huấn cho Ngưng Nhi một chút!” Quân Chấn Tiêu thuận tiện đem chuyện ngày hôm qua Trình Tịnh Tuyết lấy bản thân thay nha hoàn nói, thậm chí cuối cùng còn tự mình xuống nước hái hoa nói ra tất cả.

Lương Nhạn Tư sau khi nghe xong, trong lòng cảm động vô cùng, cảm giác với Trình Tịnh Tuyết cũng hoàn toàn đổi mới. Hồi tưởng lại thái độ không có thiện ý lúc sớm với Trình Tịnh Tuyết, còn có những lời nói khiến nàng tổn thương, đáy lòng Lương Nhạn Tư không khỏi cảm thấy áy náy.

“Ta hẳn là nên xin lỗi nàng mới đúng.”

“Thứ nàng muốn tuyệt đối không phải là lời xin lỗi của nương, mà là cha mẹ có thể bỏ đi sự hiểu lầm về nàng, thật tình thừa nhận nàng.” Quân Chấn Tiêu nói.

“Một khi đã như vậy, Chấn Tiêu, bồi cha mẹ cùng tới gặp nàng đi! Chúng ta cùng nàng hảo hảo mà tâm sự, cũng thuận tiện để cho nàng biết chúng ta đã không còn hiểu lầm gì với nàng.”

“Đương nhiên được.”

Quân Chấn Tiêu lập tức cùng cha mẹ đi đến lầu các mà Trình Tịnh Tuyết đang ở, nhưng mà khi hắn gõ cửa lại không có được nửa điểm đáp trả.

Hắn nghi hoặc đẩy cửa vào, phát hiện Trình Tịnh Tuyết không có ở trong phòng.

“Di? Nàng có thể đi đâu chứ?”

Quân Chấn Tiêu nghi hoặc ở “Lãnh Diễm Bảo” tìm trong chốc lát, nhưng đi khắp nơi cũng không thể tìm thấy bóng dáng nàng, mà tình huống này khiến cho sắc mặt hắn thay đổi, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm không tốt.

Ngay thời điểm hắn tính lệnh ọi người cùng đi khắp nơi tìm kiếm giúp, Quân Ngưng Nhi vừa vặn lại đi tới.

“Làm sao vậy? Cha, nương, ca ca, phát sinh chuyện gì? Nhìn sắc mặt mọi người dường như không được tốt!”

“Ngưng Nhi, muội có thấy Tịnh Tuyết đâu không?” Quân Chấn Tiêu hỏi.

“Trình tỷ tỷ? Tỷ ấy không phải đang ở trong phòng sao? Nửa ngày trước muội mới đi vào phòng của tỷ ấy, cùng tỷ ấy hàn huyên một hồi lâu!”

Quân Chấn Tiêu nhíu nhíu đầu mày, nói: “Nhưng mà hiện tại lại không thấy, nàng không có ở trong phòng.”

“Hả? Không thấy? Tại sao có thể như vậy?” Quân Ngưng Nhi kinh ngạc tròng lớn mắt.

“Nàng có nói muốn đi đâu không? Hay là có để lộ ra tin tức gì không?”

“Không có, vừa rồi bọn muội chỉ nói..... A! Nguy rồi!” Quân Ngưng Nhi bỗng nhiên quát to một tiếng, sắc mặt cũng trở nên rất cổ quái.

“Cái gì nguy rồi? Muội biết cái gì? Nói mau!” Quân Chấn Tiêu lo lắng truy hỏi, bị phản ứng không tầm thường của muội muội khiến cho thần kinh hắn nhanh chóng buộc chặt.

“Bởi vì Trình tỷ tỷ thực phiền não, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cho cha mẹ không còn bài xích tỷ nữa, cho nên muội liền đề nghị tỷ ấy, nếu không ngại hãy đi ra ngoài thành hái Hoa nhi ở sơn cốc nơi thác nước đưa cho nương.”

Quân Chấn Tiêu vừa nghe xong, sắc mặt lập tức đại biến.

“Muội nói cái gì?! Chết tiệt sao muội có thể đề nghị nàng làm như vậy?” Hắn phần nộ gầm nhẹ.

Sơn cốc ngoài thành địa thế gấp ghe, Hoa nhi mà nương thích lại mọc ở bên cạnh thác nước, vạn nhất ven đường phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Nàng là một nữ tử chân yếu tay mềm, hoàn toàn không có võ công, căn bản ngay cả năng lực để bảo hộ chính mình cũng không có!

Quân Ngưng Nhi bị rống giận như vậy, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống.

“Muội không hề muốn tỷ ấy tự mình đi mà! Muội nói, tỷ có thể nhờ ca ca hái về trước, sau đó lại làm bộ là tỷ ấy hái thì tốt rồi!”

Sắc mặt Quân Chấn Tiêu ngưng trọng, hai mày rậm nhíu chặt lại.

“Nàng nhất định là tự mình đi ! Với cá tính của nàng, tuyệt đối sẽ không nhờ ta hái về trước, sau đó lại làm bộ là nàng hái, loại chuyện lừa gạt này căn bản nàng không làm được!”

“Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?” Quân Ngưng Nhi thật sự mau bất khóc, chỉ cần nghĩ đến đề nghị của mình có thể sẽ hại Trình Tịnh Tuyết rất thảm, trong lòng nàng liền hối hận không thôi.

Quân Lập Dương ở bên cạnh coi như bình tĩnh, quyết định thật nhanh nói với con: “Chấn Tiêu, con nhanh chóng đuổi theo nàng, nàng là một nữ tử mảnh mai, cước bộ hẳn là không thể nhanh được, hẳn là còn kịp đem nàng mang về đây.”

“Đúng vậy, đừng tìm hái cái gì nữa.” Lương Nhạn Tư cũng nói: “Người bình an vô sự là quan trọng nhất, nhanh chóng đem nàng mang về đây, nương cũng không hy vọng con dâu tương lai của ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Được, con lập tức đi ngay.”

Quân Chấn Tiêu nói xong, tựa như một trận gió xoáy xoay người rời đi, một lát cũng không nguyện ý trì hoãn, chỉ sợ cái người ngốc nghếch kia ở nửa đường thật sự phát sinh việc gì ngoài ý muốn, vậy.....

Không, sẽ không !

Quân Chấn Tiêu lập tức gạt đi ý niệm trong đầu, không muốn tưởng tượng đến cảnh nàng có thể phát sinh việc gì ngoài ý muốn.

8. Chương 8

Sau giữa trưa, Trình Tịnh Tuyết một mình một người, định đi đến thác nước có loại Hoa nhi trân quý mà Quân Ngưng Nhi nói.

Thẳng thắn mà nói, nếu y theo lời Quân Ngưng Nhi đề nghị, trước hết nhờ Quân Chấn Tiêu hái về, sau đó nàng lại làm bộ nói Hoa nhi là do nàng hái về, đó là phương pháp đơn giản, rất nhanh lại an toàn nhất.

Nhưng mà, nàng hoàn toàn không muốn làm như vậy, dù sao đó cũng là lừa gạt, nếu như bị phát hiện ra chân tướng sự thật, vậy chẳng phải trong lòng cha mẹ hắn càng đánh giá xấu về nàng hơn sao?

Vì thế, Trình Tịnh Tuyết quyết định tự dựa vào sức lực bản thân, mà nàng cũng tin tưởng bằng quyết tâm kiên định của mình, nhất định có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ !

Vì thế, thừa dịp Quân Chấn Tiêu bị cha mẹ hấn lấy có kêu đi, một mình nàng lặng lẽ rời khỏi “Lãnh Diễm Bảo”, xuất phát hướng về phía núi rừng ngoài thành.

Trên đường, người sinh sống ở đây không ai quen nàng, lại gần từng người qua đường nàng hỏi đường đi đến sơn cốc ngoài thành.

Thấy một nữ tử như nàng muốn một mình đi đến sơn cốc ngoài thành, người qua đường kinh ngạc rất nhiều, nhìn không được khuyên nàng hãy bỏ đi ý niệm trong đầu, còn nói lúc này thời tiết không được ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa bão rất to, vì an toàn sắp tới, hãy nhanh chóng về nhà là tốt nhất.

Đối với sự quan tâm của người qua đường, tuy rằng nàng rất cảm kích, lại không định trở về. Dù sao nàng đã hạ quyết tâm làm như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ dở nửa chừng được?

Nhưng mà giờ này khắc này, nhìn cảnh trí trước mắt, nàng lập tức hiểu được vì sao vừa rồi những người qua đường lại cố gắng khuyên nàng hãy bỏ đi ý niệm đến nơi này.

Nàng vốn nghĩ rằng nơi này hẳn là cũng giống như núi rừng bên ngoài Hàng Châu, không chỉ có cảnh trí tuyệt đẹp, còn có đường bằng phẳng trống trải.

Không thể ngờ được, sự thật cùng sự tưởng tượng của nàng hoàn toàn bất đồng.

Nơi này thoát nhìn cảnh vật có vẻ như không thường xuyên có người qua lại, cả tòa núi rừng thoát nhìn sâu không lường được, làm cho nàng không khỏi có chút bất an không yên.

“Hắn là..... Không có mãnh thú hung hãn gì đó chứ?”

Trong lòng Trình Tịnh Tuyết nhất thời tràn ngập khẩn trương cùng không yên, trong nháy mắt như vậy nàng thật sự do dự muốn tiếp tục hay rút lui có trật tự bây giờ?

Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến thái độ hiểu lầm và bài xích của cha mẹ Quân Chấn Tiêu đối với nàng, nàng lập tức chấn hưng lại tinh thần, không muốn bỏ cuộc.

“Nếu đã đến tận đây, hiện tại lại bỏ dở nửa chừng, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?” Nàng cố gắng thuyết phục chính mình cố lấy dũng khí, nâng lên tinh thần.

May mắn nơi này tuy rằng không có đường bằng phẳng, nhưng mà vẫn còn có đường mòn, mặc dù đường mòn kia thoát nhìn cũng không dễ dàng đi, nhưng ít nhất còn đường nhỏ có thể đi theo, bằng không, nàng thật đúng là sợ chính mình lại bị lạc phương hướng ở chỗ này.

“Chỉ cần có đường sẽ không quá khó khăn, ta nhất định có thể làm được !”

Trình Tịnh Tuyết thay chính mình cố gắng lấy dũng khí, sau đó bắt đầu cất lên bộ pháp, thật cẩn thận đi vào trong núi rừng hoàn toàn xa lạ này.

Mang theo tâm tình không yên đi một hồi lâu sau, bên tai nàng long thoáng truyền đến tiếng nước, điều đó làm cho tinh thần của nàng vô cùng hưng phấn.

“Thật tốt quá, đó nhất định chính là thác nước mà Ngưng Nhi nói!”

Tuy rằng tiếng nước kia cũng không rõ ràng, nghe qua còn phải đi một đoạn khoảng cách không gần nữa mới có thể đến được, nhưng đối với nàng mà nói đó đã là sự cổ vũ lớn nhất.

Trình Tịnh Tuyết tăng thêm lòng tin, vui vẻ nhanh hơn cước bộ.

Trên đường, nàng vài lần phải đi qua một ít nơi địa thế có vẻ gập ghềnh, may mắn là chỉ bị kinh hãi một chút chứ không thật sự gặp phải nguy hiểm gì, bình an thông qua, mà khi nàng tiếp tục đi một lát nữa, ước chừng mất thêm thời gian uống một chén trà nhỏ, đột nhiên nghe thấy tiếng sấm chột vang.

Nàng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này mới phát hiện không biết khi nào đã kéo mây đen dày đặc, mà một giọt giọt mưa cũng bắt đầu rơi xuống.

“Thấm, nhưng đừng mưa to mới tốt.”

Nàng ở trong lòng cầu nguyện như vậy, nhưng mà lão thiên gia hiển nhiên không hề nghe, mưa càng ngày càng lớn, chỉ trong chốc lát quang cảnh liền từ mưa nhỏ biến thành mưa to giàn giụa.

“Trời ạ! Làm sao bây giờ?”

Nàng nhú mi hô nhỏ, toàn thân đều ẩm ướt chặt vật, trong lòng ảo não lại lo lắng.

“Không được, mưa này thật sự quá lớn, mình nên tìm một nơi để tránh trước thì tốt hơn.”

Trình Tịnh Tuyết nhìn xung quanh, nhưng thoát nhìn cũng không có nơi nào có thể trú mưa.

Trong cảm xúc càng lúc càng lo lắng bất an, cước bộ của nàng cũng càng lúc càng hỗn độn hốt hoảng, kết quả một phút bất cẩn, cả người liền té ngã!

Cảm giác suy sụp to lớn bỗng dưng nảy lên trong lòng, làm cho nàng vừa thương tâm, vừa ủy khuất, vì thế nước mắt hòa vào mưa, liên tục rơi trên mặt nàng.

Khóc không biết bao lâu, bên tai mơ hồ loáng thoáng truyền đến tiếng quát to

“Tịnh Tuyết! Tịnh Tuyết!”

Nàng ngẩng ra, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Là mình nghe lầm sao? Tại sao nàng có thể nghe thấy thanh âm Quân Chấn Tiêu?

Giữa lúc nàng đang nghi ngờ không xác định được, thanh âm lo lắng kêu to kia lại vang lên, hơn nữa càng lúc càng gần.

“Tịnh Tuyết? Tịnh Tuyết? Nàng đang ở đâu?”

Thật là hần! Là Quân Chấn Tiêu! Hần đến tìm nàng !

Nàng rất muốn gặp hần! Rất muốn có được sự ôm ấp của hần! Nhưng mà..... Ở trong mưa to giàn giụa, nàng phân biệt không rõ phương hướng, căn bản không biết hần thật sự đang ở đâu?

“Ta ở đây!” Nàng đành phải mở miệng la lên đáp ứng tiếng gọi của hần. “Ta ở đây!”

Nàng vội vàng chờ đợi, chờ đợi hần có thể nhanh một chút tìm được nàng, mà hần cũng không phụ sự kỳ vọng của nàng, thân ảnh cao lớn chỉ chốc lát sau liền xuất hiện ở trước mắt.

Quân Chấn Tiêu vừa tới, liền thấy thiên hạ tâm tâm niệm niệm bị mưa to khiến cả người ướt đầm chặt vật không thể tự đứng lên được, bộ dáng đáng thương hề hề kia làm cho hần đau lòng cực kỳ.

Hần xông lên phía trước, một phen ôm lấy nàng, như là hận không thể đem nàng tiến vào trong thân thể chính mình.

“Đừng sợ, ta đã đến đây.”

Không có tức giận, không có trách cứ, hần vừa mở miệng chính là ôn nhu an ủi, làm cho Trình Tịnh Tuyết cảm động rơi xuống càng nhiều nước mắt.

Quân Chấn Tiêu cảm nhận được cảm xúc kích động của nàng, ôm chặt nàng trấn an.

Mưa to vẫn tiếp tục không ngừng, thoát nhìn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không ngừng lại, hần biết tốt nhất nên nhanh chóng tìm một chỗ trú mưa, nếu không thân thể của nàng chỉ sợ sẽ chịu không nổi.

Nơi này hần đã từng đi qua vài lần, nếu nhớ không lầm thì gần đây có một sơn động, hần là có thể để bọn họ tạm thời trốn trong chốc lát.

Quân Chấn Tiêu ôm lấy nàng, lập tức thi triển khinh công, nhanh chóng hướng phương hướng trong trí nhớ đi tới.

Quân Chấn Tiêu mang theo Trình Tịnh Tuyết, nhanh chóng tìm được vị trí sơn động trong trí nhớ. May mắn sơn động không quá nhỏ, chứa cả hai người vẫn còn dư dả.

Hần đem Trình Tịnh Tuyết đặt ở góc có đồng cỏ khô trước, sau đó lập tức đem những cành cây còn khô ráo trong sơn động gom lại, đốt lên một đồng lửa nhỏ.

Lửa ấm áp nhanh chóng chiếu sáng toàn bộ sơn động, cũng khiến cho người ta có loại cảm giác an tâm.

“Tốt rồi, đã không có việc gì.”

Quân Chấn Tiêu trở lại bên cạnh Trình Tịnh Tuyết, mở miệng nhẹ giọng an ủi, mà nàng thì nhịn không được nhào vào trong lòng của hắn, gắt gao ôm hắn.

Chỉ cần nghĩ đến những bất an kinh hoàng trong mưa to giàn giụa vừa rồi, một mình cô độc bất lực, nước mắt của nàng liền tựa như dây trăn châu bị cắt đứt, làm sao cũng không thể dừng lại được.

May mắn hắn đã đến đây, may mắn là hắn cũng tìm được nàng, bằng không nàng cũng không biết phải làm gì bây giờ?

Quân Chấn Tiêu đau lòng thở dài, thân thủ vì nàng lau đi nước mắt.

“Đừng khóc, đã không có việc gì nữa. Về sau đừng làm chuyện điên rồ như vậy nữa, được không?”

“Nhưng mà..... Nhưng mà ta cũng là vì.....”

“Ta biết tâm ý nàng, nhưng mà nàng một mình mạo hiểm, làm cho ta cực kỳ lo lắng. Vừa rồi trên đường đuổi theo, ta thực sợ nàng sẽ phát sinh việc gì ngoài ý muốn, nàng biết không?”

Trình Tịnh Tuyết gật gật đầu, cảm nhận được sự lo lắng mãnh liệt của hắn, mà tất cả điều đó đều là vì hắn thật tình yêu nàng!

“Thực xin lỗi.....”

“Đứa ngốc, nàng không cần phải xin lỗi ta, nàng nên biết ta cũng không phải thật sự tức giận nàng, ta chỉ sợ nàng phát sinh việc gì ngoài ý muốn. Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, nàng nói ta phải làm sao bây giờ?” Quân Chấn Tiêu nói.

Hắn không thể tưởng tượng tình cảnh thật sự mất đi nàng, điều đó khẳng định sẽ làm cõi lòng hắn tan nát, từ nay về sau trở thành cái xác không hồn không tâm.

Nghe hắn thâm tình nói nhỏ, tâm tình Trình Tịnh Tuyết kích động một trận, nhịn không được ôm cổ hắn, ngửa đầu hôn môi hắn.

Quân Chấn Tiêu vui vẻ nhận sự chủ động của nàng, hơn nữa lập tức khiến nụ hôn này sâu sắc hơn.

Hắn đang cẩn thận sờ khuôn mặt nàng, lửa nóng của lưỡi tham nhập vào trong đôi môi nàng, cùng cái lưỡi non mềm của nàng nhiệt tình giao triền, hoàn toàn nhắm nháp tư vị nàng.

Nụ hôn kích cuồng mà nhiệt liệt, làm cho thân thể hai người đồng thời nóng lên, cũng lập tức khơi mào khát vọng càng muốn tiến thêm một bước tiếp xúc thân mật của bọn họ.

Quân Chấn Tiêu tạm thời buông lỏng môi nàng ra, ánh mắt thâm nùng một cái chớp mắt cũng không chớp ngóng nhìn nàng.

“Xiêm y chúng ta đều ướt đầm, nếu còn không cởi ra để hong khô sẽ sinh bệnh.”

Tiếng nói hắn khàn khàn, ánh mắt nóng rực, biểu hiện việc chân chính hắn muốn làm, cũng không phải chỉ là đơn thuần đem xiêm y cởi ra hong khô đơn giản như vậy.

Trình Tịnh Tuyết đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu.

“Đúng vậy, nếu bây giờ còn không đem y phục ầm ướt cởi ra để hong khô, sẽ nhiễm phải phong hàn.....”

“Vậy, ta đến giúp nàng!”

Quân Chấn Tiêu nói xong, chậm rãi động thủ vì nàng bỏ đi quần áo ướt đầm trên người, ngay cả cái yếm cùng tiết khổ tối tư mật cũng dỡ xuống từng thứ một.

Ở dưới ánh lửa ấm áp, thân thể nàng trần trụi tỏa ra sáng bóng mê hoặc người, đẹp đến không thể nói nên lời.

Cảm nhận được dục niệm trong ánh mắt nóng cháy của hắn, Trình Tịnh Tuyết tuy rằng thẹn thùng cực kỳ, nhưng không hề động thủ che lấp bản thân, một đôi mắt đẹp ẩn tình ngóng nhìn hắn.

Dưới cái nhìn chăm chú của nàng, Quân Chấn Tiêu cũng bắt đầu từ từ bỏ đi quần áo trên người.

Thấy thân hình hần cường tráng dần dần ở trước mắt nàng trần truồng, Trình Tịnh Tuyết không khỏi mặt đỏ tim đập, hai gò má nóng hồng, lại không thể di chuyển ánh mắt.

Tuy rằng lúc trước hai người đã từng có quan hệ xác thịt thân mật, nhưng mà lúc ấy nàng cũng không nhìn kỹ qua thân hình của hần, hiện tại mới phát hiện thân thể nam nhân cùng nữ nhân thực không giống nhau.

Thân hình của hần cao lớn cường tráng, có vòm ngực rộng rắn chắc, mỗi một tác da thịt đều tràn ngập vẻ đẹp nam tính, khiến cho nàng tựa như bị mê hoặc, si mê nhìn hần.

Quân Chấn Tiêu đem y phục ẩm ướt của hai người cởi ra cẩn thận đặt ở gần đồng lửa trước, sau đó mới cất lên bộ pháp trở lại bên cạnh Trình Tịnh Tuyết.

Hần đem nàng nhẹ nhàng đẩy ngã xuống cỏ khô, dùng ánh mắt nóng bỏng hơn lửa cụng bái thân thể xinh đẹp của nàng.

“Tịnh Tuyết, nàng thật đẹp!”

Quân Chấn Tiêu một bên tán thưởng, một bên thân thủ âu yếm thân thể của nàng, đại chương khiêu tình dùng tốc độ thông thả ở trên thân thể trần trụi của nàng di chuyển.

Ngón tay thon dài của hần đầu tiên là lướt qua xương quai xanh xinh đẹp, tiếp theo đi vào bộ ngực sữa rất tròn, nhẹ nhàng khiêu khích đỉnh nụ hoa của nàng.

Nụ hoa mãi cảm dưới sự kích thích của hần lập tức cứng lên, mà từng đợt khoái cảm kích tình cũng làm cho Trình Tịnh Tuyết phát ra thanh âm yêu kiều khó nhịn.

Một lát sau, đại chương của hần lại tiếp tục đi xuống chậm rãi tìm kiếm, lướt qua bụng bằng phẳng, cuối cùng đi vào giữa hai chân nàng.

Nàng nín thở một chút, tay hần vừa chạm đến chỗ mẫn cảm tối tư mật của nàng, chậm rãi di chuyển đưa đẩy.

“A a.....” Thân mình Trình Tịnh Tuyết trải qua từng trận khoái cảm tê dại, điều đó khiến cho tiếng thở gấp của nàng dần dần trở nên dồn dập không ngừng.

Theo động tác khiêu khích của hần, mật dịch động tình giữa hai chân nàng dần dần chảy ra, mà tay hần cũng càng tiến thêm một bước tham nhập vào bên trong hoa kính của nàng.

“Như vậy thoải mái không?” Hần một bên tiến vào rút ra, một bên thấp giọng hỏi.

“Ân..... Rất..... Thoải mái.....”

“Thoải mái là tốt rồi.”

Quân Chấn Tiêu nhanh tốc độ đưa đẩy hơn, cũng dần dần tăng mạnh lực đạo, làm cho nàng ở trong tiết tấu cuồng dã của hần, cảm nhận được sự vui thích mãnh liệt.

Khi Trình Tịnh Tuyết khóc hô đạt tới cao trào, Quân Chấn Tiêu mới rút ngón tay ra, nhưng không định nhanh như vậy đã chân chính giữ lấy nàng.

Hần cúi đầu, triền miên hôn môi nàng, bắt đầu từ môi nàng di chuyển đến những chỗ mà vừa rồi tay hần đã vuốt ve qua, hiện tại môi hần lại hôn qua một lần nữa.

Lửa nóng duyên hôn dừng ở chiếc cổ trắng ngần, bộ ngực sữa rất tròn, đầu vú phồng nộn của nàng, lại một đường dao động xuống phía dưới.....

Khi Trình Tịnh Tuyết ý thức được ý đồ cuối cùng của hần, thẹn thùng muốn khép lại hai chân.

“Không cần như vậy.....” Nàng nũng nịu kháng nghị.

Ông trời..... Hần không phải định..... Không phải thật sự dùng môi hôn lên chỗ tối tư mật của nàng chứ..... Nha, không..... Nơi đó rất ngứa.....

“Đừng sợ, Tịnh Tuyết, ta sẽ không thương tổn nàng.”

“Khả..... Nhưng mà.....”

Nàng đương nhiên tin tưởng hấn sẽ không thương tổn nàng, nhưng mà..... Nhưng mà..... Chỉ cần tưởng tượng hấn dùng môi hôn nơi đó, nàng đã cảm thấy thẹn đến mức khó có thể diễn tả bằng lời khiến cho bản thân muốn chuồn mất.

Quân Chấn Tiêu cũng không định để cho nàng né ra, hấn chẳng những không để nàng khép hai chân lại, thậm chí còn muốn mở rộng hai chân nàng hơn nữa, khiến cho hoa tâm đã sớm ướm át kia ở trước mắt hấn nở rộ.

“Ngô..... Đừng nhìn.....” Về mặt Trình Tịnh Tuyết xấu hổ đến mức đỏ bừng.

“Đừng thẹn thùng, Tịnh Tuyết, nàng rất đẹp, mỗi một chỗ trên thân thể đều đẹp.....” Quân Chấn Tiêu nói, tiếng nói bởi vì dục vọng mà có vẻ đặc biệt khàn khàn.

Trình Tịnh Tuyết tâm hoảng ý loạn không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, nhưng lại trốn không được, nàng đơn giản nhắm hai mắt lại, trốn tránh tiêu cực, mà ngay sau đó, nàng cảm giác được hấn thật sự hôn lên hoa tâm giữa hai chân nàng!

“A a.....” Nàng thở gấp không thôi.

Lưỡi của hấn nóng quá, mà phương thức hấn duyet hôn nàng, quả thực sắp bức điên nàng rồi, cảm xúc thẹn cùng hưng phấn đồng thời ở trong cơ thể nàng kịch liệt chạy tán loạn.

Nàng khó chịu nâng lên thân mình, trán càng không ngừng giật giật.

“Đừng mà..... Xin chàng.....”

Nghe thấy nàng đáng thương hề hề cầu xin tha thứ, Quân Chấn Tiêu lại không định như vậy liền bỏ qua cho nàng, thậm chí còn muốn đem nàng khi dễ hoàn toàn hơn một chút.

Lửa nóng của lưỡi hấn tham nhập vào bên trong hoa huyết xinh đẹp ôn nhuận của nàng, mô phỏng động tác nam nữ giao hoan, tiến vào rút ra, tiến vào rút ra.....

Theo động tác trêu chọc tà ác của hấn, Trình Tịnh Tuyết cảm thấy phảng phất như nàng bị ném đến phía chân trời sáng lạn rất cao, cả người lâm vào cảm giác run sợ cực độ cùng điên cuồng.

Thấy nàng lại lần nữa đạt đến cao trào, ngọn lửa giày vò rốt cục mới rời khỏi hoa tâm nàng, thân hình to lớn một lần nữa nằm trên thân hình yếu đuối của nàng.

Hấn yêu thương hôn hai gò má nàng, dục vọng căng cứng rất nhanh tìm được cửa vào hoa huyết, chậm rãi đẩy vào bên trong hoa kính ôn nhuận đã sớm ướm ướm của nàng.

Vì “ thể trạng ” nàng trước đó đã từng đạt đến cao trào hai lần nên hấn cố ý thả chậm tốc độ, dùng lực đạo ôn nhu ở trong thân thể nàng ra vào.

Trình Tịnh Tuyết nhanh chóng ôm hấn, phát ra một tiếng thở dốc nhẹ nhàng thoải mái, nhưng mà tiết tấu thông thả như vậy tuy rằng ôn tồn, nhưng khơi mào càng nhiều dục vọng hơn.

Nóng tay mảnh khảnh của nàng bám chặt cánh tay hấn, phần mông cũng nhẹ nhàng mà nâng lên, không nói gì khẩn cầu hấn nhanh một chút khiến cho nàng thỏa mãn sâu hơn.

Quân Chấn Tiêu hiểu được ám chỉ của nàng, hấn ôm sát eo nhỏ của nàng, bắt đầu dùng tốc độ nhanh hơn, cũng dần dần tăng mạnh lực đạo tiến lên.

Ngoài cơn động, mưa to vẫn giàn giụa, nhưng mà giờ phút này không ai quan tâm trận mưa này khi nào thì mới có thể ngừng lại, hai người thật tình yêu nhau, giờ phút này thâm nghĩ ở trong sự ôm ấp của đối phương tận tình phóng túng.....

Gần một canh giờ sau, mưa to rốt cục dần dần ngừng lại, mà xiêm y ướt đầm qua khoảng thời gian hong khô này cũng đã khô ráo.

Sau khi mặc xiêm y xong, vốn dĩ Quân Chấn Tiêu định lập tức mang Trình Tịnh Tuyết trở về, nhưng nàng lại kiên trì muốn đi hái Hoa nhi mọc nơi thác nước trước rồi mới trở về.

Cho dù Quân Chấn Tiêu nói với nàng, cha mẹ hắn đã hiểu được sự tốt đẹp của nàng, cũng đã thật tình nhìn nhận nàng, nhưng nàng lại cảm thấy nếu đã đến đây rồi mà lại quay về tay không thì rất đáng tiếc.

Quân Chấn Tiêu thấy nàng kiên trì như thế, liền bồi nàng đi một chuyến.

Có hắn theo bảo hộ, dọc đường đi rất bình an, cuối cùng bọn họ cũng may mắn tìm được Hoa nhi mọc nơi thác nước, thuận lợi hái một ít trở về.

Thấy bọn họ bình an trở về “Lãnh Diễm Bảo”, tất cả mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, hơn nữa khi Lương Nhạn Tư thấy bọn họ mang Hoa nhi về lại cực kỳ cảm động.

Nàng chủ động tiến lên, thân thiết giữ chặt tay Trình Tịnh Tuyết.

“Tịnh Tuyết, lúc trước là ta sai, hiểu lầm con cố ý phá hư hôn sự của Chấn Tiêu cùng Tiêu gia, mới có thái độ không tốt với con, hiện tại ta đã biết tất cả sự thật, cũng biết được con là một cô gái tốt hiếm có, lúc trước đã để cho con phải chịu ủy khuất.”

Nghe xong lời nói này, Trình Tịnh Tuyết có loại cảm giác “thụ sủng nhược kinh”.(vừa mừng vừa sợ)

Tuy rằng trước đó Quân Chấn Tiêu từng nói qua cha mẹ hắn đã không còn hiểu lầm nàng, nhưng mà trong lòng nàng không khỏi cho rằng sở dĩ hắn nói như vậy chỉ là vì muốn an ủi nàng mà thôi.

Không thể ngờ, nương hắn thật sự hoàn toàn đẹp bỏ thành kiến lúc trước, còn đối với nàng thân thiết, thân thiện như vậy, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, đồng thời cũng cảm động cực kỳ.

Lương Nhạn Tư đánh giá Trình Tịnh Tuyết, càng nhìn càng đối với cô con dâu tương lai này cảm thấy vừa lòng.

“Tịnh Tuyết à, nếu con với Chấn Tiêu đã tình đầu ý hợp, hắn lại cho thấy không thể không có con, vậy con có bằng lòng gả vào “Lãnh Diễm Bảo”, làm con dâu Quân gia chúng ta hay không?”

Trình Tịnh Tuyết vừa nghe, hai gò má vì vui sướng thẹn thùng lập tức nổi lên đỏ ửng.

“Con đương nhiên nguyện ý, nhưng mà.....”

Hai chữ “nhưng mà” này xuất hiện ngoài ý muốn, làm cho tất cả mọi người vốn dĩ nghĩ rằng cuộc hôn nhân này tuyệt đối sẽ không có thêm vấn đề gì nữa đột nhiên kinh ngạc ngẩn người.

Nhất là Quân Chấn Tiêu lúc này đang nhú chặt mày.

“Nhưng mà cái gì?” Hắn nhìn không được truy hỏi, hoàn toàn không thể chấp nhận lý do gì khiến hắn không thể cưới nàng làm vợ.

Hắn buộc chặt thần sắc làm cho Trình Tịnh Tuyết nghi hoặc ngẩn người, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn mình, điều đó khiến cho nàng thiếu chút nữa bật cười.

“Nhưng mà, cha và nương ta hiện tại không ở bên cạnh, ta không thể tự tiện quyết định việc hôn nhân đại sự của bản thân, nhất định phải báo cho bọn họ biết trước mới được!”

Nghe thấy thì ra là nguyên nhân này, mọi người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, mà Quân Lập Dương cùng Lương Nhạn Tư lại liên tục gật đầu đồng ý, đối với cô gái nhỏ lại hiểu thuận này càng thêm vừa lòng.

“Đúng vậy, việc hôn nhân đại sự quả thật là nên giáp mặt thảo luận với cha mẹ con mới đúng.”

Quân Chấn Tiêu lập tức nói: “Ta phái người đi mời cha mẹ nàng đến Lãnh Diễm Bảo ngay lập tức!”

“Đúng đúng đúng, nhanh đi mời!” Quân Lập Dương thúc giục nói: “Tuy rằng ta đem Lãnh Diễm Bảo giao cho Chấn Tiêu đã lâu, nhưng mà đối với tiếng tăm trên thương trường của Trình lão gia ở Hàng Châu đã sớm nghe qua, lần này Trình gia gặp phải biến cố rất đáng tiếc, nếu tương lai có thể hợp tác cùng Trình lão gia vậy thì không còn gì tốt bằng!”

Nghe xong lời nói này, Trình Tịnh Tuyết hiểu rằng Quân Lập Dương có ý muốn trợ giúp cha Đông Sơn tái khởi, trong lòng không khỏi tràn ngập cảm động.

“Cám ơn bá phụ!” Nàng từ đáy lòng nói tạ.

“Hài tử ngọc, có gì phải cảm ơn ? Chờ con cùng Chấn Tiêu thành thân, sau đó sẽ sửa miệng kêu ta một tiếng “ cha ”, nếu đã là người một nhà, cần gì phải khách khí như vậy?” Quân Lập Dương cười hớ hớ nói.

Trình Tịnh Tuyết cong lên khoe miệng, vừa vui vừa thẹn, một đôi mắt đẹp nhìn về phía Quân Chấn Tiêu, ánh mắt hai người giao triền, nhu tình mật ý thăm thiết không thể tách rời.

Thấy trong mắt bọn họ chỉ còn lại đối phương, vợ chồng Quân Lập Dương nhìn nhau liếc mắt một cái, thực thức thời lạng lẽ rời đi, mà sau khi đi một khoảng cách rồi lén quay đầu lại nhìn, liếc mắt một cái chỉ thấy cô dâu mới kia đang bị hôn đến không thể rời ra!

9. Chương 9

Vỹ thanh

Vốn dĩ Quân Chấn Tiêu định phái người đi mời vợ chồng Trình Định Nghiêu, nhưng mà gần đây hấn hy vọng có thể biểu hiện ra thành ý của bản thân, thứ hai cũng không hy vọng trên đường xảy ra việc gì mà trì hoãn, cho nên cuối cùng hấn quyết định tự mình đi một chuyến.

Biết được quyết định của hấn, Trình Tịnh Tuyết cũng kiên trì muốn cùng hấn đi.

Từ sau khi chia lìa ở Hàng Châu, nàng đã rời xa cha mẹ một thời gian rồi, trong lòng nàng rất nhớ bọn họ, hy vọng có thể sớm gặp lại họ một chút.

Trừ lý do đó ra, nàng cũng không thể cùng Quân Chấn Tiêu tách ra quá lâu, cho nên liền đi theo.

Trải qua hơn mười ngày lộ trình, sau đó bọn họ thuận lợi đến nhà thúc phụ Trình Định Nghiêu, thấy được Trình Định Nghiêu tích cực tìm cách gia nhập thương trường một lần nữa, mà Quân Chấn Tiêu cũng giáp mặt biểu lộ tâm ý muốn cưới Trình Tịnh Tuyết.

Biết được tin tức này, trong lòng Trình Định Nghiêu mừng rỡ vô cùng, tình huống này cùng việc hấn âm thầm kỳ vọng phát triển lúc trước rất giống nhau, hấn đương nhiên không phản đối.

Vì thế, dưới sự đồng ý cùng chờ mong của tất cả mọi người, hôn sự của Quân Chấn Tiêu cùng Trình Tịnh Tuyết được chuẩn bị với tốc độ nhanh chóng vô cùng.

Đến ngày bọn họ thành thân “Lãnh Diễm Bảo” được bố trí vô cùng vui vẻ, vô cùng náo nhiệt, chật ních khách đến chúc mừng.

Ngoài thân bằng quyến thuộc của Quân gia ra, còn xuất hiện thêm vài nam tử đến từ Hàng Châu, đây đều là những nam tử từng ái mộ, theo đuổi Trình Tịnh Tuyết bởi vì Trình Tịnh Tuyết khi còn ở Hàng Châu cũng có một số tỷ muội tốt nên nàng đã mời họ tới tham dự hôn lễ, bởi vậy tin tức cứ như thể rơi vào trong tai những nam nhân này.

Lúc trước khi Trình gia phát sinh biến cố, bọn họ vốn dĩ cố ý nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu muốn cưới nàng làm vợ, không thể ngờ được vẫn chưa kịp nói gì, nàng đã theo Quân Chấn Tiêu rời đi, khiến cho bọn họ bóp cổ tay cực kỳ. Lúc này nghe nói nàng phải xuất giá, bọn họ lại không muốn tin tưởng, phải tận mắt nhìn thấy mới có thể hết hy vọng.

Mà lúc này, thấy tiểu mỹ nhân ái mộ thật sự phải gả phụ quân, bọn họ tuy rằng không thể không hết hy vọng, nhưng cũng cực kỳ không phục.

Vì thay bản thân “ xả bớt ảm ức ”, cho dù cả người Quân Chấn Tiêu tỏa ra khí thế ác liệt làm cho bọn họ sợ hãi, nhưng vẫn nhìn không được thừa dịp náo động tân phòng lớn tiếng nói

“Họ Quân kia, nếu người đối đãi với Tịnh Tuyết không tốt, ta nhất định sẽ giành lại nàng!”

“Tịnh Tuyết cô nương, nếu tương lai cô nương không được hạnh phúc, cứ việc trở về Hàng Châu tìm ta!”

“Đúng đúng đúng, còn có ta, nếu hấn không đối đãi tốt với nàng, nàng cứ việc rời khỏi hấn!”

Nghe những nam nhân này người một lời, ta một tiếng sắc mặt Quân Chấn Tiêu càng lúc càng khó coi, hai mày rậm cũng càng nhíu chặt hơn.

“Yên tâm đi! Vĩnh viễn không có một ngày như vậy!”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, sau khi nói xong, bắt chắp người tới là khách, đem những nam nhân nhìn không được này tổng ra ngoài, đóng cửa chốt khóa lại.

Đuổi đi những tên chán ghét này, sau đó vừa quay đầu lại, liền thấy nương tử của hắn cười khanh khách không ngừng.

Hắn đi nhanh đến, cho nàng một cái hôn môi nóng bỏng triền miên, mà nàng không hề ngăn cản đáp lại, lập tức vuốt xuống sự tức giận nơi đáy lòng hắn.

Vừa kết thúc nụ hôn, Trình Tịnh Tuyết rúc vào trong lòng hắn, ôn nhu nói: “Yên tâm, vĩnh viễn không có một ngày như vậy, ta muốn cả đời ở bên cạnh chàng.”

Lời nàng nói làm cho Quân Chấn Tiêu cảm động cực kỳ, hắn thân thủ vỗ về mặt nàng, dùng ngữ khí thề ước nói: “Ta nhất định sẽ hảo hảo yêu nàng, quý trọng nàng.”

Trình Tịnh Tuyết dùng mặt mình nhẹ nhàng cọ xát đại chưởng của hắn, ngọt ngào nói: “Trên đời này ta nhất định là người hạnh phúc nhất”

“Không, nàng không phải.”

“Nha? Vì sao.” Trình Tịnh Tuyết cười hỏi.

Tuy rằng từ vẻ mặt nghiêm túc mà thâm tình của hắn, nàng đã đoán ra vì sao hắn lại nói như vậy, nhưng vẫn nhìn không được muốn nghe chính miệng hắn nói ra.

“Bởi vì, có thể có được nàng, ta mới là người hạnh phúc nhất trên đời này.”

Quân Chấn Tiêu nói ra đáp án nàng sớm đoán ra.

Hai người nhìn nhau cười, nùng tình mật ý ở sóng mắt phát ra.

Giờ này khắc này, đáy mắt bọn họ chỉ còn lại thân ảnh đối phương, ai cũng luyến tiếc dời mắt, phảng phất như cứ định ngóng nhìn như vậy đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Chẳng qua, tuy rằng cứ tiếp tục ngóng nhìn như vậy cũng không sao, nhưng mà hiện tại là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, còn có chuyện quan trọng hơn có thể làm.

Quân Chấn Tiêu cúi đầu, lấy một cái hôn môi triền miên làm mở đầu, vì kích tình tối nay vạch trần mở màn.

Rất nhanh, trong tâm phòng tràn ngập thanh âm yêu kiều cùng thấp suyền của hai người, thật lâu không thôi.

Hai người yêu thương nhau, không chỉ đêm nay muốn triền miên trắng đêm, còn có tương lai mỗi một ngày, mỗi một đêm, bọn họ đều muốn vĩnh viễn chẳng bao giờ cách biệt.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-khoc-bao-chu-tuc-gian>